

**ALBĂ CA VARUL
ȘI CEI 7 ZUGRAVI
DORU ANTONESI**

ALBĂ CA VARUL ȘI CEI 7 ZUGRAVI

DORU ANTONESI

„Zicând acestea, Inginera se apropie de masa pe care era așezată Oglinda fermecată, o ridică cu ușurință în aer și zise:

- Oglindă, oglinjoară, care mai e dobânda ROBOR la trei luni prin țară?

După care le făcu imediat cu ochiul celor doi zugravi și spuse în șoaptă:

- I-am dat întâi ceva ușor, să putem verifica și noi ce răspunde !
Și nu dură mai mult timp decât ar dura între momentul în care ai scăpăra un chibrit într-o găleată plină-ochi cu diluant și cel în care găleata ți-ar exploda între ochi că Oglinda fermecată răspunse cântat:

- La BNR, printre nenumărate alte minuni, dobânda ROBOR e doi la sută la trei luni.

Iar Albă ca Varul îi spuse triumfător:

- Vezi că te-am prins că minți? E 1,73. Am verificat personal în dimineața asta.

- Ce să-ți spun, m-ai dat cu cracii în sus - zise Oglinda cu dispreț. Normal că e 1,73, dar ia și fă tu versuri cu 1,73 dacă ești așa deșteaptă! ”

POVEȘTI MULTICULTURALE MIȘTOCĂREȘTI

BOOKZONE

ISBN 978-606944307-1

9 786069 443071

Doru Antonesi

**Albă ca Varul și cei șapte
zugravi**
*Povești multiculturale
miștocărești*

Coperta: Bogdan Ionuț Gurău

**Editura Bookzone
București, 2017**

Cuprins

Cele șapte povești ale ușilor

Poveste ușii din fundul grădinii

Ușa cu ardei uscați

Ușa șoferului de TIR

Poarta cu melting.pot

Ușa pictorului

Ușa traseistului politic

Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești

Alergătorul neprins și bonul fiscal

Legenda mărtisorului din Doroteia

Legenda lui Rămas Bun

Horunul lui Gorea

Legenda ariciului lui Cuza

Ghenadi și fluturele cu cap de gumă

Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale

Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele

Boierul, iapa și argatul

Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie

Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

Povestea boierului plecat la Frankfurt

Satul cu două sisteme

O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

1. Albă ca Varul și Directorul

2. Contabila și Vânătorul de recompense

3. Ingineră versus Maistru

4. Contabila și Prințul Șef al ANAF
5. Cei șapte zugravi și apa caldă
6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț
7. Albă ca Varul și broscoiul Gay
8. Acasă la Managera de resurse umane
9. Magazinerul Titircă și terenul alunecat
10. Un inspector fiscal acuză
11. O deplasare narativă în timp
12. Conjurația instabililor
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.
14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată
15. Cabala netoților
16. Întrebări din subterană
17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate
18. Zgrițuroiaca și farmacistă.
- În curte la Hippocrat
19. Operațiunea Autobuzul Mercedes
20. O urmărire ca-n filmele rusești
21. O baracă prea îndepărtată
22. Cine „sperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă
23. Mai multe călătorii la capătul nopții
24. Încleștarea țâțanelor
25. O cădere cu cântec
26. Finis coronat opus

Cele șapte povești ale ușilor

Sunt uși pe care nu vrei să le enervezi ca nu cumva să-și iasă din țâțâni, de altele trebuie să ai grijă că nu le mai țin balamalele. Uneori ușile ți se deschid în față, altele ți se trântesc cu putere în nas. Dacă nu ești ușă de biserică, ți se spune să închizi ușa pe dinafară. Șefii te țin pe la uși, când termini serviciul umfli ușa, la primărie și la doctor deschizi ușa cu capul. Cea mai ciudată rămâne ușa de la ambasadă, căreia îi umblă vorba că trebuie să-i lingi clanța.

O poveste poate fi o ușă către altă lume? O ușă poate fi o poveste din altă lume? Rămâne de demonstrat.

Poveste uşii din fundul grădinii

A fost odată în satul Brodina, din judeţul Suceava, un finlandez, pe numele lui Mikka Paatalainen. Ce căuta un finlandez în Brodina, numai bunul Dumnezeu ştie. Cum numai bunul Dumnezeu ştie ce căuta fostul premier Victor Ponta în spatele preşedintelui rus Vladimir Putin la deschiderea Jocurilor Europene de la Baku. Informaţiile despre felul în care ajunsese Mikka în Brodina fuseseră stocate tocmai în satul vecin, Nisipitu, în memoria de lungă durată a babei Raisa Şevciuc, o româncă de origine ucraineană.

Din nefericire, baba Raisa uitase complet limba română la scurt timp după ce memorase informaţiile şi vorbise după aceea, până la sfârşitul vieţii ei, numai un amestec ininteligibil de estoniană cu ucraineană. Cum s-ar spune, în termeni de tehnologie IT, informaţiile din Brodina fuseseră stocate într-un server dintr-un „cloud” din Nisipitu, dar fuseseră aşa de bine criptate, încât nici cu mandat de la judecător nu mai putuse să ajungă cineva la ele. Un zvon imposibil de verificat circula prin sediile Serviciului Român de Informaţii: cum că în memoria babei Raisa fuseseră stocate şi numerele de la conturile lui Nicolae Ceauşescu şi numele teroriştilor de la Revoluţia din 1989 şi că asta era motivul pentru care nimeni nu le putuse afla vreodată.

Multă vreme după ce se treziseră cu finlandezul în sat, brodinenii au crezut că Mikka era ungar. Parţial din cauza felului ciudat în care vorbea şi parţial din cauză că nu mergea cu ei în pădure la furat lemne. Nu că Mikka n-ar fi fost şi el la furat lemne în pădure, dar lui îi plăcea să meargă singur, fără să se amestece cu românii. Adică exact ce credeau sătenii din Brodina, bazându-se pe imaginarul lor colectiv, că ar fi esenţa comportamentului unui ungar.

Dar cum Mikka Paatalainen nu aducea niciodată vorba despre Ardeal, ca să nu mai spunem că avea în casă numai două scaune, niciodată trei, cum se zvonea că au secuii, cu trecerea timpului, oamenii din Brodina au început să se convingă că Mikka era finlandez și să creadă că fiecare sat românesc are finlandezul lui. La urma urmei, fiecare sat avea primarul lui, bogătanul lui și prostul lui, de cele mai multe ori întruchipat într-una și aceeași persoană, așa că ce mare lucru era să aibă și finlandezul lui?

Însă ce-i intriga pe săteni cel mai tare, în afară de verbul „a intriga” în sine, care-i intriga la culme, era obiceiul de neînțeles al finlandezului. Da, finlandezul avea un obicei foarte ciudat: în fiecare zi, după ce bea câte o jumătate de litru de votcă, Mikka se oprea brusc din băut și pleca clătinându-se pe picioare undeva în fundul grădinii.

Nici un alt sătean, indiferent de naționalitate, nu se oprea, sub niciun motiv, pînă când nu bea un litru întreg de votcă. Sau pînă când nu cădea în cap, oricare dintre cele două evenimente survenea primul. Ca un colac peste pupăza dorinței tuturor sătenilor de a-i afla secretul, Mikka mai era și necăsătorit. Prin urmare, orice scurgere orală de informație prin tragere de limbă, pe linia eternului feminin al eternei bârfeli, era total exclusă.

Dar cel mai tare se întrebau vecinii, mai ales Maricel Hopulele și Kolea Tomașciuk, ce naiba făcea Mikka cât timp era plecat acolo, în fundul grădinii. Firește că ar fi putut să-l întrebe direct, dar întrebarea directă era considerată un obicei bucureștean de mare prost gust în toată Bucovina. Așa că singura soluție era să-l spioneze peste gard, obicei care era mult mai bine văzut în zonă și unanim acceptat ca sursă onorabilă de informație.

Din nefericire, peste gard nu puteau vedea decât o ușă de lemn, aproape la fel cu ușile lor de lemn din fundul grădinii, care erau toate așezate deasupra unor gropi, pe care la botezaseră în bătaie de joc, la insistența primarului, fose septice. Și ca să fie totul și mai ciudat, după ce intra pe ușa lui de lemn din

fundul grădinii și stătea acolo cam o jumătate de oră, Mikka se întorcea treaz complet, bea și cealaltă jumătate de votcă și începea să rezolve probleme din Gazeta matematică, clasele I-IV.

Nici un alt sătean nu se încumeta la rezolvat probleme din Gazeta matematică, nici chiar cei care învățaseră pe de rost de la un inginer care trecuse odată prin sat, că dacă împarți numărul lui Avogadro la constanta lui Planck, obții un număr care n-are nici o semnificație. Semnificația era alt cuvânt care-i intriga pe săteni, aproape la fel de mult ca și cuvântul intriga. Într-o zi, sătui de atâta intrigat, Maricel și Kolea au venit la poarta finlandezului cu șase jumătăți de litru de votcă.

După ce au epuizat într-un sfert de oră protocolul de ospitalitate bucovinean, care constă în aceea că gazda îi invită pe oaspeți de nenumărate ori la masă (pentru a nu lăsa impresia că n-are de mâncare din belșug în casă) iar aceștia refuză tot de atâtea ori (pentru a nu da impresia că nu au ce mânca acasă) cei trei vecini multiculturali s-au așezat gospodărește la băut votca.

Au băut tustrei câte o jumătate, după care s-au oprit brusc la semnalul lui Mikka și s-au îndreptat toți trei spre ușa de lemn din fundul grădinii, desenând cu acest prilej 21 de noi cărări prin iarbă. Pătrunzând în interiorul colibei cu sfială, Maricel și Kolea au văzut în mijlocul încăperii o vatră cu cărbuni încinși, peste care erau așezate câteva borduri de piatră, șterpelite de la una din cele opt asfaltări nereușite ale satului. Într-o parte laterală se afla o băncuță de lemn de pin bine lustruit.

Luându-se după exemplul lui Mikka, care s-a dezbrăcat imediat la pielea goală, Maricel și Kolea s-au dezbrăcat și ei, dar numai la bustul gol, din motive de pudoare interbărbătească. Până la urmă Mikka i-a convins să-și dea jos măcar pantalonii și să rămână numai în izmene, după care s-au așezat pe băncuță și-au început să transpire. Din când în când, Mikka mai arunca câte o cană de apă pe bordurile încinse și-i bătea pe spate cu o măturică

din frunze de stejar. După jumătate de oră, mințile lor erau limpezi ca apa, de aceea s-au întors în cerdac și s-au apucat să și le clătească fiecare cu câte una din jumătățile de litru de votcă rămasă. Din ziua aceea, problemele din Gazeta matematică, clasele I-IV, n-au mai avut pentru ei nici o taină. Și-au trăit așa fericiți până când într-o zi finlandezul Paatalainen a dispărut pe neașteptate din sat. În locul lui a venit un rus din Tiraspol, care a săpat în saună o fosă septică și care transpira acolo numai în zilele de Paști și Crăciun, când exagera cu mâncatul.

Iar obiceiul ciudat al finlandezului Mikka s-a transmis în Brodina numai pe cale orală, din generație în generație, până când s-a pierdut.

Ușa cu ardei uscați

Această ușă ciudată se afla pe ulița principală a localității Ciorăști din județul Vrancea și a fost multă vreme ocolită de oamenii locului, oameni cu frica lui Dumnezeu, care se opreau în fața ei și-și făceau cruce, după care scui-pau diferențiat, în funcție de sexul trecătorului. Femeile scui-pau în sân, iar bărbații, neavând sân suficient de scui-pabil, scui-pau pe ușă. În mod curios, cel mai elegant se comportau copiii, care o ignorau complet, jucându-se adesea de-a miji-tul chiar în ușă. Poate și din cauză că mai toți aveau nu cei șapte, ci cei zece ani de-acasă. Căci obiceiul locului era să-i dai cât mai târziu la școală, unde oricum nu învățau nimic, ca să mai facă treabă prin gospodărie. Se cunoșteau și cazuri de locuitori care aveau cei treizeci de ani de-acasă.

Ceea ce îi speria așa de tare pe superstițioșii locuitori, era ciudățenia că deși se afla în sudul Moldovei, ușa era așezată direct la drum, la fel ca ușile multor sate din vestul Siciliei. Dar, spre deosebire de satele din vestul Siciliei, unde ușa era așezată firesc la drum odată cu casa, aici casa era la 20 de metri în spatele ușii. Acest sistem arhitectural neobișnuit fusese conceput de primul proprietar, Enzo Mercalli, un mafioso italian sosit în Ciorăști prin 1926 din Sicilia, de unde fugise de prigoana nemiloasă a fasciștilor dictatorului Benito Mussolini. Inițial Enzo intenționa să spele în Ciorăști banii Mafiei siciliene din Palermo, așa că după ce-și construise această casă ciudată pentru el, mai construise o cârciumă pentru bețivi (unde veneau toți bărbații și un sfert din femei) și un salon de bingo (unde veneau restul femeilor și copiii). Din nefericire, locuitorii din Ciorăști beau și jucau numai pe datorie, așa că Mercalli n-a putut justifica niciun fel de câștig, nici măcar fictiv. Acesta a fost și motivul pentru care fusese îngropat în picioare în

pământul din spatele casei, de doi compatrioți sicilieni care vizitaseră satul Ciorăști timp de patru ore, din care trei ore și jumătate le luase numai săpatul gropii. De la el rămăsese numai o scară de lemn, lustruită de trecerea anilor, care era cunoscută în toată zona rurală județul Vrancea ca scara lui Mercalli și despre care se credea că poate măsura cutremurele, deși nimeni nu știa cum. Din cauza sinistrei legende a mafiotului, casa era locuită numai de oameni din afara satului. Aceștia care cumpărau casa ieftin, locuiau în ea până când aflau povestea lui Enzo, după care căutau alți proști cărora să le-o vândă ieftin și se mutau în altă parte.

Deasupra ușii atârnavă, în orice anotimp, agățate de-o parte și alta a tocului, două legături de ardei uscați, care scârțâiau în nopțile cu vânt comun, descris în buletinele meteo ca fiind slab până la moderat. Pentru a descrie scârțâitul, un profesor de literatură română și franceză, care predase la școala din sat aproape doi ani „Tehnologia creșterii iepurilor de carne”, în lipsa unei catedre mai potrivite cu calificarea lui universitară, folosisese un citat din poemul „Metamorfozele vampirului” de Charles Baudelaire care suna cam așa:

„Un scârțâit funebru, strident, ca de morișcă
Pe care vântul, iarna, în nopți pustii o mișcă”

La un moment dat s-a mutat în spatele acestei uși, o familie tradițională, chiar foarte tradițională. Așa de tradițională era familia, încât nu era seară din an în care tatăl să nu se întoarcă acasă de la câmp beat turtă și să nu-i tragă mamei una sau două palme, numai ca să-i știe de frică. Mă rog, cum-necum, printre palme, bărbatul își îndeplinise și alte îndatoriri de soț, așa că cei doi aveau un copilăș dolofan, pe numele lui Ionuț.

Cam pe la vârsta de opt ani, vecinii îi puseseră lui Ionuț porecla Jack, pentru că micuțul avea ca prieten un vrej de fasole, cu care se juca toată ziua și pe care-l ascundea de ochii lumii, într-un ghiveci din holul care începea chiar din spatele ușii. Vrejul

era micuț și avea o asemenea formă ciudată, încât oamenii se hlizeau deîndată ce îl zăreau, dar îi respectau vrejul, pentru că erau învățați să respecte proprietatea și toți credeau că până la urmă era posibil să ajungă un vrej mare.

În fiecare zi, Jack mergea pe jos, depănând din piciorușele lui mici, până la școală, unde-i scotea din țâțâni pe profesori cu contrazicerile sale. Nici nu era greu: din cauza halului în care era întreținută școala, dar mai ales din cauza salariului pe care-l primeau pentru munca lor, profesorii erau la fel de ușor de scos din țâțâni ca și ușile clădirii.

După ce se terminau orele de clasă, Jack avea un obicei și mai ciudat: în loc să meargă să se joace cu ceilalți băieți trăgând fetițele de codițe, el se ducea la bibliotecă, unde citea cu creionul în mână tot felul de cărți, din care trăgea întotdeauna alte învățături decât trăgea tot restul lumii. După un timp, Jack ajunsese așa de priceput la tras învățături, încât imediat după ce trăgea o învățătură, putea să tragă și învățătura opusă.

Gurile rele, care în sat erau foarte multe, în principal din cauză că dentistul plecase la cules căpșuni în Italia și nu mai avea cine să se uite în ele, spuneau că într-o zi micuțul Jack ar fi găsit la bibliotecă un binom. Nimeni nu știa de ce-i spune așa. Oamenii nu știau nici de ce plantele pe care le îngrijeau toată ziua se numeau monocotiledonate sau dicotiledonate, cum naiba ar fi putut ști ce e aia un binom? Unii spuneau că bi vine de la doi, ca în cuvântul bisexual, alții spuneau că și bivolul avea bi și era un singur animal. Ca să nu mai vorbim de bidiviu, care avea și bi și di și nu era decât un cal mai arătos. Poate părea cumva curios că sătenii știau ce-i aia bisexual, dar să nu uităm că la sex, teoretic vorbind, se pricepe oricine.

Într-o zi, o fetiță mai îndrăzneată, care se săturase să tot fie trasă de codițe și se tunsese scurt, l-a întrebat pe Jack care-i treaba cu binomul și de ce se joacă el cu binomul în loc să se joace cu băieții, cu fetițele sau cu chibriturile, așa cum se jucau toți

ceilalți copii. Jack i-a spus că el nu era ca ceilalți copii, că în opinia lui fetițele erau doar niște fătuci incapabile să tragă o învățătură și că binomul trebuie ținut sub supraveghere, că dacă nu-l supraveghezi tu, te supraveghează el și e mai rău. Fetița a râs și băiețelul s-a supărat și s-a jurat că el nu mai vorbește cu fetițele decât în scris.

Iar vrejul de fasole a crescut ce-a crescut, până când a rămas mic. Mai mult, vrejul a făcut în loc de fasole ardei iuți, din care puteai firește să faci borș de fasole, dar nu puteai să-l mănânci. Atunci Jack a atârnat vrejul de fasole care făcea ardei iuți pe ușa și a plecat în treaba lui. În sat, acesta a rămas singurul semn că Jack fusese acolo vreodată. Gurile rele din sat, care între timp s-au făcut mai bune, că s-a întors dentistul din Italia, spun că Jack se mai joacă și acum cu binomul, dacă nu cumva binomul se joacă cu el și el nu-și dă seama.

Două zicale ciudate au mai rămas în sat : „Dacă ești om cu mine, sunt și eu binom cu tine” și „M-ai făcut din om binom, când adorm, vorbesc prin somn”.

Ușa șoferului de TIR

Era odată în Buhuși o ușă, prin deschizătura căreia vecinii puteau vedea un scaun, care semăna foarte bine pe întuneric cu un fotoliu. Fiind în odaie, scaunul devenise cu trecerea timpului, în imaginația oamenilor, fotoliul din odaia celebrei cântărețe de muzică ușoară Mirabela Dauer, fotoliu pe care-l cântase ea ani de zile în strânsă legătură cu o ultimă țigară, uitată într-un colț pe etajeră.

Uneori, noaptea târziu, puteai vedea prin ușa deschisă și țigara. Numai că nu era uitată pe etajeră, ca să nu producă cumva vreun incendiu, ci ardea frumos în întuneric, așezată în colțul gurii proprietarului. Se știa prin sat că proprietarul era șofer de TIR și umbla zvonul că făcea contrabandă cu țigări, pe care le fuma mai apoi în neștire, de frică să nu-l prindă Poliția. Cu cât întârziau mai mult să-i preia stocul infractorii cărora le plasa el țigările netimbrate, aduse fraudulos din Ucraina și Republica Moldova, cu atât îl cuprindea mai adânc panica și fuma mai vârtos.

De multe ori, Radu Fuștei, căci acesta era numele proprietarului, se gândise să facă cumva și să se lase de fumat, pentru a nu-și distruge complet sănătatea. Dar nu putea, din cauză că nu se putea lăsa de contrabandă. Un cerc mai vicios decât ăsta cu greu ar putea găsi cineva.

Într-o zi, pe când se întorcea în țară cu camionul încărcat ca de obicei cu baxuri de țigări de contrabandă prin vama Sculeni, Radu Fuștei a fost oprit pentru un control de rutină de vameșul Garabet Cotrobăileanu.

A fost oprit e doar un fel de a spune. Mai precis, conform relatărilor unor martori auditivi, Garabet Cotrobăileanu ar fi făcut un semn de oprire cu umbrela în plan vertical, umbrelă pe care o luase la repezeală din cuier, în locul bastonului de cauciuc, pentru simplul motiv că afară ploua și e destul de

difficil să te aperi de ploaie cu bastonul. Martori oculari nu au fost, ploaia determinând ca limita de vizibilitate să fie la 19 centimetri, de aceea au fost numai martori auditivi. După cum a stabilit ancheta inspectorilor de daune ai societății de asigurare, printr-o coincidență tulburătoare, exact aceasta era și dimensiunea pe care pretindea Cotrobăileanu că ar fi avut-o penisul lui, dimensiune măsurată comparativ cu un cuțit mare de bucătărie, într-o fotografie pe care o postase sub pseudonim pe un site de întâlniri matrimoniale. Acest lucru nu avea nicio legătură cu accidentul sau contrabanda de țigări, fiind doar o coincidență stupidă, dar a fost menționat în ancheta inspectorilor de asigurări, deoarece asigurătorii nu cred niciodată în coincidențe.

Planul vertical al umbrelei cu care a făcut semnul de oprire vameșul Cotrobăileanu s-a intersectat cu planul parbrizului camionului, determinând, după cum se știe din geometria de liceu, o dreaptă. Care dreaptă, fiind trasată cu un vârf metalic de umbrelă într-un parbriz din sticlă securizată, a determinat tehnologic spargerea parbrizului în bucăți foarte mici, practic puncte, al căror loc geometric a devenit capota camionului.

Surprins extrem de neplăcut de exemplificarea practică a unor legi și teoreme geometrice pe care le urâse încă din clasa a patra, motiv pentru care optase pentru cariera de șofer categoria D și nu pentru cea de profesor sau inginer, Radu Fuștei a apăsător cu putere pedala de frână. În acest moment camionul a derapat ușor, fiind supus pe neașteptate fenomenului fizic de acvaplanare.

Șofer experimentat, dar cu cunoștințe precare de fizică, Fuștei a tras calm frâna de mână și a rotit complet volanul dreapta, încercând o manevră de oprire a camionului prin frecarea laterală a pneurilor pe carosabilul umed, manevră pe care o văzuse în filmul Terminator II, dar pe care n-o exersase practic niciodată. Din nefericire, frâna de mână n-a ținut, iar camionul nu s-a oprit prin frecarea laterală

a pneurilor de carosabil, ci prin ciocnirea plastică cu burlanul gheretei de la vamă. Care burlan a antrenat, într-un sens semantic foarte diferit de cel în care Gică Hagi ar antrena o echipă de fotbal, acoperișul gheretei. Care acoperiș a căzut grămadă peste barieră. În acest moment s-a petrecut un incident destul de ciudat. Imediat ce acoperișul a căzut, vameșul Cotrobăileanu i-a dat foc din rațiuni financiare, pentru că acoperișul gheretei fusese asigurat numai pentru incendiu, nu și pentru coliziuni cu camioane.

Mai târziu, la procesul intentat de asigurător în scopul firesc și natural al oricărui asigurător, acela de a nu plăti daunele asigurate, s-a descoperit că și pentru incendiu exista o franșiză. Scrisă evident cu litere mici pe polița de asigurare, franșiza prevedea că trebuie dovedită o succesiune firească a evenimentelor și că nu poți susține în fața unui inspector de daune că a ars acoperișul, dacă nu faci dovada că a ars întâi parterul și etajul. La excepția de similaritate, ridicată de avocații apărării, cum că la World Trade Center a ars întâi acoperișul și după aceea parterul, avocații asigurătorului au arătat că acolo s-a intrat în clădire cu avionul, nu cu TIR-ul.

După ce vameșul Garabet Cotrobăileanu a stins parțial acoperișul gheretei cu un extingtor, el i-a confiscat lui Radu Fuștei jumătate din marafa de contrabandă, acceptând să primească 500 de euro compensație pentru stresul produs și l-a lăsat să plece din vamă. Din păcate, necazurile lui Fuștei au continuat.

La o trecere fără bariere peste calea ferată fără șine, în apropiere de localitatea Moțca, din județul Iași, o viespe a profitat de lipsa parbrizului spart în vamă și a pătruns în cabina TIR-ului, încercând (cel puțin așa a crezut Radu Fuștei) să-l înțepe în urechea stângă. Expertul adus de asigurător la proces a arătat că dacă Fuștei n-ar fi avut (pe lângă cunoștințele precare de fizică) cunoștințe extrem de precare de biologie, el ar fi știut că viespea dorea doar să-și facă un cuib în urechea lui, ceea ce ar fi

durat atât de mult, încât el ar fi putut să rămână calm foarte multă vreme. Din nefericire, Fuștei s-a panicat îngrozitor și a apăsat pedala accelerației până la podea, simultan cu apăsarea ambreiajului, ceea ce a detreminat o turare mai mult decât excesivă a motorului. Garnitura de chiulasă s-a ars, chiulasa a crăpat și antigetul din rezervorul de la ștergătoarele de parbriz a pătruns în uleiul de la motor. Motorul s-a transformat brusc din motor cu ardere internă în patru timpi în motor cu ardere externă în doi timpi și trei mișcări.

Mai târziu, la al doilea proces, avocații asigurătorului au arătat că deși camionul avea asigurare CASCO ca întreg, chiulasa nu era asigurată ca parte. La excepția de indivizibilitate ridicată de avocații asiguratului, cum că dacă TIR-ul e asigurat întreg, atunci e asigurat și pe bucăți, avocații asigurătorului au arătat că Jennifer Lopez are asigurare pentru ea ca întreg și asigurare separată pentru sâni, la fel cum Kim Kardashian are asigurare și ca întreg și separată pentru fund.

După aceste două întâmplări nefericite, Radu Fuștei a căpătat un obicei foarte ciudat, el nu s-a mai asigurat niciodată. Și-a trăit fericit și neasigurat mulți ani în spatele acelei uși și, dacă n-a murit, mai trăiește neasigurat și astăzi.

Poarta cu melting pot

Trăiau odată în într-o căsuță urâtă, cum sunt mai toate căsuțele din comitatul Surrey din Anglia, trei prieteni buni: un român, un bulgar și un englez. Acesta era un obicei des întâlnit în Anglia să stea trei oameni în aceeași casă, chiar dacă nu era între ei altă legătură decât împărțitul chiriei. Dimineța se duceau toți trei la lucru, iar seara se întâlneau la un „melting pot” de legume, cum îi spuneau ei tochiturii cu mămliguță cu salată Shopska, asezonată cu fish and chips. Întrucât fiecare din ei avea cel puțin două obiceiuri foarte proaste, cu care venise de acasă sub formă de moștenire culturală și la care fiecare ținea morțiș, adesea izbucneau certuri aprige la cină, ceea ce-i făcea să mănânce agitat și să aibă crampe intestinale după aceea toată noaptea. Românul, care era cel mai ușor manipulabil și mai mereu agitat de teoriile pe care le citea pe website-urile din țara lui, obișnuia să spună că moștenirea culturală nu era decât o invenție a așa-numitei „Big Pharma”, masoneria medicamentelor, invenție destinată a le provoca lor crampe intestinale, ca să-și poată vinde fabricanții de medicamente pastilele pentru ulcer și pilulele antidiareice. Din cauza asta, după mai multe analize și discuții contradictorii, cei trei prieteni au ajuns la concluzia că ar fi bine să-și creeze un obicei nou, comun, în afara obiceiurilor individuale, care îi deranjau evident la stomac.

Așa se face că, în scurtă vreme, englezul, bulgarul și românul aveau tustrei în comun un obicei foarte ciudat: scurtau toate cuvintele. Scurtatul cuvintelor venise la propunerea englezului, inspirat oarecum de faptul că în limba lui în loc de mașină se spunea car, în loc de mâncare – food și în loc de secundă – sec. Cum se spunea la toate astea în limba bulgarului conta mult mai puțin, pentru că și românul și englezul se uitau oricum la el de sus. Ceea ce nici nu era greu, bulgarul având o

înălțime atât de mică încât fusese chemat înaintea lui Peter Dinklage la audiții pentru rolul piticului Tyrion Lannister în Game of Thrones. Rol pe care nu-l primise, dar numai și numai din cauză că la filmările amorsă din spate i se vedea ceafa prea groasă. Având acum în comun cel puțin un obicei, chiar dacă un pic mai ciudat, cei trei începură să se gândească și la o familie. Neavând bani ca să întrețină fiecare câte o nevastă, bulgarul venise cu ideea să facă toți trei un „same sex marriage”, idee respinsă la Primăria din Guilford pe motiv că într-o căsătorie sunt numai doi soți, indiferent ce-or fi ei, om-om, om-femeie sau om-altă ființă gânditoare.

În fine, atât de mult le plăcea celor trei prieteni să scurteze cuvintele încât ajunseseră să-i spună reginei Elisabeth – Beth, lui Klaus Iohannis – Ioh și lui Vladimir Putin – Put. Încercaseră să scurteze și numele prințului Charles, dar întrucât între Cha și Charles nu erau decât niște consoane în plus, o lăsaseră baltă.

Într-o zi, după ce reușise să vândă o ladă de castraveți unui grădinar englez mai naiv, bulgarul Petăr, care avea deja numele scurtat Pet, a venit cu ideea să-și scurteze toți trei și numele de popor, adică să-și spună între ei – un eng, doi engi, un bulg, doi bulgi și un rom, doi romi. Gheorghe, (scurtat Gheo) a protestat vehement, pe motiv că și așa lumea îi confundă pe români cu romii (scurtat țigii). Atunci eng-ul Alastair (scurtat Al) a propus să facă un referendum la care a chemat toți vecinii pe care-i știa ei: un scoț, un irl, un irl de nord, un velș, un span, un port, un it, un franc, un germ, un aus, un pol, un ung, un ol, un dan, un su, un fin, un elv, un lux, un belg, un est, un lit, un let, un cro, un slo, un ceh, alt slo, un mold, un fyr, un munt, un srb, ba chiar și un bosn. Mai era pe-acolo și un grec, dar el se cam sfia să vină la referendum, din cauză că se împrumutase de la toți cu bani și fiind mândru de felul lui, nu suporta umilința că trebuie să-i dea înapoi.

Ca „melting pot”, în seara aceea se hotărâseră prin consens să facă un porridge cu risotto și cu mămligă, care să le amintească tuturor că-s vremuri de austeritate. Moldul a cerut să adauge și puțin din mâncarea lui tradițională, adică răbdări prăjite, dar germul și francul s-au opus, spunând pe două voci că ei sunt sătui de când tot trebuie să înghită metaforele esticilor. Ce-i drept, esticii cam aveau obiceiul de a înlocui faptele cu metafore, motiv pentru care erau foarte buni la poezie, dar cam penibili la industrie, agricultură și servicii.

Și pe când mâncau ei mai cu spor, cei mai bogați scrâșnind din dinți că trebuie să mănânce la fel cu săracii, numai din motiv de „melting pot”, ușa căsuței s-a dat de perete și a intrat și grecul (scurtat gre). Când a aflat că de-acum o să-i spună gre în loc de grec, că așa ieșise la referendum, gre-ul s-a enervat foarte tare. Degeaba au sărit germul și engul să-i spună că toți și-au scurtat numele ca să facă economii la litere, degeaba s-a dat și romul de exemplu, cum că el a ajuns practic un țig și asta numai și numai pentru binele comun. Ce să mai vorbim de srb, care rămăsese fără nicio vocală în nume și nu-l mai chema nimeni nicăieri, că era extrem de greu să-l strigi? Degeaba! Gre-ul a ieșit furios, trântind ușa de la ieșire (care era totuna cu ușa de la intrare) așa de tare, încât plăcuța cu semnul EXIT de pe ea a căzut pe jos.

În tăcerea încordată care s-a lăsat, toți prescurtații de rang mai mic și-au întors privirile spre eng, franc și germ, înghițind aer în sec și încercând din răspuțuri să nu râgâie nepoliticos din cauza asta.

— Grexit nici nu sună foarte rău – a spus francul, după câteva secunde de gândire.

— Grexit sună chiar foarte bine – a supralicitat germul.

— I fuckin' love it! – a strigat engul, ridicând plăcuța de jos și agățând-o la loc în cui.

— Atunci așa să-i rămână numele! – au strigat toți ceilalți, care așteptaseră cu sufletul la gură să hotărască altcineva și pentru ei.

După care și-au băgat toți lingurile în „melting pot” și-au continuat să mănânce încruntați, simțindu-se mai uniți în gusturi ca oricând. Gre-ul s-a întors după câteva minute, a împrumutat altă lingură de la germ și a început să mănânce și el.

Cea mai neașteptată parte a acestei întâmplări ciudate a fost că, în vreme ce puneă plăcuța cu semnul EXIT la locul ei, engul a fost cuprins de o nervozitate inexplicabilă pe care nu și-a putut-o stăpâni în niciun fel până când n-a trântit și el ușa de la ieșire.

Așa se face că, într-un mod cu totul inexplicabil, Grexit-ul s-a transformat în Brexit.

Ușa pictorului

În casa din spatele acestei uși spectaculoase a trăit o vreme un mare artist, un pictor care a fost supranumit de mulți critici, pe drept cuvânt: „Călduțul Picasso”. De fapt, numele lui era Sabin Bălosu și era un maestru incontestabil al capodoperei la minut și al picturii de living și hol, inventatorul conceptului fast-grund în reproducerea de pictură contemporană. Cel mai ciudat obicei al lui Sabin Bălosu era că picta mai ales pe sticlă: pe termopan, pe sticlă de whisky goală, pe sticlă de whisky plină. Uneori, dar numai la comandă fermă, picta pe carton, pet-uri de plastic sau polycarbonat de piscină.

Sabin Bălosu și-a început prodigioasa carieră într-un mod foarte original: pe pet-urile de Tutti fresh picta sticle de Fanta, pe sticla Izvoru Minunilor picta logo-ul Borsec și pe halbele de bere Burger spumă de bere Tuborg. Îi plăcea foarte mult ca oamenii să aibă senzația originalului, chiar și atunci când beau copii ordinare după acesta. Excepțional de bine îi ieșeau picturile pe carton, pe care picta numai milionari români. Insista cu pensula îndelung și alegea cu cea mai mare grijă decorurile, pentru că voia să fie redată cât mai corect personajele din prim-plan. De exemplu, vameșii îi picta numai pe zid de vilă, polițiștii pe carosabil umed cu urme de frânare, judecătorii pe dosare prăfuite. Pe Gigi Becali îl pictase, nu în var pe gazon, cum s-ar fi așteptat oricine, ci în ulei pe brânză. Când vedeai tabloul în ulei de floarea soarelui pe o telemea albă cu miros vag de roquefort, parcă vedeai cu ochii nasului mirosul de la afacerea cu terenurile din Băneasa.

Cel mai adesea făcea portrete de oameni politici, deși era foarte greu. Mulți politicieni își schimbau culoarea politică chiar de două-trei ori între momentul în care începea să schițeze portretul și

momentul în care îl termina el de pictat. Era celebru pentru faptul că reușea să surprindă o expresie pe fața subiectului, chiar și pe fețele parlamentarilor români, care erau celebri tocmai pentru că nu aveau nicio expresie și deci nu aveau ce surprinde. Lucrarea cu care se mândrea cel mai mult era portretul lui Călin Popescu Tăriceanu, a cărui capacitate extraordinară de a părea inteligent era foarte greu de surprins pe sticlă. După nenumărate încercări a reușit să-l picteze schimbând suportul picturii într-un mod considerat de criticii de artă ca revoluționar. În istoria artei plastice a fost singurul portret pictat vreodată pe spatele a două acțiuni la bursă. Mai mult decât atât, acțiunile respective erau la Rompetrol și fuseseră extrem de greu de găsit, din cauză că fuseseră vândute foarte puțin înainte de deschiderea bursei. Uluiitor era că atunci când țineai acțiunile una lângă alta vedeai portretul lui Tăriceanu, iar dacă le depărtați puțin vedeai pe una din ele fața lui Dinu Patriciu și pe cealaltă și fața lui Dan Voiculescu.

Sabin Bălosu a rămas foarte cunoscut și pentru portretul lui Ion Iliescu, executat în stilul tehnic medieval german al vitraliului. Vitraliul avea și un scop electoral, fiind plasat pe geamul termopan de la partid, ca să-l vadă alegătorii lui fanatici că n-a murit și să mai voteze PSD. Una din ciudăteniile lui Bălosu, care a ținut până în 2004, a fost că în foarte multe din naturile lui moarte sau în peisajele tablourilor lui apărea și fostul premier Adrian Năstase. Ca mai toate inovațiile lui Bălosu și această idee a fost genială: în acest fel se știa și cine a comandat tabloul și cui trebuie dus cadou după ce este cumpărat. Alte vremuri! Au fost zvonuri, neconfirmate de procurori și judecători, că ar fi pictat tablouri cu Adrian Năstase în valoare de peste un miliard de euro. Unii critici consideră asta o mică exagerare, provocată probabil de faptul că număratoarea a fost făcută de experți socotitori specializați în numărul ouălor lui Năstase.

Din cine știe ce motive, oamenii îi cereau să picteze mereu reproduceri după celebra lucrare „Car cu boi” de Nicolae Grigorescu. În general aceste lucrări erau comandate de politicieni, care cereau ca figurile boilor să fie înlocuite cu fețe ale inamicilor lor politici. Liberalii comandau „Car cu boi” cu fețe de pesediști, pesediștii cu fețe de liberali, iar udemeriștii cu fețe de la toți ceilalți.

O perioadă îndelungată, cât a fost Traian Băsescu președinte, în reproducerile lui Sabin Bălosu după Carul cu boi căruța pesedeului era prezentată cum merge înainte, iar uneori era pictată poziționată surprinzător înaintea cailor, cu toate că era vorba de un vehicul tractat de boi. Pe măsură ce trecea timpul, până și boii păreau din ce în ce mai puțini. Vanghelie și Mazăre apăreau terminați, Oprișan gâfâia... numai Ponta mai trăgea la căruță, operat și el la ligamente și ajutat discret să se împiedice de Liviu Dragnea. Într-o lucrare mai puțin cunoscută publicului, fețele boilor erau înlocuite cu cele ale lui Crin Antonescu și Călin Popescu Tăriceanu, care nu reușeau să miște carul din loc, fiind mult prea ocupați să se împungă. Spre cinstea lui, deși a primit multe oferte, Sabin Bălosu a refuzat cu îndărătnicie să pună în reproduceri fețele Ecaterinei Andronescu, Alinei Gorghiu, Olguței Vasilescu sau Gabrielei Vrânceanu-Firea, pretextând că lucrarea se numește „Car cu boi”, nu „Car cu vaci”.

Dar cele mai cunoscute și vândute lucrări ale lui au fost din seria interminabilă de reproduceri după „Lecția de anatomie” a lui Rembrandt. În prima, pictase cadavrul politic al lui Ion Iliescu, disecat pe masă de doctorii Geoană și Năstase. Apoi îl înlocuise pe Ion Iliescu cu cadavrul politic al lui Adrian Năstase, disecat de doctorii Geoană și Oprescu, cu felcerul Vanghelie care dădea la mână. Apoi l-a înlocuit pe Adrian Năstase cu corpul inert al lui Geoană, operat de doctorii Ponta și Dragnea. Când a încercat să picteze pe masă cadavrul politic al lui Traian Băsescu a avut probleme. Mortul făcea scandal, cerea să bea din sticla cu balsam și arunca

cu fese în doctorii Blaga și Macovei, ținut cu greu pe pat de sora Adriana Săftoiu. O excepție notabilă a fost cadavrul politic al lui Emil Constantinescu, care apărea învins pe masă de Securitate, care nu apărea nicăieri, sugerând astfel, printr-o fantastică intuiție a artistului, că s-ar fi învins singur.

În fine, într-o zi, pictorul a dispărut din locul acela și nimeni nu l-a mai văzut vreodată deschizând ușa. S-a zvonit că, într-un moment de mare inspirație artistică, reușise să surprindă într-o pictură fața nevăzută a binomului SRI-DNA, față de care se speriasse până și binomul însuși. Alt zvon era că fusese răpit de multinaționala Coca Cola, la ordinul expres al lui George Soros, ca să picteze pe sticle fețele lui Moș Crăciun pentru promoțiile din luna decembrie. Al treilea zvon era că se retrăsese la un schit în muntele Athos, unde era coleg într-o slujbă lui Dumnezeu cu urmăritul general Sebi Ghiță, căruia îi picta din când în când câte un portret pe disc video DVD, portret pe care Ghiță îl trimitea prin călugări acoperiți ai SRI la televiziunea România TV, unde era dat pe post de moderatori acoperiți și ei, împreună cu înregistrări audio în care înjura Justiția din țară.

Dacă și care zvon anume din cele trei era adevărat, nu s-a aflat încă.

Ușa traseistului politic

Spre deosebire de trecătorii simpli, care făceau exact ce se așteaptă toată lumea să facă un trecător în orice loc, adică treceau în grabă, trecătorii mai complicați se opreau câțva timp și studiau curioși forma ciudată a acestei uși din localitatea Zimnicea, județul Teleorman. Cei mai deștepți făceau presupunerea că numai un matematician convins de teoriile lui Riemann ar fi putut proiecta așa ceva, iar cei mai puțin deștepți credeau că tâmplarul care o construisese băuse mult prea mult în ziua aceea. Cei care credeau în existența extratereștrilor erau convinși că aceștia generaseră o distorsiune a spațiului la trecerea lor prin Zimnicea în drum spre tunelurile energetice de sub Sfînxul din Bucegi.

Slăbiciunea acestei teorii era că nici măcar ei nu găseau o explicație asupra motivului pentru care extraterestrii ar fi trecut prin Zimnicea, venind din Bulgaria, în loc să treacă pe la Giurgiu-Ruse unde drumul era mult mai bun. Hăbotnicii religioși, care în județul Teleorman erau foarte puțin, din simplul motiv că morții erau o prezență obișnuită la orice votare, presupuneau că ușa fusese atinsă de mîna Diavolului. Slăbiciunea acestei teorii era că Diavolul se confunda practic în mintea locuitorilor cu omul de afaceri George Soros. Iar ce folos financiar ar fi putut trage Soros din Zimnicea era peste puterea de înțelegere a oricărui om întreg la cap. Adevărul era mult mai simplu și fusese consemnat într-o biografie scrisă la comandă de un blogger din Brașov, care scria sub pseudonimul Zarafu din București. O dificultate neașteptată a fost că bloggerul era obișnuit să mintă cu nerușinare atunci când scria la comandă, prin urmare a fost o mare provocare pentru el să scrie adevărul pe bani.

În orice caz, povestea scrisă de Zarafu suna așa:

„În spatele unei uși strâmbe și închise a unei case caraghioase din Zimnicea, județul Teleorman, a trăit

multă vreme un om care avea un obicei politic destul de răspândit la români: tot timpul își schimba ori partidul, ori doctrina, ori principiile. Așa încât toată lumea îl poreclise” Traseistul din Zimnicea”, pentru a-l deosebi de mulți alți traseiști de care era plină România. Viața i-a fost presărată de atâtea treceri dintr-o tabără opusă în alta, încât eu, bloggerul Zarafu din București, care am fost biograful lui oficial, mi-am schimbat specializarea de la biografie la pornografie, imediat ce am terminat de scris lucrarea care i-a sintetizat existența.

La mijlocul anului 1920 a văzut lumina zilei Vasile Burghilea, într-o familie de chiaburi mijlocași căzuși. Locul nașterii lui a rămas neclar chiar și pentru mine, biograful lui. Asta pentru că, de fiecare dată când vreun primar îl făcea cetățean de onoare al localității pe care o conducea, Burghilea și-l schimba în acte pentru a putea primi distincția respectivă. La 14 ani, în timp ce tatăl său secera grâul cu argații iar holera secera împrejurimile, Burghilea primește cadou primul său cal. La 15 ani îl primește pe al doilea, la 16 pe al treilea și așa mai departe. Caii lui mor de drum lung, el de grija altora. Nu are niciodată mai mult de un cal în proprietate.

Are în schimb două bărci, mai precis două luntre, pe care le ține una lângă alta în timp ce vâslește în ele pe Dunăre, ca să poată sta cu fundul în amândouă, în orice moment. Adesea este văzut la pescuit ilegal de somn, sărind dintr-o luntre în alta, lucru extrem de greu de făcut atunci când stai cu fundul în amândouă.

Întreaga adolescență a lui Burghilea a fost măcinată de complexe psihanalitice tipice. Cu un tată autoritar și o mama eroină, Vasile capătă obiceiuri greșite, care îi vor dăuna profund mai târziu în viața conjugală. Nesuportând exploatarea omului de către om, în anul 1936 se face haiduc. Întâi ia de la bogați și dă la săraci, apoi își schimbă principiile și ia de la săraci și dă la bogați. La

întâmplare, în vârtoarea luptei de clasă. La 19 de ani, îmbrăcat în verde fără a fi irlandez, cu centură și diagonală neagră, ține cuvântări în sprijinul curăteniei morale, al ordinii și al disciplinei. E arestat și trimis în lagăr, unde dovedește pentru prima dată un mare simț politic al schimbării trecând la țăraniști. Încearcă de nenumărate ori să treacă de la deținuți la gardieni, din păcate fără succes. Eliberat din greșeală, după ce fusese condamnat din prostie, este mobilizat în Armata Regală a României și trimis în 1942 pe front, unde dezertează și trece la ruși, înscriindu-se în Divizia Tudor Vladimirescu. Se căsătorește pentru prima oară cu Sonia Kravițova în 1943 și divorțează în 1945, când Sonia fuge în America, unde ajunge peste ani bunica celebrului cântăreț Lenny Kraviz. Pentru Vasile, singura amintire plăcută din căsătoria cu Sonia Kravitz rămâne operația de înlăturarea a prepuțului efectuată cu ocazia trecerii la religia mozaică. Jură că nu se va mai căsători niciodată, promisiune încălcată mai târziu, ca aproape toate jurămintele sale.

În 1946, Burghilea participă cu entuziasm la alegerile libere de după război în calitate de falsificator la urne, de partea comuniștilor. Din nefericire, fiind lipsit de experiență, uită să se treacă pe liste. Este nevoit să fugă în munți, unde ține legătura cu americanii. Din păcate, americanii nu țin legătura cu el. Scribe o scrisoare în care-și manifestă indignarea față de abuzurile Regelui Mihai, imediat după plecarea acestuia din țară, dar n-o semnează și n-o trimite nicăieri. Vremurile erau tulburi, Poșta Română ducea scrisorile alandala.

După un timp își modifică ideile în privința căsătoriei. Se căsătorește a doua oară cu Nadia, în urma unui „coup de foudre” cu tatăl ei, general la direcția a patra a fostei Securități, actualul SRI. Din prostie, în 1985 scrie un articol omagial în care i se adresează lui Nicolae Ceaușescu cu mult stimat tovarășe președinte, uitând să scrie și mult iubite tovarășe secretar general. Automat devine dizident.

Convorbirile telefonice îi sunt ascultate și plătite de fosta Securitate, actualul SRI. Este urmărit peste tot, pe stradă, în piscină, chiar și în Elveția, unde merge trimis tot de Securitate, în bătaie de joc. Ca disident, scrie o nouă scrisoare de protest, rămasă tot netrimisă.

În 1990 participă din nou la alegeri libere, în aceeași calitate, de falsificator de urne, ca și în 1946. De această dată se trece pe liste, din păcate la PNL, forțat de renumele pe care și-l făcuse ca dizident. Nemulțumit de rezultat, trece la PDSR și participă la alegerile din 1992, tot la urne. În 1996 se mută la Convenția Democratică și câștigă alegerile din nou. Denunță în altă scrisoare abuzurile lui Ion Iliescu, dar ezită s-o trimită până în 2000, când îi dă foc, își pune cenușa scrisorii în cap și se întoarce la PSD. În 2004, revoltat de abuzurile lui Adrian Năstase, îi scrie un e-mail lui Traian Băsescu prin care se declară împotriva politicianismului. Ultima trecere dintr-o tabără în alta o face în 2006, când trece în neființă.

Fără să știe, pierde uluitoarele ocazii de a trece de la un partid la altul, cu ocazia alegerilor din 2008, 2009 și 2012. Nu pierde însă ocazia de a trece la catolicism, în ultima săptămână de viață, pe motiv că la ei există Purgatoriu, unde îți mai poți cântări o vreme opțiunile înainte de intrarea în Rai sau în Iad. La toate cele opt lăcașe de cult din Zimnicea (biserica mormonă, schitul metodist, mini-sinagoga, moscheea conspirativă, cele trei biserici ortodoxe, plus casa de rugăciuni adventistă) a circulat bârfa că traseistul Burghilea a fost izgonit din iad, pentru că a încercat să-i facă pe diavoli să treacă la budism, ca să se poată reîncarna. Însă nimeni nu știe precis, pentru că templu budist nu este încă în Zimnicea.

Aici banii pentru biografie s-au terminat, iar bloggerul Zarafu a văzut ivindu-se zorile. Și, simțindu-și oarecum falimentul aproape, tăcu.

Ușa interlopului

Trăia odată, în spatele unei uși de forma unei potcoave de cal mort, un interlop destul de inofensiv, pe numele lui Cotlet Valdostana, care avea însă un obicei foarte ciudat. Valdostana umbla noaptea prin curțile vecinilor și fura animale domestice de genul porci, capre, oi și cai, pe care le scotea peste graniță după ce le făcea acte de identitate în care erau trecute ca animale de casă: hamsteri, pisici, iepuri și papagali, în mod normal, un asemenea infractor ar fi fost clasificat în rapoartele poliției drept găinar, însă Valdostana avea grijă să nu fure găini niciodată, așa că urmărirea lui penală se desfășura cu mare dificultate.

Imediat ce ajungea cu animalele cu identitatea astfel schimbată peste graniță în Ungaria, Valdostana le pasa mafiei poloneze din Budapesta, care le transfera clandestin mafiei ungurești din Varșovia, după care erau plasate oamenilor Filiei franceze din Austria și de aici, cu sprijinul sucursalei mafiei calabreze N'Drangheta din Rouen ajungeau la Rotterdam, unde erau îmbarcate pe vase sub pavilion somalez, controlate de Mafia irlandeză din Boston, ajungând în final, sub protecția mafiei evreiești din New York, la Mafia rusească din Miami, Florida.

Acest circuit extrem de complicat, dar riguros respectat, fusese descoperit complet întâmplător de serviciile secrete americane în timp ce ascultau telefoanele serviciilor secrete olandeze și era folosit întotdeauna de mafia internațională numai din ambiția de a demonstra opiniei publice că infractorii se comportă mai profesional decât polițiștii. Și mai interesant era că serviciile secrete românești aflaseră toate aceste amănunte în urma surprinzătoarei penetrări informative a Ambasadei Britanice de către agentul dublu conspirat Manole, despre care se

credea că ar fi nimeni altul decât guvernatorul Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu.

Dar ceea ce se dovedise cu adevărat spectaculos era scopul pentru care interlopul furniza animalele spre adopție Mafiei rusești din Florida, USA. Mafia rusească folosea animalele domestice prin restaurantele vegane, ca să-i sperie pe vegetarienii care nu-și plăteau taxele de protecție.

Din tot acest bombardament informațional vecinii lui Valdostana nu înțelegeau un singur lucru: de ce i se spune infractorului interlop și nu hoț, cum ar fi fost mai firesc. Căci până în momentul în care apăruse el în casa cu ușa în formă de potcoavă, singurii hoți din România care aveau dreptul legal (pe care de altfel și-l votaseră singuri) de a li se spune altfel decât hoți, erau politicienii aleși să conducă țara, cărora li se spunea parlamentari. Dar la ei era justificat, pentru că erau aleși de popor și pentru că, deși îi alegea din nou de fiecare dată, poporul nu putea suporta ideea că votează hoți în fruntea țării.

Despre Valdostana se mai povestea că fusese amestecat în celebra afacere Porcbagajul, în care un porc fusese traficant sub formă de carne vie la Paris, unde suferise o inexplicabilă operație de inversare de sex și se întorsese scroafă. Neavând nicio probă împotriva lui, polițiștii și procurorii găsiseră totuși o portiță legală și aveau mandat de la judecător să-l cerceteze pentru moment în stare de ebrietate, stare în care Valdostana se afla oricum mult mai des decât în cea de libertate.

În casa interlopului se oploșise de la o vreme o tânără foarte atractivă, pe numele ei Savarina Ciornei, de meserie fotomodel de lenjerie, specializarea sutiene mici și minuscule. Din punct de vedere creștin – ortodox, Savarina era o oiță rătăcită de Oastea Domnului, ea trecând la mahomedanism în Liban, unde lucrase ani de zile ca dansatoare din buric la bară.

Într-o noapte, pe când ea dansa din buric, iar bara dansa din șuruburile de prindere din tavan,

acoperișul barului s-a prăbușit și fata a fugit înapoi în România. Uneori, când o mai năpădeau amintirile din Liban, ieșea în fața casei și dansa din buric la bara de pe ușă, spre satisfacția adolescenților de peste drum, care n-ar fi avut altfel niciodată ocazia să vadă un asemenea spectacol într-un local specializat, fiind minori. În restul timpului, bara era folosită numai de bețivii care se întorceau de la cârciumă, care se apucau strâns de ea și încercau apoi să se țină în picioare, crezând că merg cu tramvaiul.

În fine, trăiau amândoi liniștiți în căsuță, sub formă de concubini și pe fondul consumului exagerat de alcool. Până când, într-o bună zi, procurorii s-au hotărât să-l aresteze preventiv pe Valdostana, acuzându-l de conducerea unui județ în stare de ebrietate și fără permis. Această tactică juridică avusese un mare succes în cazul lui Nicușor Constantinescu, președintele Consiliului județean Constanța și procurorii nu vedeau niciun motiv să n-o folosească și la restul infractorilor din România.

De aici încolo, lucrurile au scăpat de sub control. Fiind Ajunul Crăciunului, cei doi concubini au furat un porc de la un vecin (care îl îngrășa chiar atunci, după obiceiul locului), l-au trecut în acte drept hamster și au plecat în grabă spre graniță.

Lângă Oradea, negăsind vama din cauza confuziei generate de un regionalism lingvistic (ei întrebând de vama Ciorbă, în loc să întrebe de vama Borș), cei trei s-au hotărât să petreacă Ajunul Crăciunului chiar pe fâșia arată ce desparte (printre multe alte lucruri) România de Ungaria. Din patriotism, s-au așezat pe partea românească a fâșiei, pe care au recunoscut-o după iarba tricoloră, partea ungară fiind acoperită cu iarbă verde. Ca să-i deruteze și mai tare pe polițiștii de frontieră, au început să cânte colinde nemțești și să bea bruderschaft, știut fiind că oficialii maghiari evită să interogheze cetățeni germani, din motive de slugărnice inter-europeană. Singurul care dădea semne de mare nervozitate era porcul, comportare

pe care Valdostana a pus-o pe seama faptului că acesta simțea că va fi sacrificat în curând, așa că Savarina a venit cu ideea ca să-l îmbete cu bere. Din nefericire, această decizie a avut un efect contrar, porcul crezând că vor să-l asomeze cu alcool în vederea unei tăieri conforme normelor UE, așa că a început să guițe asurzitor.

Deranjați de gălăgie, douăzeci de migranți somalezi – care dormeau sub fâșie ca să se încălzească gratis de la energia geotermală, energie prezentă în exces în zona Oradea- s-au trezit din somn și au trecut granița cu infractori cu tot. Intrând frudulos în Ungaria, despre care ei credeau în mod cu totul eronat c-ar fi Olanda, migranții somalezi și-au aprins imediat joint-uri cu marijuana, încercând să pară a aparține modelului cultural olandez. În acest moment, polițiștii unguri de frontieră au lăsat la o parte orice precauții și au somat grupul de infractori să se predea, trăgând pentru început focuri de armă de avertisment la picioarele porcului. Ei s-au justificat la ancheta ulterioară că au tras la picioarele porcului din considerentul că acesta avea patru, și în cazul nefericit în care-i nimereau unul acestuia i-ar mai fi rămas trei, spre deosebire de oameni, cărora le-ar fi rămas numai unul.

Complet înnebunit de spaimă și scăpat o secundă de sub supravegherea lui Valdostana, porcul a rupt-o la fugă. După o urmărire ca în filmele est-europene cu Armând Assante, într-o benzinărie din apropierea graniței, porcul a sărit pe bancheta din spate a unui Mercedes Maybach 600 și a dispărut pe vecie. Poliția a fost sesizată zadarnic.

Din cauza nefericitei situații statistice conform căreia 90 la sută din proprietarii de Maybach au ceafa lată și foarte groasă, ca să nu vorbim și de obraz, niciun polițist din lume n-a îndrăznit vreodată să oprească o astfel de limuzină, doar ca să se convingă dacă pasagerul din spate este om sau porc.

De la Crăciunul acela, nimeni nu i-a mai văzut prin localitate nici pe Valdostana și nici pe Savarina. Și deși hoți au mai fost cu duiumul, alt interlop

demn de acest nume nu s-a mai stabilit acolo
niciodată.

Șapte legende multinaționale frățești

Alergătorul neprins și bonul fiscal

În îndepărtata Etiopie s-a născut acum ceva vreme un copil foarte mic, cu piciorușe lungi și musculoase, dar slab ca un șnițel de vițel bătut îndelung cu ciocanul. De cum l-a văzut așa de pirpiriu, moașa s-a speriat și l-a scăpat într-o cristelniță, unde micuțul a înotat mai bine de două ore până când l-a prins preotul și l-a botezat. I-au pus numele Tokilu, ceea ce în limba băștinașilor ar fi putut însemna „cel care peste mai multă vreme va cântări un kil”.

Nimeni din Etiopia nu știa cu precizie dacă însemna chiar asta. Limba în care se exprima poporul era un organism excesiv de viu și se modifica cât ai zice pește. Nici pește nu știa nimeni ce însemna exact, în Etiopia, cu mâinile goale, animalele acvatice erau foarte greu de prins, mai ales pe vreme de secetă și la mare distanță de ocean. Adică exact condițiile geo-climatice în care se afla țara respectivă dintotdeauna.

Oricum, copilul Tokilu era așa de mic încât cu ochiul liber (singura entitate liberă permisă în Etiopia) nici nu-ți puteai da seama dacă era băiețel sau fetiță. Așa că i-au mai spus și Abibu, ceea ce tâlmăcit însemna: „Vom trăi și vom vedea noi mai încolo ce gender este”.

Încă înainte de a merge în picioare bebelușul putea alerga mai repede decât orice viețuitoare din savană. Mai repede decât ghepardul, mai repede decât antilopa gnu și mai repede decât zebra. Probabil și mai repede decât trenul, dar asta nu putea nimeni să spună cu mâna pe inimă. Căci nimeni din satul acela din Etiopia nu văzuse încă trenul.

Cât era ziulica de mare, Tokilu alerga de-i sfârâiau piciorușele și se oprea numai o dată pe zi ca

să bea apă și odată pe săptămână ca să mănânce câte ceva. Asta era oarecum firesc. Pentru o persoană normală, născută și crescută în Etiopia, faptul de a mânca mai des decât o dată pe săptămână sau să a bea apă ca nesimțitul mai mult decât odată pe zi, ar fi fost un comportament inacceptabil și de prost gust. Apariția lui Tokilu Abibu în comunitate a avut și părțile ei bune.

Bătrânii satului erau fericiți că nu mai trebuiau să frece toată ziua lemne uscate, până le ieșeau ochii din cap, numai ca să aprindă focul. Era destul că aveau ochii ieșiți din cap de foame. Acum era suficient să-l cheme pe Tokilu, care alerga peste lemne de-i sfârâiau călcâiele și imediat se aprindea focul. Uneori focul nu se aprindea, dar sfârâitul călcâielor era așa de puternic și de natural, că nici nu-ți dădeai seama că nu s-a aprins.

Și vremea trecea și Tokilu Abibu tot creștea. Acum alerga prin savană și prin pădurici, cu mașinile de pompieri după el ca să stingă incendiile provocate de picioarele lui sfârâcioase. Astfel, în satul acela etiopian apăruse un al doilea cerc vicios după „Cercul mâinilor îndemânatic” de la primărie, cercul vicios format din picioarele lui Abibu și pompieri. De multe ori, după ce terminau motorina la mașini, pompierii erau nevoiți să alerge mai departe, pe jos, prin savană, căutând desperați hidranți, unde să-și mufeze furtunurile ca să poată stinge incendiile. Într-o zi, bătrânii satului au hotărât că așa nu se mai poate și-au strâns bani din donații, cu care au cumpărat un cufăr, în care l-au așezat pe Tokilu. Au dat cufărul în grija unei călugărițe ursuline care se întorcea în Statele Unite ale Americii, ca să-l ducă pe Abibu acolo unde mașinile de pompieri erau ultraperformante și benzina nu se termina niciodată.

De aici legenda spune că evenimentele au luat un curs mai mult decât uimitor.

La aeroportul Otopeni, unde avionul a făcut o escală neașteptată, provocată de o falsă alarmă de atentat cu bombă, mânăitorii de bagaje au deschis

cufărul. Abuzul respectiv s-a produs pe de o parte din obișnuința mânăitorilor de bagaje din Otopeni de a cotrobăi în bagajele pasagerilor și pe de altă parte deoarece se zvonise că cineva pierduse un bon fiscal în aeroport. Iar bonul fiscal pierdut tocmai ieșise câștigător la Marea Loterie a bonurilor fiscale. Premiul fiind de un milion de lei, adică echivalentul în bani normali a 300 000 de dolari în momentul respectiv, toate bagajele erau verificate la sânge.

Imediat ce a fost deschis cufărul, dintr-un instinct de autoconservare prezent la orice ființă umană, dar excesiv de prezent la etiopieni, tânărul Tokilu Abibu a sărit în picioare și a luat-o la fugă, sfârâind din picioare. Văzându-l cât de repede fugea, nimeni n-a mai avut nicio îndoială că Tokilu fugea cu bonul fiscal câștigător. Niciun român n-ar fi alergat așa de repede pentru mai puțin de un milion de lei. Cu toate eforturile depuse, o exprimare destul de stranie din limba română, căci niciun român n-a văzut vreodată cum arată un efort depus, nimeni n-a reușit să-l prindă în ziua aceea pe Tokilu.

Două zile mai târziu, când s-a aflat în presă despre o serie inexplicabilă de incendii din California, inspectorii ANAF au scuturat din corp cu bucurie: Tokilu Abibu nu mai era acum problema lor.

Despre Tokilu nu s-a mai auzit nimic niciodată. Ceea ar putea fi, eventual, important pentru etiopieni, dar pentru noi nu înseamnă nimic. Pentru români e important doar atât: în ziua în care Tokilu Abibu a sărit din cufăr la Otopeni, trei credințe populare românești au fost verificate:

— Dacă ai bon fiscal, nimeni nu-ți poate face nimic

— Nu poți întreba pe nimeni cum a furat primul milion

— Cine fură de la un milion în sus e foarte greu de prins!

Legenda mărțișorului din Doroteia

În prima zi a lunii martie, când gheața de pe acoperișurile caselor crapă o dată cu acoperișurile și apa curge voios prin streșini, amestecată cu țiglă, tablă și cărămidă de horn, țăpinarii din Doroteia, județul Suceava, ies din casele unde au stat peste iarnă și privesc în curțile în care clopoțeli gingași ai ghiocilor își croiesc drum prin mormanele de rumeguș, rămase de la lemnele furate din pădure și tăiate în miez de noapte cu gaterul, ca să nu se prindă pădurarii. Din 1921, prin tradiție locală, primii ies din case bărbații. Ei sunt îmbrăcați numai în izmene, ca un semn de respect pentru bătălia de la Mărășești din 1916, unde buncii sau străbuncii lor au luptat îmbrăcați la fel, adică tot în izmene. Singura diferență era că unii luptaseră de partea românilor, iar ceilalți de partea nemților.

În multe familii oamenii și-au transmis izmenele din generație în generație, până când acestea au ajuns ca niște bikini, din cauza spălărilor succesive. Priveliștea sutelor de bărbați ieșiți din case, aproape complet dezbrăcați, nu are nimic obscen, mai ales din cauza frigului pătrunzător, care împiedică orice organ să se manifeste la adevărata lui dimensiune.

După ce se foiesc puțin pe prispă, fumând câte o țigară sau dând un păhărel de țuică pe gât, bărbații se îmbracă gros, își pun cizmele în picioare și intră în grajduri. Aici, după ce dau de mâncare la animale, mai beau câte un păhărel de țuică, mai fumează câte o țigară și încep apoi să se strige peste obcini, râzând de starea în care se află șeptelul, slăbit și infometat după iarna grea:

„Vasile, Vasile, vină să te uiți la porcul meu, băi! îi numai cât un pui di găină, băi! Scheisse, ti spargi di răs, hă, hă, hăă!”

„Să-ți trăiască, băi Wolfgang! Aș vini cu mare drag, da' mi-o căzut calu-n ligheanu cu apă și tre' să-l scot, că să-neacă, uăi!”

Și râd amândoi de-și rup fălcile, nu alta. Sau:

„Kurt, băi Kurt, vină oleacă la gard, uăi!”

„Was macht du, Pauli? Ci vrei, ăi, omule, uăi? N-am când veni, că tre’ să-i dau gios clopotul la vacă, că nu să mai poati ridica di pi podeaua grajdului, uăi.

Și iar ține-te râsete. Uneori dialogurile sătenilor îmbracă niște tente de-a dreptul suprarealiste:

„Orest, uăi nebunule, n-auzi? N-ai văzut-o pe Foca mea?”

„Foca ta? Am văzut-o, uăi Gustav, dar cum nu? Îi cu Foca me, o plecat la școală amândouă, cu noaptea-n cap.”

Trebuie precizat că sătenii din Doroteia nu sunt eschimoși, deci nu au foci propriu-zise și chiar dacă ar avea, probabil că nu ar merge la școală. Explicația dialogului este că biserica din sat, având hramul Sf. Foca, trei sferturi din fetele sătenilor au fost botezate astfel, până când s-a aflat că sfântul Foca era de fapt bărbat.

Legenda spune că, într-o iarnă tare grea, trăia în Doroteia un țăpinar, care, plictisindu-se el să țugărească bușteni, se făcuse homar și curăța hornurile cu țăpina. Pentru cine nu știe, țugăritul buștenilor înseamnă să-i cari din pădure la drum, legați în mod obișnuit de un cal, iar țăpina este un fel de cârlig mare cu coadă de lemn, cu care se răsucesc buștenii de pe-o parte pe alta.

Pe țăpinar îl chema Costică, dar lumea îl poreclise Mărțișor, pentru că se îmbăta în fiecare marți și uita de hornuri, plecând cu calul și țăpina prin pădure până marțea următoare, când o lua de la capăt. Când venea primăvara, calul era așa de slăbit, încât Costică Mărțișor îl lua într-o mână, lua țăpina în cealaltă și pleca clătinându-se printre fagi până la cârciumă. Odată s-a îmbătat așa de tare încât, întorcându-se spre casă cu țăpina într-o mână și cu sticla de țuică și calul în cealaltă, îi amortiseră rău de tot degetele. Și cum mergea prin pădure alunecând pe povârnișuri scăpa când calul, când sticla, iar țuica se tot vărsa pe jos. Costică s-a

enervat așa de tare, că și-a înfipt ȕapina în gulerul cojocului, a agăȕat calul cu tot cu hamuri de ea și-a mers ȕinând sticla cu amândouă mâinile până acasă. Ca de obicei când se întâmpla ceva neobișnuit, oamenii au ieșit la porȕi, strigându-se cu mare mirare unii pe alȕii:

— Băi Friedrich, vină să-l vezi pi Costică Mărtișor cum vine acasă, cu calu-nfipt în gulerul de la cojoc, băi!

— Termină-te, uăi Hans, mincinosule că nu te cred! Uăileu, asta-i încă una! Reinhold, nebunuli, hai să vezi și tu ce n-ai mai văzut!

— Taci, ăi Friedrich, că nu se poati așa ceva. Eu dac-o mai văd și pi asta, mă jur că plec la Stuttgart.

Aceasta este legenda Mărtișorului din Doroteia. Ea explică de ce oamenii își pun mărtișorul în gulerul cojocului la venirea primăverii, de ce mărtișoarele reprezintă homari și mai explică de ce Hans, Reinhold și Friedrich nu mai locuiesc în Doroteia, ci la Stuttgart. De asemenea, explică de ce la Doroteia și în multe localități din Bucovina, bărbaȕii primesc mărtișoare de la femei de 1 Martie și nu invers, ca în restul țării.

Legenda lui Rămas Bun

S-a născut odată în China, pe vremea viteazului comunist Mao Ze Dong, într-un oraș mijlociu de lângă Marele Zid, un băiețel. Venirea lui pe lume a trecut la început neobservată printre celelalte 38 000 de nașteri din Maternitate din acea zi. Și cum în China comunistă normele sanitare prevedeau să existe o asistentă medicală la 100 de nou născuți, 380 de surori umblau printre pătucuri, legând proaspeții ghiocei gălbui în buchețele de câte patru, din lipsă de sforicele cu numere. Când au ajuns la pătuțul micuțului Chen, din piepturile mici, oblice și mlădioase ale surorilor au ieșit la unison câte trei oftaturi admirative în limba chineză: „Ooooh! Uaaah! Hooohh!”.

După cum se știe, încă din cele mai vechi timpuri și până în ziua de azi, chinezii își exprimă toate emoțiile negative prin răcnete și toate emoțiile pozitive prin oftaturi, neavând o prea mare încredere în nuanțe.

Micuțul Chen nu prea semăna a chinez. De fapt, încă nu semăna foarte tare nici cu un om. Cel mai mult semăna cu o cutie de viteze Honda, dar avea și ceva de Nissan Patrol și anume dispozitivul generos de schimbare a vitezelor. Și, deși ele aveau doar biciclete de când se știau pe lume, toate surorile medicale au simțit că dacă le-ar da cineva un Nissan Patrol ar ști imediat cum se schimbă vitezele. Micuțul Chen a mai primit numele Hua Dong, ceea ce însemna Neprețuitul – în caz că-l luau părinții acasă sau Rămas Bun – dacă-l lăsau la Maternitate.

Anii au trecut când mai repede, când mai încet, așa cum treceau ei în China lui Mao Ze Dong. Între două revoluții culturale, poporul chinez își aduna morții, își dubla eforturile de edificare a socialismului și-și examina zadarnic opțiunile de viitor.

Când a crescut mare, Chen Hua Dong s-a căsătorit cu o studentă străină pe nume Adios Cuba, care plecase din Havana cu ideea de a nu ajunge niciodată în Cuba.

Chen mai semăna și acum cu cutia de viteze Honda, dar asemănarea cu Nissan Patrol-ul dispăruse cu vârsta, iar vecinii îi spuneau acum Nissan Automatic, căci schimba vitezele exact la o anumită turație și aceea mică.

Chen și Adios au avut o fetiță pe care au botezat-o Adios, după mamă și China, după tată. Și duși au fost tustrei în Statele Unite unde pe tot omul îl chema Farewell Ireland, Adio Italia, Adieu France sau Dasvidania Rossia. Și-au încropit acolo o spălătorie de rufe cubaneză cu un restaurant mic chinezesc la etaj. Cam atât despre Chen Rămas Bun și Adios Cuba, dar ar mai fi ceva despre România.

Dacă treburile merg mai departe la fel, în România, peste zece ani mai toți nou născuții se vor numi Adio.

Și dacă se vor numi Adio Dragnea sau Adio Iohannis contează prea puțin.

Horunul lui Gorea

Într-o zi din primăvara anului 1991, în livada unui țăran care locuia în municipiul Roșiorii de Vede a răsărit un copac mic, cam cât o cutie de bere Heineken. Ce căuta un țăran cu livadă într-un oraș municipiu? Explicația era foarte simplă. Datorită eforturilor continue ale oamenilor muncii în comunism, diferența dintre sat și oraș se ștersese așa de mult, încât acum numai cu mare greutate le mai puteai deosebi între ele.

Atâta că, în loc să fie satele pline de orășeni, erau orașele pline de țărani.

Copacul răsărise în livada lui Gorică Gorea, un om necăjit, care fusese bătut de legionari în 1940 pe motiv că era evreu, în 1941 de Siguranță pe motiv că era comunist, în 1947 de republicani pe motiv că era monarhist și în 1948 de comuniști pe motiv că era chiabur. După aceea, între și 1953 și 1957 fusese bătut de securiști pe motiv că fusese legionar, din 1957 până în 1989 de milițieni, pe motiv că era contra, iar în 13–15 iunie 1990 fusese bătut de mineri pe motiv că era în București. Din fericire, așa cum spune un proverb popular internațional „Ce nu te omoară, te întărește!” Din nefericire, în Roșiorii de Vede proverbul popular era: „Ce nu te omoară, te distruge!”. Distrus fiind, Gorică Gorea căuta mereu compania plantelor, pentru că el animale nu avea, iar cu oamenii se lămurise demult, încă din 1940.

Odată răsărit, copacul începu să crească vijelios și toți roșiorenii de vede, cum le spuneau locuitorilor orașului ceilalți teleormăneni din județ, veneau la gard ca să-l vadă cum se înalță. Căci deși numele județului Teleorman însemna pădure nebună în limba turcă, firește că din pădure nu mai rămăsese decât partea cu nebunia și locuitorii județului erau cam nemulțumiți din cauza asta. Așa că-și pusese ră toate speranțele în copăcelul lui Gorică Gorea.

După cum dovedise un inginer silvic, care fusese angajat la Primărie ca director de urbanism, copăcelul era un gorun. Dar fiindcă nimeni nu voia să-i spună gorunul lui Gorică Gorea, pe motiv că împleticea limbile și așa împleticite de la băutură ale locuitorilor, i-au spus Horunul lui Gorea.

Din cauza vitezei cu care creștea, horunul lui Gorea fusese declarat la Primărie minune locală și sfințit de un sobor de preoți, adus tocmai de la Arhiepiscopia Tomisului ca să sfințească Mercedes-ul unui baron local și care se ocupase și de copăcel pro bono, adică în aceeași bani.

Oamenii erau tare fericiți că aveau și ei o minime a lor. Până atunci, singurele minuni prin partea locului fuseseră nașterea unui miel cu cinci picioare și a cel puțin două mii de oameni fără minte. În timp ce horunul creștea văzând cu ochii, în centrul orașului viața continua ca pe vremea lui Ceaușescu, iar la periferie, ca pe vremea lui Gheoghe Gheorghiu Dej. Viața politică, că viața economică continua ca pe vremea lui Gheorghe Doja.

Horunul creștea însă cu viteză. Nu mai era cât o cutie de bere de patru lei, era cât o mașină de spălat de 1500 de lei, apoi cât un automobil de 8 000 de euro, apoi cât o limuzină de 40 000, apoi cât o casă de 150 000 și în cele din urmă cât vilă de 300 000. Iar oamenii începuseră să-l urască, deoarece horunul urma să ajungă în 25 de ani cât un palat de 900 000 de euro și ei abia ajunseseră la mașina de spălat de 1500 de lei. Și după cum se arătau lucrurile, nici în 25 de ani nu aveau să ajungă la mai mult.

Și asta n-ar fi fost de chiar de nesuportat. Insuportabil era că atunci când vântul bătea cu putere, frunzele horunului păreau că șoptesc: „Pfuuuuii! Proșștilor, iar ați votat greșit! Pfuuuuii! Proșștilor, iar ați votat greșit!”.

Atât șopteau frunzele și oamenii erau cuprinși de turbare: odată că mereu părea că gorunul are dreptate și a doua oară că nu le spunea când și cu cine au votat greșit. Că de-a lungul timpului votaseră pe rând cu toți și tot nu era bine.

De aceea, într-o zi oamenii s-au strâns la Gorea acasă, au tăiat horunul și l-au făcut surcele. Au făcut un foc mare de surcele și-au fript mici de rumeguș și-au băut vin de surcele până când li s-a umflat capul. Și după ce s-au trezit din mahmureală au votat alt președinte, dar nimeni n-a putut să le șoptească dacă au votat tot greșit, că horunul nu mai era. De atunci așteaptă să apară o altă minune ori să răsară alt horun.

Legenda ariciului lui Cuza

În satul Boroaia de lângă Ghimeș, localitate cunoscută astăzi numai maniacilor SNCFR, de pe tabla trenului Inter Regio Brașov-Comănești, mai poate fi văzută și acum o casă mică și dărăpănată din secolul al XVIII-lea, care nu se deosebește cine știe ce nici de casele dărăpănate din secolul al XIX-lea și nici de casele dărăpănate construite de la 1988 încoace. Când se îmbată, și asta se întâmplă de cel puțin două ori pe zi, localnicii povestesc oricărui trecător care face cinste cu o țuică povestea acelei case, a frumoasei Mirabela și a ariciului lui Cuza.

În anii zbuciumați de după Unirea Principatelor, domnitorul se întâlnea adesea la ceas de taină cu Moș Ion Roată lângă șanțul din fața casei Mirabelei. De ce nu se întâlneau lângă șanțul din fața casei lui Moș Ion Roată? Simplu, casa Mirabelei era exact la jumătatea distanței dintre casa moșneagului și cârciumă. Deși lui personal nu-i plăcea de fel băutura, Moș Ion Roată era prezent la cârciumă în calitate de înțeleptul satului pentru aplanarea conflictelor spontane. Și cum erau mai mult de patru conflicte spontane pe zi și cum după aplanarea fiecăruia, împlicinații dădeau de băut...

Domnitorul venea la cârciumă cu trăsura și-l lua pe Moș Ion Roată, care mergea pe jos, pe lângă trăsură, după obiceiul vremii. În fața casei Mirabelei moșneagul ostenea și se lăsa încetișor în șanț să se odihnească o vreme, după care se ridica și făcea și cealaltă jumătate de drum până acasă. Tot după obiceiul vremii, Moș Ion Roată sta lungit în fundul șanțului cu un țoi de rachiu în mână și patru șprițuri în cap, iar Cuza Vodă sta în trăsură cu o ladă de șampanie, ciugulind caviar. Moș Ion Roată povestea despre corupție, sărăcie și alte rele din țară, iar Prințul Cuza despre Rusia, Polonia, Cehia, viziunea lui despre viitorul Principatelor și alte asemenea prostii.

Domnitorul primise cadou de la sultan un arici de rasă, blând ca o pisică, care-i torcea în brațe. Iar când o vedea în pragul ușii pe frumoasa Mirabela pieptănându-se, Cuza numai ce-și trecea gânditor mâna pe spinarea ariciului și din palmă îi săreau picături de sânge.

— Semn rău, Maria Ta, asuzi sânge la mânuri – bolborosea Moș Ion Roată din fundul șanțului. Era obiceiul înțeleptului să spună adesea lucruri ciudate.

Gurile rele vorbeau că domnitorul tare ar fi vrut s-o vadă pe Mirabela când făcea baie. Din păcate, fereastra de la baia Mirabelei era din bășică groasă de porc, căci toată sticla din Principate abia dacă ajungea pentru Țoiurile de rachiu, de unde să mai fie și pentru geamuri. Într-o zi, nemaiputând răbda zgârieturile din palmă, Cuza îl chemă la el pe băiatul lui Moș Ion Roată, pe care-l chema prin tradiție Moș Ion Roată Junior și-l trimise cu o scrisorică la Mirabela.

Și, ca să fie un semn clar că vine din partea lui, îi dădu și ariciul. Ce-o fi fost în mintea Mirabelei când l-a văzut în pragul ușii pe tânărul Moș Ion Roată Junior cu ariciul lui Cuza, nu se știe. Avea Mirabela capul lui Heliade Rădulescu – un sfînx pătrunsă de-nțeleș? Ariciul s-a comportat nepotrivit? Francofonia le-a jucat vreo festă cu deja-vu-ul? Cert este că tinerii s-au căsătorit la scurtă vreme, lăsându-l pe Cuza Vodă cu ariciul luat și buzele umflate. Legenda spune că în momentul acela au dispărut toți aricii din Boroaia, odată cu șampania, Cuza și caviarul și-au reapărut abia în 1990, odată cu hamburgerii, Iliescu și Coca Cola.

Ghenadi și fluturile cu cap de gumă

Această legendă a supraviețuit într-un mod cu totul uimitor, dacă ținem cont că pune serviciile secrete rusești într-o lumină foarte proastă, iar toate serviciile secrete detestă orice fel de lumină, dar în mod special pe cea proastă.

Fluturile cu cap de gumă a apărut prima dată în 1993, în Siberia, la 700 de kilometri nord est de Bilibini, Republica Autonomă Chukotka, fiind prins întâmplător de singurul locuitor al micului județ Uranskoe, Ghenadi Hansevici Ianaev. Ghenadi suferise toată copilăria petrecută la Iakutsk din cauza unui tată abuziv, pe care-l mai chema și Hans pe numele mic, nume care nu este deloc apreciat în Rusia din motive binecunoscute. De aceea, Ghenadi fugise de acasă și lucrase din adolescență până la ieșirea la pensie ca vagonetar într-o mină de diamante. Munca în sine nu fusese prea grea, dar consumul forțat de laxative, impus de conducerea minei pentru toți angajații, ca să nu plece cumva vreunul acasă cu un diamant în burtă, îl terminase complet. După ieșirea la pensie, Ghenadi se angajase ca paznic la o mină de uraniu dezafectată cu scopul declarat de a-și mai mări veniturile până la nivelul la care să nu moară de foame. Căci acesta era nivelul maxim de venituri permis pentru salariații din Republica Autonomă Chukotka.

E greu de spus ce nevoie era de un paznic la o mină de uraniu părăsită, într-un loc în care nu mai era nicio altă ființă umană pe o rază de 800 de kilometri, dar Ianaev nu-și bătea singur capul cu asta. Iar nevastă-sa îl părăsise la patru zile de când se angajase paznic la mină, așa că nici altcineva nu-l bătea la cap. De când îi fugise nevasta, în afară de câteva flirturi ocazionale cu niște ursoaice cu pui, pe care nu era bine să le contrazici când aveau chef de flirtat, Ghenadi nu mai socializa cu sexul opus. Casca, cizmele și șorțul, toate căptușite cu plumb,

pentru a se proteja de radiațiile din mină le scotea odată la trei zile, când făcea duș. Chiloții cu vată minerală și maieul de azbest le scotea mai rar, odată pe săptămână, când făcea baie în cazan. Odată pe an, Ianaev pleca într-o călătorie de două săptămâni cu șareta până la Bilibini, unde își încasa salariul, umplea jumătatea din spate a trăsurii cu somon afumat, conserve de costiță cu fasole și blinii și jumătatea din față cu sticle de votcă și se întorcea în alte două săptămâni la ghereta din fața minei.

Într-o zi, călcând neatent pe o mină antipersonal, pierdută probabil de vreun grup de braconieri, care le foloseau la pescuit pe post de carbid, Ghenadi a sărit circa trei metri în aer, unde a prins din zbor un fluture. Revenit pe pământ într-o singură bucată, grație grosimii respectabile a cizmelor și șorțului cu plumb, el a observat cu mirare că fluturele pe care-l ținea în mână avea capul foarte asemănător cu guma de șters cizmele. Nefiind biolog, Ianaev nu a dat nicio importanță evenimentului. Totuși, fiind în stare de ebrietate, el s-a șters din greșeală pe burtă cu capul de gumă al fluturelui și a observat cu mirare că i-a dispărut pata pe care-o avea de când căzuse odată în ligheanul cu rufe antiradiații, rufe pe care le spăla cu sodă caustică. Continuând experimentul, Ghenadi s-a șters pe frunte cu capul de gumă al fluturelui și a observat uluit că îi dispare și cuta lăsată de purtarea îndelungată a căștii de miner căptușită cu plumb. Lăsat liber, fluturele cu cap de gumă, așa cum l-a numit Ianaev într-un moment de inspirație etimologică, s-a așezat pe chiuvetă și a început să șteargă farfuria de tablă. Apoi a început să șteargă tacâmurile de alpaca, etichetele de pe cutiile de costiță cu fasole și samovarul de ceai. Bucuros că părea să fie o seară în care nu mai trebuie să spele vasele, Ghenadi a mai băut o jumătate de litru de votcă și a adormit instantaneu. Când s-a trezit, toată casa era lună. Fluturele cu cap de gumă ștersese geamurile, funinginea de pe sobă, mizeria de pe dușumele, varul de pe pereți și vopseaua de pe uși. Fluturele

ștergea tot ce întâlnea în cale. Petele de pe faianța din baie, inscripțiile de pe becurile cu incandescență, rugina de pe fiarele aruncate în fața minei, tot.

Nici fotografiile cu Stalin de pe peretele gheretei, rămase acolo din 1943, n-au avut o soartă mai bună, fluturele cu cap de gumă le-a șters ca și când n-ar fi fost acolo niciodată.

Probabil că ar fi șters și diferența dintre sat și oraș, cu condiția să fi fost un sat și un oraș la îndemână, ceea ce nu era cazul. Înainte ca să-i șteargă și ebonita de pe telefonul cu manivelă, Ghenadi a ridicat receptorul și l-a informat pe șeful lui despre dezastrul făcut de fluturele cu cap de gumă. Iar șeful lui a informat imediat mai departe autoritățile competente, care în Siberia se confundă complet cu Serviciul secret rus, FSB. Când FSB-ul a sosit la fața locului, patru ore mai târziu, fluturele cu cap de gumă dispăruse fără urmă.

După ce l-au bătut zadarnic, dar metaforic, la cap pe Ghenadi să le spună unde anume a dispărut, oamenii FSB-ului l-au bătut la tălpi, la palme, la spinare, la degete, la plexul solar și la chiloții din vată minerală. Degeaba, bătrânul paznic nu mai știa nimic. Consultați în disperare de cauză de agenții FSB, savanții ruși au ajuns la concluzia că fluturele cu cap de gumă ștersese complet memoria colectivă a locului. Memorie care, în acest caz particular, se confunda complet cu memoria individuală a lui Ghenadi. Ceea ce făcea fluturele acum și mai prețios, deoarece conducătorii ruși încercaseră dintotdeauna să șteargă memoria colectivă a tuturor locurilor, dar fără succes. Dar oricât l-au căutat oamenii FSB-ului, nu l-au mai găsit niciodată. Fluturele cu cap de gumă fusese atât de eficient încât își ștersese până și propriile lui urme.

Legenda Oului încondeiat

În zilele ploioase de aprilie, în după amiezile calde de mai sau în nopțile înghețate de martie, locuitorii din satul Holohoșca, comuna Sadova, județul Suceava, după ce dau de mâncare la cai, vaci, porci, găini, rațe și copii, totdeauna în această ordine, se așază lângă sobă și beau țuică de prune, îndoită cu alcool rafinat de 90 de grade. Scrâșnind din dinți, cu ochii ieșiți din orbite din cauza băuturii foarte tari, ei privesc coșul cu ouă încondeiate așezat pe masă, așteptând să crape măcar unul. Când crapă unul mai vechi de 4–5 ani, în cameră se răspândește un miros greu și toți cei aflați în încăperea sar în picioare, dau paharele de băutură pe gât sau peste cap și strigă, cuprinși de hohote de râs: „Să-ți fie de bine, nănașule!”. În casele de nemți se mai strigă și: „Achtung! Asta-i muzica ce-mi place!”, în casele de ucrainieni „Atenție, inamicul ascultă!” și în puținele case de evrei rămase „Mazel Tov!” Legenda spune că primul ou încondeiat a fost inventat de Neculai Bucșă, argatul boierului Bucșoiu în 1784. Ocupând Bucovina în 1775, austriecii aduseseră aici un obicei care fusese cu drag adoptat de localnici și anume bruderschaftul. Când se întâlnea un austriac cu un român, un român cu un român, sau, în cazuri disperate, un român cu un evreu, ei se luau de braț prietenește și beau cât puteau. Aveai voie să cazi în genunchi numai după cinci pahare, după zece puteai să cazi și pe spate sau pe burtă, dar tot timpul trebuia să te ții de braț și să bei mai departe. În ajunul Paștelui, argatul Neculai Bucșă tocmai terminase de băut paisprezece bruderschafturi cu ceasornicarul Leibowitz, după care plecase la poiata găinilor ca să ia niște ouă să le înroșească pentru boier. Fiind după cum spuneau austriecii – abțiguit – lui Neculai îi veni ideea, la mintea cocoșului pentru orice bețiv, să nu mai ducă ouăle nevestei, care urma să-l vadă beat ca holz-ul,

ci să le înroșească ouăle direct în cuiabar. În acest scop, el luă cutia cu farbă roșie (cum îi spuneau bucovinenii vopselei pentru ouă) și intră plin de curaj printre găinile adormite. Aici, cu nerușinarea specifică bețivului, el începu să pipăie găinile în căutare de ouă. După ce pipăi cinci sau șase găini, care începură să chicotească amuzate, el dădu nas în cioc cu un cocoș înfuriat, care dădu cu el de pământ, răsturnând și farba roșie în cuiabar. Cum stăpânul lui, boierul Bucșoiu îl aștepta să vină cu ouăle înroșite și cum Neculai adunase șapte, dar nu mai avea vopsea, el s-a gândit să aducă ouăle din condei. În acest scop, el a scris pe fiecare ou cu condeiul cuvântul ROȘU, după care a luat o sticlă de țuică din beci, a îndoit-o după obicei cu alcool rafinat și s-a întors cu ouăle aduse din condei în casa mare unde s-a așezat la bruderschaft cu boierul. După zece ture de bruderschaft, amândoi au văzut ouăle foarte roșii, situația generală albastră și viața pe pământ galben-verzuie. Cuprins de o idee subită, Neculai a adăugat cu condeiul dăre din toate aceste culori pe ouă, cu o mână nesigură, într-o manieră care l-a făcut mult mai târziu celebru pe americanul Jacson Pollock. Un alt celebru pictor american, Mark Rothko, a dus mai departe ideea inițială a lui Neculai Bucșă, scriind pe operele sale ce ar trebui privitorul să vadă.

Așa spune povestea că au apărut în Bucovina ouăle încondeiate, bruderschaftul bucovinean, șpilhozenii, oberlihtul, foraibărul, șparhatul, speria și bucșa. În satul Holohoșca se păstrează toate aceste tradiții. De la bucovineni, austriecii au luat tradiția de a tăia intensiv pădurile, pe care n-au dus-o la ei acasă, ci au păstrat-o tot în județul Suceava, fiind mai comod așa pentru toți.

Şapte poveşti multiculturale esenţiale

Povestea îndrăgostiţilor care-şi plăteau taxele

Cică trăiau odată în Bucureşti, doi tineri, Viorel şi Viorica, care erau evident băiat şi fată, deci toată lumea din jurul lor era mulţumită. Viorel şi Viorica erau patroni la o şaormerie şi angajaţi la negru la alta, ca să-şi poată plăti taxele la prima. Cei doi tineri se iubeau nebuneşte încă din timpul liceului şi abia aşteptau să treacă cele 16 ore în care munceau zilnic, să poată să ajungă şi ei acasă, să-şi smulgă hainele de pe ei, după care să se arunce în pat şi să facă acolo ce fac toţi tinerii îndrăgostiţi când se trezesc fără haine pe ei într-un pat. Însă pesemne că cineva le făcuse o vrajă, pentru că imediat ce ajungeau acasă fericiţi şi se băgau sub duş ca doi îndrăgostiţi civilizaţi, ei adormeau acolo şi dormeau duşi până dimineaţă, când plecau din nou la lucru. Din cauză că dormeau toată noaptea sub duşul pornit, le mai crescuse şi factura la apă caldă, aşa că acum mai munceau şi câte o oră pe net, în fiecare seară, ca postaci PSD, ca să-şi plătească factura mărită.

Aşa de chinuiţi erau Viorel şi Viorica, că până şi patronului de la şaormeria unde munceau la negru, i se făcuse milă de ei şi voise să-i dea afară, ca să le facă un bine şi să se poată şi ei odihni. Ceea ce era uimitor mai ales pentru că patronul era un libanez nemaipomenit de crud, care n-avea nici mamă, nici tată (fiind orfan de mic). Dar atâta se rugaseră îndrăgostiţii de el, că libanezul renunţase şi-i ţinuse mai departe dar cu salariul micşorat, aşa cum se obişnuieşte când concediezi pe cineva şi până la urmă îl primeşti la loc, la rugăminţile lui.

Degeaba îi certase şi contabilul de la şaormeria unde erau ei patroni şi-i rugase cu cerul şi pământul să nu mai plătească toate taxele la stat ca proştii, să

lucreze mai puțin și să se iubească mai mult. Viorel și Viorica au continuat să se iubească și să plătească orice taxă tâmpită pe care Statul o născocea ca să le ia banii. Singura măsură de prevedere pe care și-o luaseră era că întâi și întâi plăteau asigurările de sănătate, pentru că bănuiau și ei că dacă vor continua să se iubească așa de nebunește, până la urmă vor fi internați în Spital la Psihiatrie.

Într-o zi, pe când plăteau ultimul impozit lunar la Trezorerie, în fața șaormeriei la care erau ei proprietari a oprit mașina ANAF-ului, din care au coborât trei inspectori care le-au golit buzunarele și le-au citit bonurile fiscale. Și cum Viorel împrumutase de la maică-sa o sută de lei pentru care n-avea bon fiscal, inspectorii le-au închis șaormeria pentru 30 de zile. Celor doi îndrăgostiți li s-a făcut rău pe loc și-au fost internați într-un Spital în care doctorii îi îngrijeau cu mare drag, ori de câte ori le dădeau câte 100 de lei de persoană. Și cum Viorel și Viorica aveau profitul la șaormerie de șase sute de lei pe lună, doctorii trei zile îi îngrijeau și restul lunii nu, că era social democrație și erau mulți pacienți și toți aveau dreptul să fie îngrijiți dacă co-plăteau. Cel mai bun lucru era că fiind paturi puține și bolnavi mulți, doctorii îi lăsaseră pe cei doi îndrăgostiți să doarmă în același pat. Oricum, în universul sonor al salonului de spital, sunetele care veneau noaptea din patul lor se deosebeau cu foarte mare greutate de gemetele pacienților operați din celelalte paturi.

În timpul zilei, cea mai interesantă distracție era privitul pe geamul de termopan al salonului, geam care costase la fel de mult ca geamul unei nave cosmice, deosebirea fiind că prin el nu vedeai corpurile cerești, ci tramvaiele care se hurducau pe drum.

De la geam, Viorel și Viorica mai puteau vedea sediul nou-nouț al Casei de asigurări de sănătate, care era făcut și cu banii din taxele pe care ei le plățiseră nebunește, dar ei habar n-aveau de asta. Altfel li s-ar fi făcut și mai rău și cum erau internați

în spital românesc, aproape sigur ar fi murit. Și-au trăit ei așa fericiți multe luni.

Pe la o bucată de vreme însă, lângă patul celor doi îndrăgostiți se aciuase o babă vicleană, care toată ziua juca Monopoly și toată noaptea dormea pe cutia de Monopoly. Nu că bieteii babe i-ar fi plăcut să doarmă pe cutia de Monopoly, dar Uzina la care lucrase toată viața și de la care se pensionase nu-i plătitese niciodată asigurările de sănătate, așa că nu avea dreptul să doarmă la spital în pat. Mare noroc că sora-șefă era o femeie tare miloasă, cu frica lui Dumnezeu și o lăsa pe babă să-și pună cutia de Monopoly lângă calorifer, dacă îi dădea câte cinci lei de câte ori voia să doarmă acolo. Iar altă treabă nu mai avea baba decât să-și schimbe perfuzia de trei ori pe zi, ca să nu moară de foame. Nu de alta, dar pensia nu-i ajungea babei decât pentru medicamente, nu și pentru mâncare.

Zilele treceau fără griji pentru toți trei. Dimineata beau apă, la prânz se ajutau unii pe alții să-și schimbe perfuziile și jucau Monopoly, seara mai beau odată apă, apoi venea noaptea. Noaptea, îndrăgostiții se așezau în pat, patul începea să scârțâie și ei începeau să chicotească nebunește, după obiceiul lor. Iar baba ofta amarnic de una singură pe cutia de Monopoly, lângă calorifer. După o bucată de vreme, baba se cam săturase să se lungească pe cutie și începuse să se gândească cu mintea ei vicleană cum ar fi dacă ar chicoti ea noaptea în pat cu băiatul și-ar dormi fata pe cutia de Monopoly. Deci făcu ea ce făcu și găsi undeva un borcan plin cu Ness, din care strecură pe ascuns două lingurițe în paharul cu apă al fetei. Fata bău apa îndoită cu Ness și oricât chicoti cu Viorel ore în șir nu putu să mai adoarmă și pace. După ce se foi cât se foi, ea ieși pe hol să joace table cu doi pacienți de la Reanimare care-și reveniseră cine știe cum după operație și ieșiseră la o țigară. Atunci baba, tuști în pat și-i chicoti așa de bine și viclean băiatului la ureche că pe loc acesta adormi. Și nu știu cum se făcu că tocmai atunci veni în spital într-

o vizită neașteptată ministrul Sănătății. Și pe care bolnav îl găsea ministrul pe hol că nu avea adeverință de la doctorul de familie, ori hârtie de la Casa de asigurări, îl externa imediat. Noroc că nu intra în saloane, că era tare milos și nu suporta să vadă halul în care erau bolnavii din cauza Ministerului lui. Așa se făcu că Viorel rămase în spital cu baba și cutia de Monopoly în pat, iar Viorica fu trimisă acasă, la șaormerie, căreia îi făcu două mărimi de capital la rând și rămase unic proprietar. Din lacrimile taxate ale îndrăgostiților se făcu un pârlăuș, care adunat cu ce mai plângeau alți contribuabili se făcu un râu mare. De la râul acela se adapă și acum Casa Asigurărilor de Sănătate, Casa de pensii, Fondul pentru autostrăzi, I ondul de urgență la dispoziția guvernului și câte și mai câte alte fonduri și fondulețe.

Și-au trăit ei așa mulți ani fericiți. Și dacă n-or fi murit, mai plătesc taxe și în ziua de azi.

Și-am încălecat pe-o șa ca să plătesc TVA

Și-am încălecat pe-o alună și-am plătit taxe o lună

Și-am încălecat pe-un cal

Și nu mi-a dat bon fiscal

Boierul, iapa și argatul

A fost odată un boier, care altă mare avere nu. I avea la viața lui, în afară de un argat și o iapă. Boierul era proprietar – deci nu făcea nimic, iar argatul țesăla când și când iapa – deci nu făcea aproape nimic. Iar iapa se antrena conștiincios toată ziua la trap și galop și participa cu talent la cursele de cai, de unde aducea bani în casă din premii.

Din punct de vedere social iapa era mijlocul de producție, iar relațiile de producție erau relațiile dintre boier și argat. Cu iapa nu întrețineau niciun fel de relații niciunul dintre ei, din motive destul de lesne de înțeles.

De câte ori plecau împreună la drum, iapa o lua mereu repede înainte, deci se verifica cumva ideea lui Karl Marx că mijloacele de producție o luau întotdeauna înaintea relațiilor de producție. Paradoxul era că lipsea complet progresul tehnologic, ca factor economic care producea avansul. Ceea ce îi încuraja și pe boier și pe argat, care erau până la urma urmei doi proști oarecare, să creadă că Marx nu fusese mai deștept decât ei.

Argatul, care mergea la niște întâlniri subversive cu alți argați, la fel de atașați de muncă ca și el, era de părere că mai devreme sau mai târziu o să vină o explozie socială teribilă. Iar tăvălugul Istoriei o să treacă peste ei toți și situația se va schimba radical. Nu atât de radical încât să nu mai fie exploatare deloc, dar destul de radical ca să se schimbe locurile și argații să-i exploateze pe boieri. Asta era situația teoretică din punct de vedere social și logic, mai pe scurt spus și sociologic.

Din punct de vedere literar boierul, iapa și argatul formau un triumf neamoros, cu un singur vârf: boierul. Cel puțin asta era părerea criticilor literari, niște persoane ciudoase, care despicau mereu firul în patru și-i năuceau mereu pe oameni cu opiniile lor.

Tot după părerea criticilor, în acest triumphi neamoros, argatul și iapa formau laturile triumphiului. Iar unghiurile erau locurile din care privea observatorul extern derularea acțiunii. Mult își mai bătuse capul boierul să descopere cine era acest observator extern, care se uita mereu la cosinusul unghiului alfa în problemele de fizică și la eroii povestirii în romanele lui Balzac, dar nu reușise să afle niciodată.

În fine, tot răul era spre bine, românii puteau sta și ei cu fruntea sus în Europa căci aveau și ei două puncte de vedere, unul sociologic și altul literar. Alte puncte de vedere nu mai erau, vremurile erau grele, puține popoare își puteau permite puncte de vedere.

Într-o zi, după ce se trezise de dimineață și-l exploatase ca de obicei până la amiază pe argat, boierul îi propuse acestuia să plece într-o călătorie inițiativă, ca să-și caute amândoi identitatea. Tot ca de obicei, argatul a început să bombăne că lui nu-i trebuie așa ceva, că astea-s mofturile spirituale ale boierilor care-s crescuți fără grija zilei de mâine, în timp ce el nu știe nici ce-o să mănânce peste o oră. Boierul s-a enervat cumplit că argatul se gândea tot timpul numai la mâncare, la băutură și la femei, așa că a scos biciul de la brâu și i-a tras acestuia câteva lovituri pe spinare, până când argatul s-a lăsat convins că excursia inițiativă era spre binele lui. Zis și făcut.

Boierul a urcat esoteric pe iapă, iar argatul începu să alerge eshatologic în spatele lor. După o vreme, pe argat au început să-l doară picioarele de la alergat și boierul l-a luat și pe el călare pe iapă, în spatele lui. Firește că și pe iapă o dureau picioarele, dar cum ea nu putea să se urce pe ea însăși, alerga înainte cu cei doi în spinare, fornăind. Fiind o formă a frumosului feminin la cai, iapa era lipsită de agresivitate și nu cârâia niciodată când era supusă exploatării domestice. Tehnic vorbind, iapa nu putea cârâi oricum pentru că era cal, putea cel mult să

necheze, dar așa era expresia literară, așa o folosea și ea.

Mai mult decât atât, iapa era și foarte speriată, din cauză că boierul o amenințase în mai multe rânduri că o s-o facă felii și o s-o vândă sau în Italia ca salam sau în Anglia ca lasagna.

Și cum mergeau ei trei așa, într-un echilibru emoțional destul de subțire, au ajuns deodată la o punte, care era foarte îngustă, iar iapa și-a băgat toate patru picioarele în lanțul de comandă și n-a vrut sub nicio formă s-o treacă cu ei doi în spinare.

În momentul acela a apărut un alt paradox, de data asta lingvistic: boierul și argatul nu puteau trece apa, dar pe ei îi treceau toate apele.

Așa că au făcut ei popas pe mal, iar boierul a scos din tolbă o carte de Topârceanu, din care s-a apucat să citească fabula „Boierul și argatul” care prezenta o situație identică, cu speranța că poate găsește o soluție acolo. Topârceanu găsisese într-adevăr soluția, deși aceasta părea un pic cam excentrică: argatul trebuia să ia în spate iapa și s-o treacă apa.

Prin urmare, boierul și-a luat inima în dinți și i-a ordonat argatului să ia în spate iapa și s-o treacă apa. La urma urmei, cine era el să-l conteste pe Topârceanu numai ca să nu se certe cu argatul?

Argatul s-a enervat puțin, apoi s-a rușinat că s-a enervat și a lăsat nasul în jos. Atunci a văzut că avea bocancii murdari și rupți și s-a enervat și mai tare. După ce și-a luat și el inima în dinți, l-a înhățat de gât pe boier și a strigat la el: „De ce mă exploatezi, mă dușmanule?”

Iar boierul a plâns și l-a luat prietenește de după umeri și i-a spus că așa sunt vremurile, n-are ce face, trebuie să-l exploateze.

Iapa stătea cu gura căscată, uitându-se la boier și argat, cum stăteau amândoi cu inimile luate în dinți, plângând proteste. Cei doi oameni, care ar fi trebuit să fie un model pentru ea ca animal cu inteligență inferioară, erau penibili.

Atunci a venit peste ei tăvălugul Istoriei și la chemarea argatului au venit alți argați, sătui și ei de

exploatare și au târât iapa pe punte, ca s-o pedepsească și să se răzbune astfel prin ricoșeu pe boier. Iapa a căzut în apă și a început să înoate, până a ieșit la mal și-a ținut-o tot într-un galop, întretăiat cu trap până a ajuns în Italia. Aici a alergat mulți ani fericiți la curse, până într-o zi, când n-a mai putut alerga și boierii de acolo au făcut-o salam și au vândut-o pe felii în Italia.

Ceea ce a fost pentru iapă marea realizare a vieții ei, căci n-a mai fost vândută ca lasagna în Anglia.

Iar boierul și argatul s-au întors acasă, unde cum prevestiseră filozofii situația socială s-a schimbat radical: argatul a început să-l exploateze pe boier. Atâta că acum nu mai aveau nicio iapă care să aducă bani în casă, așa că diferența dintre exploatat și exploatator s-a șters cu timpul.

Asta-i povestea boierului, așa cum a scris-o el. Povestea argatului n-o știe nimeni, că el nu știa să scrie, știa numai să citească.

Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie

A fost odată un băiat deștept, care-și ducea zilele într-o căsuță dintr-un puț, la care se ajungea exact ca în proverb, adică numai atunci când cădeai în el dintr-un lac. În fiecare zi, când încerca să prindă pește pentru masa de prânz, ca să mai scadă cheltuielile cu mâncarea, băiatul cădea invariabil din lac în puț și trebuia mereu s-o ia de la capăt.

Altfel, era foarte deștept: știa personajul principal din romanul Anna Karenina de Lev Nikolaevici Tolstoi, putea extrage radical din orice număr numai cu un creion și o bucată de hârtie, uneori intuia soluția ecuației de gradul trei cu o necunoscută și avea chiar momente de strălucire în care putea calcula după cât timp o muscă era strivită între două trenuri care plecau din orașele A și B unul spre celălalt, cu intenția stranie, dar declarată, de a se ciocni.

Ca să nu mai spunem că dacă-i dădeai o funcție Dirac îi făcea imediat transformarea Fourier sau Laplace, că n-ar mai înțelege nimeni despre ce vorbim aici.

Zilele lui treceau destul de monotone, căci nu era nicio femeie care să-i treacă pragul. Căci de la prag ar fi ademenit-o el cumva până la pat, unde ar fi aburit-o, într-un fel sau altul, să se dezbrace. Iar odată ce-ar fi ajuns cu ea aici, era convins c-o s-o scoată la capăt, că avea o mulțime de cunoștințe specifice învățate din cărți despre ce s-ar fi putut întâmpla mai departe. O singură dată ajunsese la el o babă, care fusese trimisă de la Societatea de gaz să-i citească contorul, dar nici pe aceea nu reușise s-o ademenească la pat. Motivul era destul de simplu: deși înainte să ajungă la el baba căzuse din lac în puț, ea era așa de bine trecută prin ciur și dârmon, că nu voia să se lase aburită decât după căsătorie. După această întâmplare, cel mai mare regret al

băiatului cel deștept a fost că nu putuse să-și facă și el o inițiere erotică, așa că era nevoit să piardă timpul mai departe tot cu autoinițierea.

Într-o zi, la ușa casei lui din puț apăru, nu se știe cum, o fetiță drăgălașă, care avea pasiunea să se joace cu focul și de aceea era poreclită de toți cei care o cunoșteau „fetița cu chibriturile”. Firește că fetița era un fel a spune și că de fapt ea era o femeie în toată firea, majoră și dacă părinții ei n-ar fi fost convinși că vaccinurile au mercur, ar fi fost și vaccinată. Mai mult decât atât, spre deosebire de băiatul cel deștept ea fusese inițiată de mai multe ori din punct de vedere erotic, așa că atracția ei pentru autoerotism era destul de scăzută.

Din acest motiv, s-a produs un lucru foarte curios. Deși, din primul moment, a existat o chimie indiscutabilă între cei doi, fizica a lăsat foarte mult de dorit, pentru că fetița nu era deschisă la o astfel de relație. În afară de forța de frecare exercitată de capătul chibritului pe cutie, fata evita cu încăpățănare orice altă formă de mecanică clasică și cum relațiile fizice sunt practic imposibile fără puținică mecanică... Oricum, deoarece nimic este totuși mai mult decât absolut nimic, băiatul cel deștept o primi în casa din fundul puțului și spera că până la urmă o să se întâmple și treaba aceea, încercând să-și umple timpul liber și cu alte activități decât cele autoerotice. Oricum, seara era clar cel mai bun moment al zilei. În loc de poveștile înainte de culcare, băiatul cel deștept îi spunea fetei toate zecimalele numărului Pi pe care le știa el, iar fetița cu chibriturile scăpăra bețe unul după altul, încălzind într-un mod foarte economic casa.

Și-au trăit ei așa, oarecum împreună și oarecum fericiți, până într-o altă zi, când la ușa lor a apărut un alt băiat deștept. Noul băiat avea tot timpul o țigară în colțul gurii și de aceea fusese poreclit „băiatul cu țigările”. Firește că la căderea din lac în puț țigara din colțul gurii i se stinsese, așa că primul lucru pe care l-a întrebat când a intrat în casă a fost: „Are cineva un foc?”

O nenorocire mai mare nici nu se putea întâmpla. Dacă acolo ar fi stat „fetița cu acul” și-ar fi venit „băiatul cu barosul” sau dacă stătea „fetița cu inul” și venea „băiatul cu cânepa”, ar mai fi fost ce-ar mai fi fost. Chiar și în situația mai greu de imaginat a perechii „fetița cu sacul” și „băiatul cu petecul” s-ar fi putut găsi o soluție. Dar „fetița cu chibriturile” și „băiatul cu țigările”? Asta era ceea ce americanii numeau „Match made în Heaven” – adică potrivire perfectă și nimeni nu putea să-i contrazică pe americani. Ca să nu mai vorbim că americanii aveau același cuvânt – adică „match” și pentru potrivire și pentru chibrit, ceea ce era de-a dreptul o ironie a sorții.

Neavând încotro, de frica americanilor, băiatul cel deștept l-a primit în casă și pe băiatul cu țigările. Acum în toate serile căsuța era plină de fum, căci fetița cu chibriturile îi oferea mereu foc băiatului cu țigările și nu mai asculta zecimalele lui Pi, care erau totuși pe cât de instructive, tot atât de plicticoase. Fetița cu chibriturile simțea că în sfârșit și-a găsit un scop în viață: să-i aprindă țigările băiatului cu țigările. În curând, ea se îndrăgosti nebunește de băiatul cu țigările, uită complet de aversiunea ei pentru mecanica clasică și cei doi începură o relație de dependență totală, liber consimțită, genul de relație care i-a făcut celebri pe Kim Basinger și Mickey Rourke în filmul 9 săptămâni și jumătate.

Între timp, băiatul cel deștept, sătul și de autoerotism și de voyeurism, dar mai ales sătul să tot cadă din lac în puț, a construit o microhidrocentrală uriașă montând în mijlocul puțului o turbină și dirijând prin ea toată apa din lacul de deasupra. Avea în acest fel curent electric ca la balamuc, cu deosebirea că la balamuc curentul se folosește la liniștirea pacienților, iar el îl folosea la iluminatul și încălzitul căsuței. Mai mult decât atât, acum nu mai era un simplu băiat deștept, ci devenise „băiat deștept din energia electrică”. El s-a apucat să cumpere curent electric ieftin și să-l vândă scump, devenind și foarte bogat. Firește, spre

deosebire de alți „băieți deștepți din energie” care cumpărau curent electric ieftin de la unii și-l vindeau scump la alții, el își cumpăra ieftin propriul curent, ceea ce era cam absurd. Dar schema era atât de ingenioasă, încât nu se putuse stăpâni să n-o pună în practică. Oricum, a devenit așa de bogat încât a dat-o afară din casă pe „fetița cu chibriturile” și a adus în loc „fetița cu silicoanele”. Viața lui a fost în continuare foarte fericită. La fiecare doi ani schimba silicoanele fetei, iar la fiecare patru ani schimba fetea cu totul.

Iar „fetița cu chibriturile” și „băiatul cu țigările” s-au mutat împreună la casa lor și au trăit mulți ani fericiți într-o relație de iubire care le tăia la amândoi răsuflarea: el o sufoca cu fumul de la țigări, iar ea îl sufoca cu dragostea. Și pesemne că mai trăiesc și-n zilele noastre, dacă nu s-or fi sufocat complet.

Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

S-a născut odată în China, în satul Bungdien din provincia Canton, într-o maternitate cu 200 de locuri pe scaune și 600 în picioare, un băiețel mătăhălos, care i-a uimit pe toți cei prezenți cu îndemânarea lui neobișnuită. Întrucât în maternitate erau numai zece paturi, nașterile se petreceau la fel de repede ca decolările avioanelor de pe aeroportul JFK din New York, câte o naștere la 10 secunde. O naștere standard arăta astfel: gravida venea și stătea în picioare pe unul din cele 600 de locuri special amenajate până i se rupea apa, apoi se așeza cum putea pe unul din cele 200 de scaune răcnind din toți rărunchii, până când obținea o dilatare corespunzătoare. La momentul cel mai potrivit năștea într-un minut pe pat, după care își lua bebelușul într-un coșuleț și urca într-o ricșă care-o ducea acasă. Părinții micuțului mătăhălos i-au pus numele Wonton Soup, după felul principal de mâncare pe care-l serveau în restaurantul familiei. Pe tatăl lui Wonton Soup îl chema Pyang Yu și era maestru în arte marțiale. De mic, Wonton a început să învețe cum să bată un om. Întâi cu suzeta și bavețica, apoi cu mingea, cu praștia, cu fața de pernă, cu pălăria de paie, cu batista sau chiar cu palmele goale. Într-o zi, bătrânul Pyang Yu a venit la micuțul Wonton Soup cu două genți grele și soioase în mâini și i-a spus:

— Dragul tatii, eu plec la New York, în Chinatown, că aici nu se mai poate. Te-aș fi luat și pe tine, dar ieri m-am bătut pe viață și pe moarte cu primarul și cu polițaiul și acum am valizele pline. Zicând acestea, Chen Yu sări peste casă în poziția „cocor” și dus a fost.

Așa a rămas Wonton Soup singur cu mama lui. În scurt timp, a ajuns primul din China la jet kun do, primul la kung fu, primul la viet-vo-dao și al

patrula la wu-shu, după Donnie Yen. Donnie Yen ocupa primele trei locuri, căci cu Donnie Yen nu cuteza să se măsoare nimeni în luptă la wu-shu, numai ca să urce plin de sânge pe un podium. Ca mai toți marii luptători chinezi Wonton a deschis un restaurant chinezesc, unde se antrena zilnic bătându-i pe clienți, în satul Bungdien, la restaurant, era un obicei păstrat cu sfințenie încă de pe vremea dinastiei Ming: pentru orice consumație plăteai un dolar sau te băteai cu patronul. Și cum fiecare familie avea un singur dolar, pe care-l păstra ca pe ochii oblici din cap toată viața, toți clienții se băteau cu patronul. Umbla un zvon absurd, cum că singurul dolar văzut la un restaurant în satul lui Wonton Soup fusese scos din buzunar în 1672 de Nicolae Milescu Spătarul, celebrul explorator român. Dar nici el nu-l dăduse din mână, preferând să ia o bătaie chinezească soră cu moartea. Era o poveste mincinoasă, firește. Dacă ar fi existat dolari în 1672, Nicolae Milescu ar fi plecat după ei în America, în loc să hălăduiască alandala prin Asia.

Într-o zi, în restaurantul lui Wonton Sup intră o fată drăgălașă și plăpândă, care privită din față părea a fi băiat iar privită din spate părea un moșneag. Fata merse târâș până la un scaun, ceea ce era un semn obișnuit de respect în China și se apucă să mănânce. Wonton Soup se îndrăgosti pe loc de ea și rămase pe gânduri, neștiind ce să facă: să bată fata pe care o iubea, să calce o tradiție seculară? Să-i facă cadou dolarul lui, ca să aibă fata cu ce să plătească? Sau să se lase bătut de ea, să dea foc la restaurant și să fugă și el în Chinatown, la New York?

De durere, el căzu în genunchi și începu să-și tragă palme peste cap, după obiceiul chinezesc al maestrilor de arte marțiale. Atunci, de la o masă oarecum alăturată se ridică un bătrân palid la față în sensul caucazian al cuvântului, care mâncase până atunci zece porții de vacuță cu țelină, într-un scop numai de el știut. Bătrânul îi puse lui Wonton Soup o mână fermă pe umăr și-i spuse blând:

— Stai cuminte, Wonton, băiatule! Tu nu mă cunoști, pentru că ești rătăcit în taoismele și budismele tale. Eu sunt sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, un sfânt creștin-ortodox român. Care religie ortodoxă română este a mai tare religie creștină dintre toate care se există.

— Păi... și ce cauți tocmai în China, sfinte? — îngăimă Wonton.

— Aicea ne trimite pe sfinții mai noi să facem minuni. Sfântul Dimitrie cel Nou Basarabov e în India și eu în China. În Europa nu prinzi rând, decât dacă ești imediat sub cei doișpe apostoli! Cu puțin noroc, peste ani și ani de făcut minuni, poate prind și eu Japonia.

Wonton se ridică în picioare dintr-o singură mișcare în stilul huaquan, îi suci sfântului mâna la spate, după care i-o sărută cu pioșenie. Sfântul se înclină cu respect, apoi îi făcu lui Wonton o secerare laterală cu piciorul stâng în stilul Taijiquan, îi prinse gâtul în cădere între genunchi și-i spuse blând:

— Te întrebi ce să faci cu fata asta frumoasă? Ia-o de nevastă și după aia, fiind în familie, bătaia n-o să mai fie o problemă!

— Ăsta chiar că-i un sfat nemaiauzit — zise Wonton și încercă să facă o plecăciune, dar având gâtul între genunchii Sfântului, îi ieși ceva penibil de obscen, îi mulțumesc, preaînțeleptule!

— N-ai de ce, spuse Sfântul. Asta-i treaba noastră, să sfătuim lumea de bine. Era să uit: ai vrea să treci cumva la creștinismul ortodox?

— Nu, nu! — răcni chinezul.

Sfântul Ioan cel Nou îi dădu brusc drumul din strânsoarea de fier și spuse:

— Trebuia să te întreb, că ne întreabă și pe noi la Patriarhie, la întoarcere. Dintr-o punguță, Sfântul scoase o pânză de mătase și i-o întinse lui Wonton Soup.

— Semnează numa' aicișă că nu vrei să fii creștinat de-a forța și-am plecat. Că nu vreau să am vorbe cu Preafericitul la întoarcere că nu m-am străduit.

În vreme ce Wonton Soup se apucă să-și picteze numele pe pânză, Sfântul mai săltă o porție de văcuță cu țelină de pe masă și-o termină din patru îmbucături. Apoi luă pânza semnată, scuipă peste semnătură cu grijă și-o puse la loc în punguță.

— Sper că nu te deranjează gestul, Wonton, budistule păgân. E uscăciune mare acu, că-i anotimpul secetos. Și dacă n-o umezesc cu scuipat, se destramă naibii mătasea.

Wonton încuviință smerit, apoi își ridică privirea din podeaua murdară și spuse:

— Nu te îngrijora, părinte! La chinezi scuipatul e obicei foarte vechi și foarte respectuos.

Sfântul oftă adânc, îl mai seceră odată lateral, de data asta cu piciorul drept și termină cu o plecăciune adâncă, după tipicul artelor marțiale.

— Wonton Soup, am o singură rugămintă la tine! Dacă ajungi vreodată la Suceava, să faci și acolo un restaurant chinezesc ca ăsta. Că acum e unul singur și nu e mare lucru de capul lui. Și e păcat de Dumnezeuul lui Moise ca sucevenii să nu poată mânca și ei o văcuță cu țelină ca la mama ei din China.

Zicând acestea, Sfântul se îndreptă elastic de șale prin mișcarea „crouching tiger” și dispăru fulgerător cu mișcarea „hidden dragon”. Iar Wonton Sup se căsătorii cu fata și trăiră împreună mulți ani chinezești fericiți, gândindu-se în fiecare an cum naiba să facă să ajungă la Suceava, până când au murit.

Povestea boierului plecat la Frankfurt

Trăia odată în Sfânta Rusie un boier putred de bogat (și putred de bătrân) pe numele lui Afanasi Nikitici Șlehtikov. Pe moșia lui nu trecea nimeni, în afară de Cercul polar de Nord. Veneau nemții și luau argintul, veneau turcii și luau aurul, veneau tătarii și luau femeile, veneau moldovenii și... dădeau înapoi tot ce luaseră ceilalți. De dimineață, boierul se trezea din somn și începea să-i strige pe mujici:

— Ivane, Varujane, Ahmede, Vitautase, Costele, veniți încoace, băi!

— Da' pentru ce, boierule? – răspundeau mujicii.

— Pentru ca să vă exploatez, animalelor, după datină! – răcnea afirmativ boierul.

— Păi ne-ai exploatat și ieri, boierule! – obiectau mahmuri, mujicii.

— Da? Atunci hai să bem, bre! Să înceapă modernizarea și reformele sociale! Cântați, băi!

Mujicii cântau: „Trandafiiiir de la Moldova/ Te-aș iubi, dar nu-ți știu voorrba”.

Boierul se enerva mereu încă de la primul vers și striga la ei:

— Uăi, rusofoni proști ci sunteți voi! Dar dacă nu învățați moldovineasca, cum mama dracului ați vrea să-i știți vorba trandafirului de la Moldova, prostalanilor?

Moșia boierului era împărțită preventiv în colhozuri. Tare-i mai plăcea boierului să vorbească cu mujicii, să le asculte necazurile, bucuriile, convorbirile telefonice...

Îi întreba adesea, părintește, pe mujici:

— Ce-ați făcut, azi copiii miei?

— Nicevo, tătucă, nicevo!

— Iar nicevo? Of, of, puturoșilor! Și-atunci, când mai terminăm noi recoltatul grâului?

— Nikakda, tătucă, nikakda!

Văzând că mujicii sunt tot mai obraznici, semn clar că revoluția bate la ușă, boierul se gândi să se însoare cu o fată bogată, dar cu origine sănătoasă. Află el cumva că în Siberia trăiește fata unui dizident. Pe loc se hotărî să plece s-o pețască. Și mersee... și mersee... și mersee... și mersee... și mersee... și merseeeee...

Până când se opri deodată cu capul într-un gard de sârmă ghimpată, cu burta în țeava unei puști-mitralieră și cu picioarele pe o ladă de grenade. „Aici ori îmi găsesc fericirea, ori îmi las oasele gândi boierul și leșină pe loc.

Când se trezi, încercă să se ridice în fund o vreme, fără niciun succes. Până la urmă reuși să se ridice în capul oaselor, dar nu în capul oaselor lui, ci în capul oaselor unui schelet care zăcea pe-acolo. Rotindu-și privirea peste stepa nemărginită, Afanasi Nikitici strigă moale:

— Hei! Este cineva pe aiiiici?

— Este-un câmp de mine, boierule, vezi pe unde calci! – îi răspunse o voce prietenoasă.

Boierul se uită cu grijă sub el, dar nu văzu nimic, așa încât strigă din nou, tot moale:

— O caut pe fata dizidentului!

După o pauză de câteva minute, vocea prietenoasă se auzi din nou:

— Fata dizidentului, zici... Vezi stâlpul ăla mare din zare?

— Da!

— Nu-i stâlp! E fata dizidentului. „Te pomenești că trebuie să fac și electrificare pe-aicea” – se gândi iar boierul. Sub picioarele lui pământul începu să se miște brusc și Afanasi văzu că nu stătea pe-o moviliță, ci pe capul unui om. Din vorbă în vorbă, află de la el că e chiar tatăl fetei, adică dizidentul.

Cad amândoi de acord asupra fetei: tatăl o dă, boierul o ia, numai s-o ia mai repede.

Începu astfel nunta lui Afanasi Nikitici Șlehtikov cu Sonia Kravțova. Chiar în noaptea nunții s-a născut primul copil al boierului și al Soniei, Evgheni.

Copilul creștea într-un an cât alții în zece. De aceea, când să plece și el în lume, la douăzeci de ani, arăta de 200.

Într-o zi, simțindu-și sfârșitul aproape, copilul, care era acum și el ditamai boierul putred de bogat și putred de bătrân, veni șchiopătând la taică-su și-i spuse:

— Tată hăi! Eu mă duc în lume, la Frankfurt, să-mi caut norocul. Dă-mi și mie niște bani, să am de cheltuială la drum!

— Bani n-am, măi băiete, dar ia de-aici niște ruble, poate c-or fi bune și ele la ceva. Deși eu, până la vârsta asta, încă nu mi-am dat seama la ce. Ia și calul meu din grajd, dar nu carecumva să-i dai vreo tavă cu jăratec să mănânce, că moare dracului!

Numaidecât Evgheni Afanasici încălecă pe cal, între coasta a cincea și a șasea și plecă la drum. Mergând el așa pe drum, cât pe-aici să le calce sub copitele calului pe Sfânta Vineri și Sfânta Joi, care stăteau de vorbă cu Sfânta Duminică. Sfânta Sâmbătă era la lucru, că pe vremea aceea nu era liberă.

— Multămim, viteazule, că nu ne-ai omorât! – se ploconiră babele cu frică.

— Da, încotro ai plecat? – zise Sfânta Vineri, care era cea mai curioasă dintre ele.

— Na Frankfurtu, măicuță, na Frankfurtu!

— Mare-i Sfânta Rusie! Dar unde vine Frankfurtu ăsta?

— Încă nu-i în Rusia, măicuță!

— Las-c-ajunge el, nu fi supărat. Măi băiete, ia de-aicea un măr, să ai la drum!

Și Sfânta Vineri îi dădu un fruct din copacul fermecat al lui Miciurin. Copacul lui Miciurin era un arbore de cauciuc, încrucișat cu arborele de cafea și altoit cu un ardei iute.

— Să nu guști din el, Doamne ferește! – strigară babele în cor.

— Ș-atunci ce să fac cu el?

— Ține-l acolo! Să fie de sufletul lui Miciurin, că mare om a mai fost și el! – zise Sfânta Duminică,

închinându-se până la pământ.

Cam mirat, Evgheni Afanasici porni mai departe la drum. Merse iar ce merse, până ajunse cu calul într-un loc unde era un oraș mare. Iar în mijlocul orașului era o piață, unde era adunată o mulțime mare de oameni care striga: „Jos cu ei, jos cu ei, jos, jos, jos!”

Supunându-se mulțimii dezlănțuite, boierul coborî de pe cal, iar calul coborî de pe trotuar. Însă mulțimea continua să strige mai departe, dezlănțuită: „Jos, jos, jos, jos, jos!”

— Asta o fi Frankfurtu, boierule? – zise calul, cu mirare.

— Cred că da, zise și Evgheni Afanasici, lungindu-se jos, jos, jos, pe caldarâm. Neavând umeri, calul dădu nepăsător din picioarele din față și se întinse și el pe piatra șlefuită.

— Cam nasol acia la Frankfurt – necheză el în șoaptă.

— Asta-i partea neplăcută cu democrația – zise boierul, oftând. În orice împrejurare, dacă se adună mai mulți proști decât tine, atunci te comandă ei.

— E și rece rău pavajul – spuse calul. Mi-e să nu ne tragă la spate aici-șa.

— În democrație trage întâi la picioare – făcu boierul, neatent.

Stătură așa două zile și două nopți, iar oamenii strigau mai departe „Jos, jos, jos, jos, jos!”

— Ce facem, boierule, mai stăm? – fornăi calul, răcit cobză. Atunci boierul își întinse mâinile în cruce și picioarele în semilună, ca să nu jignească pe nimeni și spuse ca o încheiere:

„Fie pâinea bună - rea, chiar dacă-i în țara ta, tot ți-o ia altcineva”.

Și plecară înapoi de unde veniseră.

Satul cu două sisteme

Odată, demult, tocmai în mijlocul Asiei, trăia într-un sat complet rupt de lume un grup mare de suedezi nomazi. Conform obiceiul suedez, care s-a păstrat neatins până în ziua de azi, ei trăiau în mare prietenie numai între ei înșiși. Teoretic ei erau nomazi și ar fi trebuit doar să se deplaseze de colo-colo după furțișaguri și coțcării, ca ȝiganii. Dar vâna de suedez dinlăuntrul lor nu-i lăsa în pace, așa că se apucaseră să-și construiască tot felul de case: bungalow-uri, padocuri, izbe, bordeie și iurte. Locuințele erau adaptate cu mare iscusință diverselor activități pe care le desfășurau de-a lungul zilei. Erau multe activități și orice activitate începea cu o invitație-strigătură, neapărat în versuri.

De exemplu: „Hai lele la mine-n iurtă, să mâncăm ciorbă de burtă!”

Invitația de a vedea bungalow-ul era de două feluri, după cum era pronunțat cuvântul bungalow.

Exemplu: „Hai lele în bungalow să ciocnim de Paști un ou!”

Când pronunția era subsumată scopului, invitația suna astfel: „Hai lele în bungalov să-mi arăți chiloții mov!”

Firește, pe vremea aceea nimeni nu purta chiloți, dar gestul de a încerca să-i arăți cuiva era foarte apreciat. Alte zicători frecvent folosite erau: „Hai bădiță în bordei, ca să facem sex în trei!”, „Hai leliță la padoc, să-ți dau la valiză foc” și „Hai bade la mine-n izbă, să vezi cum rămâi în limbă!”

În fine, cam astea erau preocupările suedezilor nomazi, conduși de regele lor, Knut Țareviciu, după sistemul un sat-două sisteme. Sistemul suedez era în dreapta uliței principale a satului, implementat de Roit Menșeviciu, iar sistemul sovietic pe partea stângă, dirijat cu mână de fier beton de Yvar Bolșeviciu. În mod curios, toți suedezii nomazi aveau numele terminate în viciu. De aceea regele

nici nu putea să pună taxe pe alcool, droguri sau țigări, că ar fi trebuit să pună taxe și pe nume.

Într-o zi regele Knut Țareviciu vru să se însoare și nefiind el prea priceput la căutat mirese, se hotărâ să ia una la nimereală. Zis și făcut, cum fata lui Olaf Mujiceviciu, Katrina, tocmai împlinise 17 ani și terminase clasa a patra, ultima în sistemul de învățământ bolșevic, regele o chemă la nuntă în calitate de mireasă. Nuntașii, ca de obicei, s-au împărțit în două: cei care luau masa – adică mesenii și cei care luau la bord – adică bețivii. Firește, cei mai avantajați erau Knut și Katrina, care pe lângă mâncare și băuturi alcoolice au consumat și căsătoria.

Altfel, servirea la nuntă a fost un adevărat coșmar, a cărui amintire a traversat veacurile, poeții de curte ai regelui Țareviciu scriind cu obidă nemuritoarele versuri:

„În vremea asta, ospătarii, vicleni copii de casă,
Scăpau mereu sarmale pe fețele de masă
Și pe mireasă o-nervau spunându-i vorba ceea
Iar ea cumplit se enerva, căci știți cum e
femeia...”

Tare s-a mai enervat și regele când a auzit asemenea versuri care denigrau nunta și pe loc a vrut să le taie capetele. Dar poeții și-au cerut iertare pentru că, fiind poeți de curte, ei trebuiau să stea în curte, deci n-aveau cum să vadă bine ce se întâmpla în sala de ospete.

Regele i-a iertat, dar mireasa a rămas enervată la culme.

Roadele enervării miresei au început să fie culese chiar a doua zi după nuntă. Socrul mic, Olaf Mujiceviciu a uneltit cu nașul mare, Yvar Bolșeviciu, ca să simplifice organizarea socială a satului și mai ales să le închidă gurile poeților. Prin metode politice mârșave, dar democratice, ei au hotărât să transforme definitiv organizarea un sat-două sisteme și s-o facă un sat-un sistem. La început, transformarea asta mergea tare greu. Unii

voiau în continuare sistemul suedez, alții numai sistemul sovietic. Katrina născuse deja doi gemeni, pe care-i alăpta la sân. Din cauza asta, ea nu mai putea să stea cu mâinile în sân – că n-aveau loc de bebeluși – și se ocupa cu deportările celor care se împotriveau transformării.

Pe chestia asta sătenii îi făcuseră și-un cântec:

„Hai Katrină și ne-arată, mări

Unde-i lumea deportată, mări, mări

Tata, mama și bunica

Și mătușa Maricica - șamdiridida”.

Cei care îndrăzneau să interpreteze în gura mare acest cântec, aflau răspunsul pe loc și la fața locului, fiind duși imediat în gări mici pentru doi. Aici ședeau la o masă din restaurantul gării, de unde luau o cafea, o bătaie bună și trenul spre fundul Asiei. Astfel, încetul cu încetul, cele două laturi ale satului, care la început erau paralele, s-au întâlnit la vârf și au format un unghi de fugă. Datorită acestui unghi de fugă favorabil, o mare parte a populației satului a început să-l părăsească. Cei care dispăreau erau înlocuiți cu alți suedezi aduși din alte colțuri ale Asiei.

În locul lui Smimoviciu, care fugise spre vest, veni Moscoviciu. În locul lui Volkoviciu veni Tupoleviciu, dar în locul lui Leiboviciu nu veni nimeni, în scurtă vreme populația satului a scăzut atât de mult că satului i se vedea fundul. Și zicătorile se schimbaseră. „Hai leliță în padoc, să te arestez pe loc!” era cea mai folosită, dar erau foarte îndrăgite și „Hai bade la mine-n izbă, pân’ nu-ți trag în bot o cizmă” sau „Hai lele în bungalov, să-ți fac coctel Molotov”

Când s-a terminat definitiv transformarea satului cu două sisteme într-un sat cu un sistem, dintre toți sătenii nu mai rămăsese decât Yvar Bolșeviciu, ceilalți consăteni fiind ori deportați, ori fugiți de voie bună. Bolșeviciu a trăit singur, încă mulți ani, într-o egalitate perfectă cu sine însuși, până când a murit. Odată cu el a dispărut ultimul suedez din Asia

care trăise în timpul vieții lui în forma de organizare socială un sat-două sisteme.

Ceea ce demonstrează că, dintr-un sat cu două sisteme, prin transformarea forțată într-un sat-un sistem, se pierde satul, dar rămâne Sistemul.

Iar Sistemul a rămas așa mulți ani fericiți și continuă și în zilele noastre.

O anchetă multiculturală cu finalizare

Un straniu incident a avut loc, în arondismentul 13 din Paris, la intersecția străzilor Rue Charles Moureu și Rue du Dr. Magnan, chiar lângă Liceul Claude Monet. Doi bărbați, aflați într-o stare de ebrietate care a fost descrisă de martorii oculari ca fiind între extrem de avansată și comă alcoolică, purtând măști de latex gen Planeta Maimuțelor, au încercat s-o sperie pe doamna Nathalie Maupin, proprietara unui magazin de chinezării din apropiere. Ancheta efectuată ulterior a arătat că bețivii văzuseră că doamna Maupin avea în geantă o casetă cu bijuterii și sperau că în urma sperieturii aceasta avea să scape caseta, pe care unul dintre ei urma s-o prindă într-un fel sau altul, apoi să oprească un taxi și să fugă la aeroport. Tot martorii oculari au declarat că de aici lucrurile au evoluat surprinzător. Doamna Maupin, al cărei nume de fată era Svidrigailov, a scos un baston de cauciuc cu care i-a lovit în mod repetat pe tâlharii sperietori până când i-a adus în stare de inconștiență. În scurt timp, la fața locului a apărut poliția franceză reprezentată de inspectorul Jiri Hrbtcka, însoțit de polițiștii Ali Abu Hobbar și Jean Obangome. Practic, polițistul Obangome a fost observat abia zece minute mai târziu, când a vorbit prima oară, pe stradă fiind destul de întuneric. Inspectorul Jiri Hrbtcka i-a încătușat imediat pe cei doi presupuși tâlhari, după care s-au deplasat cu toții la sediul Prefecturii de poliție din strada Rue de Javelot, numărul 32, cu două mașini Peugeot 209, Franța fiind singura țară din lume care are asemenea mașini în dotarea poliției. La primul interogatoriu, care, din cauza stării de ebrietate a suspectilor a fost extrem de încrucișat, cei doi hoți au prezentat pașapoarte bulgărești pe numele Todor Jivkov și Hristo Stoichkov. Ei au susținut (într-o franceză pe alocuri cursivă) că ar fi cetățeni bulgari, angajați ai

bulgarului Gregorian Bivolaru, arestat de autoritățile franceze, în urmă cu două săptămâni. Spre surpriza suspectilor așa-ziși bulgari, Ali Abu Hobbar, unul dintre polițiști, i-a întrebat în bulgară:

„Защо си тук в Париж?”, adică „Ce căutați la Paris?”

S-a aflat mai târziu că soția lui Ali era o bulgăroaică de etnie turcă, Reyhan Uzunova, care venise la Monte Carlo la o petrecere dată pe iahtul miliardarului israelian Beny Steinmetz, ca să-i aducă acestuia o geantă cu bani, cadou de la milionarul român Remus Truică. Arestată de Poliția franceză sub acuzația de vagabondaj cu iahtul și posesia unui milion de euro numerar în poșetă, ea sfârșise prin a le da polițiștilor 600 000 sub formă de împrumut nerambursabil din fonduri europene. Unul dintre polițiști era chiar Ali Abu Hobbar, care s-a căsătorit cu Reyhan, a învățat bulgara și turca și a vândut drepturile de ecranizare ale poveștii de dragoste cunoscutului post românesc de televiziune Kanal D. Povestea genții lui Truică și Steinmetz au vândut-o Servicului Român de Informații, care a vrut s-o vândă Mossad-ului, dar Mossad-ul nu a cumpărat-o și atunci au donat-o DNA.

În momentul în care inspectorul Jiri Hrbtcka a întrebat: „dacă sunteți cetățeni bulgari, cum se face că nu știți nicio propoziție în limba bulgară?”, Todor Jivkov și Hristo Stoichkov au susținut că școala este foarte slabă în Bulgaria și din cauza asta 36 la sută din cetățenii bulgari nici nu merg la școală, prin urmare nici nu învață bulgara. Totuși, întrucât sunt ființe umane, ei nu se pot stăpâni să nu vorbească ceva și atunci învață franceza, în familie. Dând dovadă de o rară viclenie pentru un francez cu numele Hrbtcka, inspectorul s-a prefăcut că-i crede că sunt bulgari și a recurs la un truc folosit des în interogatorii: suspectii au fost lăsați într-o încăpere cu muzică heavy metal bulgărească, dată la maxim. După nici două minute, suspectii au cedat nervos și au recunoscut că sunt români, dar și-au menținut declarațiile că școala e foarte proastă și în România,

motiv pentru care 36 la sută dintre români vorbesc foarte prost românește. Spre deosebire de bulgari însă, ei nu învață nici franceza acasă, deci vorbesc foarte prost și franceza, cu excepția unei părți neglijabile a populației, care învață la Liceul francez „Anna de Noailles” și la clasa de franceză de la liceul Jean Monnet din București. Coincidența dintre numele liceelor – Claude Monet din Paris și Jean Monnet din București – având în vedere și faptul că pe fiul lui Claude Monet îl chema Jean Monet, dar cu un singur „n”, a făcut ca în mintea inspectorului Jiri Hrbtcka să se aprindă o lumină, care a rămas aprinsă până la sfârșitul anchetei. Suspecții au mai declarat că sunt foști câștigători ai concursurilor „Românii au Talent” și „Dansez pentru tine”, dar că nu s-au putut realiza în România, ca toți ceilalți câștigători de asemenea concursuri, de altfel. Unul dintre suspecți, Nicu Vrabie, a susținut că talentul lui constă în faptul că a citit „Cvartetul din Alexandria” și „Cvintetul din Avignon” – de Lawrence Durrell în două zile, fapt care l-a făcut pe polițistul Jean Obangome să pufnească inexplicabil în râs. Ulterior, s-a aflat că Obangome fusese profesor de literatură comparată la o Universitate din Gabon și că își dăduse doctoratul printr-o teză genială, în care comparase gramatica impecabilă a limbii franceze din romanele lui Alain Robbe Grillet cu narațiunea relativistă în limba engleză din romanele lui Lawrence Durrell. Planul celor doi răufăcători era să vândă bijuteriile furate și să investească banii într-un restaurant vegan haute cuisine, la care să primească numai clienți nevaccinați din toată lumea. În acest scop, ei voiau să angajeze bucătari câștigători de la nenumăratele concursuri televizate de bucătari din România, pentru a-i împiedica să ajungă hoți în Franța, la fel ca ei.

În fine, a fost găsită și explicația uluitoare pentru care doamna Maupin-Svidrigailov i-a imobilizat cu atâta ușurință pe tâlhari. Doamna Svidrigailov fusese soldat în trupele speciale rusești Speznaz în

Afganistan, fiind detașată acolo între anii 1987–1989. Mai mult, în acea perioadă numele de fată al doamnei Maupin era Serghei Svidrigailov, ea fiind una din puținele femei căsătorite din lume al cărei nume de fată a fost nume de băiat. În 2004, după ce a citit romanul *Middlesex* de Jeffrey Eugenides, ea a făcut o operație parțial reușită de schimbare de sex, în urma căreia a căpătat aspect de femeie, dar și-a păstrat toate apucăturile de bărbat. La finalul anchetei, doamna Maupin-Svidrigailov și-a retras plângerea cu condiția ca învinuiții să jure că nu vor înființa niciodată un restaurant vegan și nu vor mai participa în viața lor la un show de talente. Poliția și-a retras acuzațiile cu condiția ca învinuiții să presteze trei luni de muncă gratuită în folosul comunității, pedeapsă cu care ei învinuiții au fost de acord, mai ales că așa ceva era uzual în România, numai că acolo nu era pedeapsă și nu era în folosul comunității, ci al patronului sau statului.

Ancheta inspectorului Jiri Hrbtcka a fost dată de Interpol ca exemplu de tratare a infracționalității multiculturale în Uniunea Europeană, cu observația ca în viitor să apară și asiatici, fie de partea autorităților, fie de partea infractorilor.

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

Basm post industrial muncitoresc

Motto: „De ți-ar spune poarta ta,
câți furau ciment prin ea”

1. Albă ca Varul și Directorul

Era odată, pe un șantier, o ingineră frumoasă și deșteaptă, care lucra cot la cot cu inginerii și bea cot la cot cu muncitorii. Avea părul negru ca smoala de hidroizolație, ochii aprigi ca sudura electrică și fața albă ca laptele de var. Toți lucrătorii din șantier îi spuneau Albă ca Varul, deși ar fi putut să-i spună și Neagră ca Smoala sau Aprigă ca Sudura, dar așa se obișnuiseră. Obișnuința era chiar esența traiului pe șantier: muncitorii se obișnuiseră cu salariile mici, patronul se obișnuise cu vila nouă din Monte Carlo și contabilă se obișnuise cu decontările false de TVA. De dimineața devreme și până seara târziu, Albă ca Varul dirija munca pe șantier, cu o pauză de o oră la prânz, când juca Candy Crush Saga pe telefonul mobil.

Montatorii de aer condiționat, care erau, de departe, cei mai elitiști muncitori de pe șantier, îi scriseseră chiar o poezie colectivă anonimă tip odă, poezie considerată de mulți critici a doua mare găselniță literară colectivă, după personajul colectiv din romanul „Răscoala” de Liviu Rebreanu.

„Și era una-n șantier
Dibace-n toate cele
Suda conductele de fier
Și făcea șpan din ele”

După cum poate vedea oricine, poezia era o pastişă ordinară după o strofă extraordinară din „Luceafărul” lui Mihai Eminescu, dar cum pe

șantier nu erau mulți cunoscători de literatură clasică, asta nu conta deloc.

Deoarece era așa de frumoasă și de harnică, zugravii care lucrau pe șantier o iubeau la culme și abia așteptau să iasă directorul la pensie, ca s-o pună pe ea directoare în locul lui. Cum ar fi fost firesc într-un basm, ar fi trebuit să fie exact șapte zugravi – cum erau cei șapte pitici, sau unsprezece – cum erau cele unsprezece lebede, sau trei – cum erau cei trei iezi. Mă rog, un număr magic acolo, ca în toate poveștile. Din nefericire, din motive de evaziune fiscală, zugravii erau mai toți angajați la negru, adică fără forme legale cum s-ar spune mai corect politic. Așa că nimeni nu știa câți sunt de fapt, dar erau totuși numiți generic: „Cei șapte zugravi”.

Într-o bună zi, pe când Albă ca Varul turna betoane cu fierarii betoniști și bea bere cu dulgherii, care tândăleau și ei pe acolo așteptând să se întărească betonul, directorul o chemă la el în baracă. Dar nici nu deschise bine Albă ca Varul ușa din tablă groasă de oțel a barăcii, că și vru s-o închidă imediat la loc. Căci Directorul tocmai ieșea gol-pușcă din cabina de duș, unde se spălase pe cap cu aer comprimat, în loc de apă. Apa era prea prețioasă pe șantier ca să te speli cu ea și mult mai necesară la prepararea betonului. De cum îl văzu pe ditamai directorul în pielea goală, Albă ca Zăpada se făcu pe loc Roșie ca Focul.

— Nu te speria, donșoara inginer – spuse Directorul cu blândețe. Că numai de hărțuieli sexuale nu-mi arde mie acuma! Ia privește numai câte am pe cap!

Într-adevăr, directorul șantierului avea pe cap o bască, peste care își trăsese un fes, pe care pusese o căciulă de blană cu clape, peste care își pusese o cască de protecție din tablă.

— Și-atunci, de ce dracului vă mai spălați pe cap, dom' director? – întrebă Albă ca Varul, curioasă.

— Ca să nu-mi uit obiceiul, răspunse directorul mohorât.

După care se aplecă în față peste birou, făcu semnul crucii deasupra unui vraf de facturi și se întoarse cu spatele la Albă ca Varul, ca să n-o stânjenească cu nuditatea frontală. Cu nuditatea laterală nu era nicio problemă. Din cauza unei ușoare obezități, la care se adăuga o moștenire genetică nu prea grozavă în ceea ce privea aparatul de reproducere sexuală, privit din lateral, directorul putea fi deosebit numai cu mare greutate de o femeie grasuță, cu picioare scurte, strâmbe și foarte păroase. Ca să-l ajute să se îmbrace, Albă ca Varul înhăță o pereche groasă de izmene, pe care o alese la nimereală din grupul de cinci care atârna la uscat pe cablul de internet care trecea prin baracă și i-o întinse cu sfială. Directorul luă izmenele, își băgă picioarele în ele la modul propriu și zise necăjit:

— Mai ții minte, donșoara Inginer, vremurile acelea când aveam și noi obiceiul să dăm salariile la timp?

— Nu – răspunse Albă ca Varul.

— Vezi? Dacă n-am mai exersat obiceiul, l-am uitat! – adăugă Directorul, și mai mohorât decât era la început.

— Dar ce legătură au salariile cu spălatul pe cap? – făcu Inginera.

Directorul se uită muștrător la ea, ca și cum femeia ar fi fost tâmpită. Obiceiul bărbaților de a privi în acest fel femeile de pe șantier nu se pierduse, fiind singurul obicei vechi care mai era exersat zilnic. Directorul continuă cu zece decibeli în plus în voce, dar tot cu blândețe:

— Păi, la fel e și cu obiceiul spălatului pe cap, fata tatii! Dacă nu-l exersezi, îl uiți.

— Mersul pe bicicletă nu se uită niciodată – observă tam-nesam Albă ca Varul.

— Așa, și? La ce ne folosește? Că numai săracii și hipsterii mai merg azi cu bicicleta! – bombăni directorul, apoi își ridică smartfonul în aer și spuse răspicat, de trei ori:

— Te lepezi de Cortana, te lepezi de Cortana, te lepezi de Cortana?

— Mă lepăd de Cortana, mă lepăd de Cortana, mă lepăd de Cortana! – răspunse automat Albă ca Varul.

Acesta era un ritual copiat după o parte mai populară din ritualul sfânt al botezului creștinesc și anume cea în care nașul se leapădă de Satana de trei ori. Tot personalul șantierului îl respecta cu sfințenie, din clipa în care le cumpărase patronul, pe firmă, smartfoane cu Windows. Nimeni din șantier nu știa exact ce e Cortana, în afară de faptul că aplicația nu era disponibilă, deocamdată, pentru telefoanele lor în România. Așa că se lepădau ei primii de ea, ca să nu rămână că-s ei mai proști decât inginerii de la Microsoft.

Iar altceva nu mai apucă bietul Director să mai spună, că și ieși la pensie. Dar cum își simți ieșirea la pensie aproape, cu ultimele lui puteri, el ridică de pe masă o mină de pix și i-o întinse Inginerei, zicând:

— Fata tatii, vezi tu mina asta de pix? Ia-o și când ai să fii la cea mai grea ananghie, suflă de trei ori cu putere în ea. Și dacă nici așa nu scrie, arunc-o naibii, că mult m-a mai chinuit și pe mine toată viața!

Zicând aceste ultime vorbe cu mare obidă, directorul își trase la repezeală o salopetă murdară peste perechea de izmene curate și țâșni pe ușa barăcii, alergând nebunește spre Casa de Pensii. Ș-atât cu el.

*

Rămasă singură în baracă, Albă ca Varul, care era încă Roșie ca Focul, se uită într-o doară pe registrul contabil și când văzu bilanțul se făcu Verde ca Parisul. Căci intrările erau de trei ori mai mici decât ieșirile, iar profitul respecta regula pentru supernove a marelui poet Mihai Eminescu, enunțată în poezia „La Steaua”:

„Era, pe când nu s-a zărit,
Azi îl vedem și nu e!”

— Asta numai scârba de Contabilă ne-a făcut-o — bolborosi, înnebunită de ură, Inginera. Pasămite Contabila, care era într-o oarecare măsură și mama vitregă a Inginerei (fiind, prin natura funcției, mamă-vitregă pentru tot personalul șantierului) făcuse ea ce făcuse și sfeterisise toți banii. Și asta în vreme ce le imputase oamenilor muncii, de nenumărate ori, minutele în plus vorbite la telefonul mobil!

Fără să se poată stăpâni, tânăra Ingineră se mai uită odată cu groază în registru, după care o rupse la fugă după proverbiala metodă a poporului român: adică încotro vedea cu ochii. Dar cum baraca era construită din tablă opacă, ea nu putea vedea cu ochii mai departe decât pereții ei. Așa se face că Albă ca Varul petrecu cam un sfert de oră alergând unde vedea cu ochii, adică din perete în perete, până când obosi și se prăbuși peste niște plăci de rigips. Pasămite erau chiar plăcile de rigips pe care fostul director nu mai avusese timp să le fure, în graba lui nechibzuită de a ieși la pensie. Cu o ultimă efortare, Albă ca Varul scoase mina de pix din sutienul ei de mătase întărit cu sârmă de Buzău (unde o ascunsese cât putuse de bine) și suflă în ea cu putere de trei ori.

Din păcate, directorul avusese și cu asta dreptate: mina de pix nu scria nici așa.

2. Contabila și Vânătorul de recompense

Estimp – cuvânt inventat în estul Europei – și care înseamnă „în timp ce alții au lucrat iar noi ne-am odihnit”, contabila șantierului, dușmanca de moarte a Albei ca Varul, dormea liniștită în căsuța ei poștală din Cipru.

Căsuța poștală era alcătuită din cutia poștală a firmei, peste care Contabila mai construise un apartament cu două etaje duplex, ca să aibă și ea unde dormi când venea să facă curățenie în conturi. Cartierul românesc de căsuțe poștale era mândria Ciprioților, iar românii care le aveau în proprietate erau considerați toți ciprioți. Atâta că, în scris, ei se deosebeau cumva de ciprioții băștinași printr-un H franțuzesc, foarte mut, plasat între Cipri și oți.

Toate căsuțele poștale aveau trasă apă curentă din Panama și canalizare până în Insulele Cayman, pentru o spălare cât mai completă a banilor.

Munca Contabilei la spălat conturile de orice bani imposabili era așa de impresionantă, încât niște ciprioți, care știau româna din diverse motive, îi dedicaseră un mic, dar viguros cântecel popular. Cântecelul era obținut prin modificarea versurilor melodiei „Țărăncuță, țărăncuță” piesă extrem de bine cunoscută în Cipru, unde fusese cântată în fiecare an (între 1984 și 1989) de inegalabilul Dan Spătaru, la Serbarea de Crăciun a firmei ateist-securiste Crescent. Din motive semănătorist-poporaniste și de imagine propagandistică, Patronul era numit în cântecel Badea.

Badea era de altfel și numele arhetipal al bărbatului gospodar român, harnic și cinstit, adică exact ce Patronul nu fusese în toată viața lui.

Când iese Badea pe profit,
Contabila a-nnebunit.
În bancă se repede ea,
Golește contul uite-așa,
Și-i face iute un transfer,

Din Cipru tocma-n Delaware.

Păi finanțistă cum e ea
Oricărui Bade i-ar plăcea
Că spală banul frumușel
De nu mai dă nimeni de el
Dar într-o zi n-a mai răbdut
Și Badei banii i-a furat

Refren:

Finanțistă, finanțistă
Epilată inghinal
Pe Badea-l aduci în stare
Să te ia de cingătoare
Să-ți care pumni și picioare
Să te bage în spital!
Să te bage în spital!
Să te bage în spital!

Mă rog, versuri compuse de ciprioți misogini turci în limba greacă și traduse în română de ciprioți sexiști greci, ce pretenții poți să ai de la ei?

Și cum ședea așa Contabila în patul cu saltea Tempur-Pedic, prăbușită într-un somn adânc în care se cufundase imediat după transferurile financiare istovitoare de peste zi, în dormitor dădu năvală pe neașteptate un Vânător de recompense. Nici una-nici două, dar nici trei, Vânătorul se așeză pe ochelarii de vedere ai Contabilei. Mare noroc că aceasta și-i scosese de la ochi înainte de a se băga în pat și-i așezase pe o noptieră. Că altfel, cine știe ce trăsnaie s-ar mai fi putut întâmpla.

— Cine-i acolo? – șopti femeia, prefăcându-se speriată.

— Cristi Borcea, doamnă – se prezentă în batjocură Vânătorul de recompense, rostind numele unui bărbat care era renumit în toată țara numai pentru că lăsase o grămadă de femei gravide.

De cum auzi numele magic Cristi Borcea, instinctul matern al Contabilei se dezvoltă brusc. Și culmea, rămase în continuare foarte dezvoltat. Întrucât asta se întâmpla în cel puțin 65 la sută din

cazurile în care o femeie din România intra în contact fie și numai cu numele lui Borcea, Contabila nu se agită în niciun fel.

După ce-și mai roti nebunește privirile de cincisase ori prin încăpere, fără să vadă nimic din cauza întunericului beznă, Vânătorul continuă agitat, foindu-se de pe un picior pe celălalt:

— Unde aveți toaleta, doamnă, dacă nu vă supărați? Că am uitat să-mi iau Prostamolul când am plecat de-acasă și n-aș vrea să fac vreo pozna pe-aici!

În vreme ce Contabila aprinsese o lanternă și îi arăta prin gesturi obscene unde era baia, Vânătorul scoase din buzunar o oglinjoară, pe care o purtase tot timpul în buzunarul de la spate al pantalonilor din piele de vițel. Cum era de așteptat, oglinda se spărsese în zeci de cioburi, odată cu ochelarii de vedere ai Contabilei, atunci când el se așezase cu fundul pe noptieră.

— Era să uit! V-am adus și oglinjoara fermecată, măi doamnă!

Și zicând aceste vorbe prostești, Vânătorul îi întinse pumnul de cioburi femeii.

— Ai spart Oglinjoara fermecată, idiotule? – răcnii Contabila, turbată de supărare. Și fără să-și dea seama ce face, luă toate cioburile în mână și le întrebă:

— Oglindă, oglinjoară, cine e cea mai nervoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse cu voce spartă, cum era și firesc la o oglindă fermecată sfărâmată în zeci de cioburi:

— Nervoasă ești crăiasă, cât toată țara românească, dar peste două mări și patru zări, la cei șapte zidari, Albă ca Varul e țândări de nervoasă!

— Parcă erau cei șapte zugravi, tu-le mijloacele fixe ale lu' mă-sa-n cur! – strigă Contabila vitregă și mai nervoasă. Erau zugravi, acuma-s zidari?

— Sunt policalificați, săracii de ei – interveni împăciuitoare Vânătorul, ieșind la momentul oportun din baie.

Deși în timpul în care el lipsise motivat se schimbaseră mai multe lucruri, două rămăseseră exact la fel: în încăpere era tot întuneric iar Vânătorul era tot prost. Din aceste motive, în loc să se încheie la fermoarul de la pantalonii din piele de vițel, el se descheia acum la nasturii de la cămașa de bumbac.

— Trebuie să-i înțelegem și noi pe bieții patroni, că ne folosesc fără plată la toate muncile posibile. Că numai ei ne dau de mâncare la toți! – completă bărbatul cu înțelepciune populară, deci prostește.

După care, terminând să-și descheie nasturii cămășii, el își continuă și mai prostește încercarea de a-și încheia fermoarul de la pantaloni, bâjbâind aiurea pe întuneric și nimerind nasturii de la fața de pernă. Scoasă complet din țâțâni de atâta bâjbâială, Contabila sări din pat până în mijlocul camerei. Cu o mișcare precisă a mâinii stângi ea îi trase în sus Vânătorului fermoarul de la pantaloni, iar cu piciorul drept îi trase o lovitură zdravănă în cur. Lovitura în cur fu atât de puternică încât anusul firesc și natural al Vânătorului se contractă foarte mult și fu cât pe-acți să se transforme în anus contra naturii. Dar, oricât de îndemânatică și precisă fusese Contabila, din cauza vitezei foarte mari cu care se mișcase, mai prinsese cu siguranță și altceva în fermoar, pentru că Vânătorul de recompense începu să strige ca din gură de șarpe:

— Văleuuu! M-ați circumcis cu fermoarul acela, doamnă! Acuma eu ce mă fac?

— Din partea mea, n-ai decât să treci la religia mozaică! – zise Contabila.

Auzind aceste vorbe de batjocură, Vânătorul începu să țopăie de colo-colo, pipăindu-se cu disperare în pantaloni și cântând cât îl țineau bojocii un potpuriu compus din cele mai reprezentative fraze muzicale a nu mai puțin de trei cântece populare de jale:

1. Pușca și cureaua latăăă, ce bărbat am fost odatăăă!

2. Cin' m-a circumcis pe minee,
Tudorițooo, neneee

I-am dat piele de la mineee, Tudorițoo,
neneee!

3. Văleu, mamă, văleleu!

Contabila căzu puțin pe gânduri, dar se ridică de pe ele (figurat vorbind) foarte repede și, după ce scrâșni puternic din dinții de porțelan montați greșit cu abia o lună în urmă la o clinică din Istanbul, zise:

— Am nevoie s-o bagi în belea pe Albă ca Varul, vânător idiot ce ești. Că de asta te plătesc. Bagă-i un denunț la DNA, înscenează-i vreo parascovenie! Cât de greu poate să fie să bagi pe cineva în belea pe șantier, unde până și cei mai proști și cinstiți dintre oameni fură tot ce mișcă?

La aceste vorbe tăioase, Vânătorul se sperie foarte tare, se retrase în marșarier doi pași și încercă să-și facă o ieșire decentă din scenă. În acest scop, el o salută pe Contabilă cu o plecăciune plină de demnitate, aplecându-se de mijloc exact în dreptul ferestrei deschise.

Curentul de aer atâta și aștepta: imediat îl trase adânc la șale. Atât de adânc îl trase curentul, că Vânătorul își simți șalele complet înghețate, ca și cum un proctolog i-ar fi făcut un control de rutină cu mânuși din tablă rece de frapieră.

— Ascult și mă supun- icni Vânătorul spre Contabilă, în stilul musulman o mie-și unu-noptist, introdus de turci în Cipru încă din 1571, cu ocazia ocupării insulei.

Dar oricât voise bietul Vânător să se arate de slugarnic, corpul îi rămase tot țeapăn și frânt în două în dreptul ferestrei, neputând să se miște în niciun fel, niciun centimetru, în nicio direcție.

Văzând toate acestea, Contabila se apropie de el pe întuneric, înhățând din mers perna, ai cărei nasturi Vânătorul reușise să-i încheie într-un sfârșit, după mai multe încercări. Cu o mișcare scurtă, apriga femeie i-o puse acestuia pe față și-l împinse peste marginea ferestrei, în afară. Imediat se auzi o bufnitură, un scârțâit de frâne de autobuz și un

nechezat de cal, direct din stradă. De pe terasa căsuței poștale, Contabila îl mai auzi pe Vânător cum se ridică înjurând de sub roțile autobuzului și mai auzi cum spatele bărbatului, care pesemne că fusese tras de curent încă odată, în cădere, se îndreaptă la loc sub greutatea enormă a mașinii. Și mai auzi un scârțâit de piele subțire de vițel pe piele groasă de cal, ca și cum bărbatul ar fi încălecat dintr-o singură mișcare, dar frecându-se cu pantalonii de spinarea animalului, în loc să se frece cu aerul. Iar calul se auzi cum nechează și fornăie din nou. Dar numai când ajunse la geam și se uită în jos, Contabila văzu că nechezatul nu era nicidecum de cal, ci venea de la o prostituată rusoaică vânjoasă, îmbrăcată cu pantaloni din piele groasă de cal, care vorbea la telefonul mobil în turcește. Priveliștea oferită de pantalonii din piele de vițel ai Vânătorului, frecându-se de pantalonii din piele de cal ai prostituatei era atât de unică, încât Contabila nu se putu stăpâni să nu facă o poză cu smartfonul și s-o urce imediat pe Instagram.

Cățarat în spinarea prostituatei, Vânătorul o plesnea peste fund cu un șomoioag de bancnote de 20 de dolari, cântând de unul singur un cor pentru o singură persoană, în timp ce se pierdeau amândoi, încetișor, în noapte:

„Vânătoorului îi plaace, ca să plece,
Ca să plece, în controool
Liber s-aaresteeze-n paace
Bugetari și pe privații infractori
Căci prin fabrici și prin mine,
Prin birouri și uzine
Se tot fură, tot se furăăă-ngrooziiitor!”

3. Ingineră versus Maistru

În vreme ce Vânătorul se bălăngea prin Cipru, chiar în centrul Nicosiei, călărind pe spinarea rusoaicei și traversând pădurea de întreprinderi fictive de consultanță mici și mijlocii, Albă ca Varul zăcea în România în baracă, cu răsuflarea tăiată de cât suflase în mina de pix. Cum se întâmplă de obicei în împrejurarea în care o femeie frumoasă este căzută la pământ, în jurul ei se adunaseră deja mai mulți bărbați urâți, în speranța neroadă că poate se produce ceva. Primii sosiseră cei șapte zugravi, care se numeau după cum urmează: Moșmondilă, Mormăilă, Bodogănilă, Bombănilă, Morocănilă, Toloncănilă și Horcăilă. După cum lesne se poate vedea, zugravii aveau numele potrivite cu felul în care vorbeau, nu cu priceperea la zugrăvit. Ceea ce era de înțeles, căci, la fel ca orice meseriaș român, ei se pricepeau cu mult mai bine la vorbit decât se pricepeau la meserie.

Zugravii tocmai trăgeau la sorți, ca să vadă care dintre ei urma să-i facă primul Inginerei respirația gură la gură și care ultimul masajul cardiac, când ușa barăcii se dădu pe neașteptate de perete și înăuntru năvăli Sabin Dorcan, doctorul șantierului, strigând cât îl ținea gura:

— Yupiiii! Ce fețe palide și osoase aveți cu toții! Ce medicament folosiți?

— Acela prescris de dumneavoastră, dom' doctor – răspunse Albă ca Varul, ridicându-se anevoie într-un cot. Ieftin și bun!

— Nu-l mai prescriu demult pe ăla! De când am văzut noul buget mic al Ministerului Sănătății, eu recomand numai Costelino. Noul Costelino Creations scoate orice urmă de grăsime de pe mușchi și întinde pielea perfect pe coaste.

— Parcă văd că o să folosim și noi Costelino – spuseră cei șapte zugravi.

— Da, Costelino! Un medicament recomandat de Asociația Medicilor fără Maniere din România.

Zicând aceste ultime vorbe, care sunau la fel de prostește ca vorbele din orice reclamă la medicamente, doctorul Dorcan ieși la fel de năvalnic pe ușă cum intrase și se năpusti orbește spre Spital. La Spital, personalul medical adunase deja pacienții pentru ziua de operații, care era numită cu spaimă în popor „Noaptea cuțitelor lungi”. Deși noaptea era zi toată ziua, iar bisturiile scurte ca naiba. Ș-atât cu el.

Nici nu ieșise bine doctorul din baracă, când Albă ca Varul se ridică în picioare și ieși afară, simțindu-se obligată să organizeze cumva Șantierul. Căci, de cum se răspândise vestea că Directorul ieșise la pensie, acesta funcționa și mai dezorganizat ca de obicei. Dar numai ce aruncă Inginera o scurtă privire la mulțimea de oameni care se foiau fără rost în toate direcțiile, furând toate materialele pe care le vedeau în cale și stricând toate sculele care le cădeau în mână că simți pe loc nevoia să se rezeme de peretele barăcii și să-și aprindă o țigară. Și cum stătea Albă ca Varul rezemată de ușa barăcii, trăgând cu sete din țigară și tușind de-i săreau sânii afară din sutienul întărit cu plasă de Buzău, deodată răsări în fața ei Maistrul șantierului, călare pe-un excavator.

Maistrul era al treilea dușman neîmpăcat pe care-l avea Albă ca Varul pe Șantier, după Contabilă, care era primul și Serviciul Disciplina în construcții al primăriei locale, care era al doilea. Și mai mult decât atât, Maistrul pândea de ani de zile să-i facă felul ingineriei, cum se spune în popor. Adică, ori să-i facă felul în înțelesul clasic puritanist-comunist (prin pierderea funcției) ori în înțelesul modern mârălănesc-capitalist (prin pierderea virginității la locul de muncă). Căci spre deosebire de virginitatea propriu-zisă, pe care Albă ca Varul nu se străduise s-o păstreze cine știe ce, la virginitatea de la locul de muncă ea ținea foarte mult.

Cei șapte zugravi se traseră la o parte cu oarece spaimă din fața excavatorului, în vreme ce Maistrul prinse a râde cu dispreț și spuse:

— Donșoara Inginer, dacă ai sânge în instalație, te poftesc la o întrecere de măiestrie profesională de construcții! Cine ajunge primul la conducta de gaz metan și oprește utilajul lipit de ea, dar fără s-o rupă în bucăți, câștigă!

Zicând acestea, Maistrul rânji și mai tare și mai fioros ca prima dată.

Dar nici Albă ca Varul nu era născută prin cezariană din mamă-surogat. Cu dibăcia și nerușinarea unui șofer de Skodă, care se ia la întrecere cu unul de BMW, convins proteste că la orice concurs de mașini contează numai șoferul, ea sări pe un motostivuator vechi și mâncat în bună parte de rugină și apăsă pedala până la fund. Pedala apăsată de Albă ca Varul până la fund nu se opri acolo, ci trecu prin podeaua ruginită și se înfipse în pământ. Ca un noroc chior, pedala ruptă era cea de frână, pe care Inginera o apăsase greșit în locul celei de accelerație. Așa că ea doar ridică piciorul de pe frână și când îl trânti pe accelerație, motostivuatorul țâșni înainte ca fulgerul. Iar Maistrul țâșni și el cu iuțeală în spatele ei, hurducându-se cu excavatorul prin gropile neastupate, care răsăreau la tot pasul.

Văzând că Maistrul e cât pe-ací s-o ajungă, ba chiar s-o și întrecă, Inginera scoase din poșetă o bucată fermecată de brânză de soia, pe care o aruncă în urma ei. Imediat se făcu un munte mic de soia modificată genetic.

Dar Maistrul trecu prin munte ca fierăstrăul prin tofu și se apropia tot mai tare. Când văzu asta, Albă ca Varul scoase o sticlă cu lapte de soia pe care o aruncă în urmă și se făcu un lac de soia modificată genetic.

Dar Maistrul scuipă în lacul de soia cu scârbă, îl ocoli pe-o margine și fu iar cât pe-ací s-o ajungă. Atunci Albă ca Varul aruncă în urmă o bucată fermecată de slănină de soia, dar spre mirarea tuturor, aceasta se făcu o pădure de porci. Pasămite,

în acest caz, porcul fusese modificat genetic să facă slănină de soia și nu soia ca să facă slănină, cum ar fi fost firesc.

Văzând cum se apropie în viteză de conducta de gaz metan, Albă ca Varul trase frâna de mână a motostivuatorului și întoarse volanul complet spre dreapta, în speranța că utilajul o să se răstoarne, că altă speranță să-l oprească nu mai vedea.

Atunci, cu ultimele lui puteri, Maistrul aruncă registrul de magazie după Albă ca Varul. Registrul se rostogoli de câteva ori și cum era un registru măsluit, făcu ce făcu și-o răsturnă pe biata fată de pe motostivuator, trântind-o cu putere la pământ. În cădere, casca de protecție sări de pe capul Inginerei, lăsând să i se reverse pe umeri un păr negru-sârmos, extraordinar de vâlvoi. Tot personalul Șantierului, compus din sute de oameni care se uitau cu gurile larg căscate la cursă, încremeni în loc de mirare.

Numai Maistrul își păstră cumpătul câteva clipe, după care nu mai putu răbda nici el și strigă speriat:

— Vailei! Da' cu ce pielea mea v-ați spălat pe cap, donșoara inginer?

— Cu noul șampon Șantier Number Five de la Fănel, singurul șampon cu cementide și betonide ceramice- răspunse obraznic Albă ca Varul. Cementidele pătrund în pielea capului întărind-o, iar betonidele se fixează în firele de păr, dându-le volum și rezistență.

— Nu zău! – bâigui Maistrul, zăpăcit complet. Și vă mai pieptănați?

— Da, odată pentru totdeauna! – râse cristalin Albă ca Varul.

Șantier Number Five! Pentru un păr atât de sârmos, încât ruginește!

Aici, Albă ca Varul văzu că Maistrul pornise polizorul unghiular și, sfioasă, tăcu. Dar chiar dacă ar fi vorbit, tot degeaba ar fi fost: polizorul scotea un zgomot asurzitor. Inginera își dădu seama c-o băgase pe mână și se gândi cu spaimă că nu mai avea nici pe unde să scoată cămașa. Că dacă ar fi avut cum s-o scoată, văzându-i sutienul fermecat,

poate că Maistrul tot s-ar fi buimăcit câteva secunde, suficient cât s-o rupă ea la fugă. Așa că singurul lucru care-i mai trecu fetei prin cap fu să-și vândă cât mai scump pielea. Prin urmare, în vreme ce Maistrul freca amenințător polizorul care scotea jerbe de scânteii, Albă ca Varul îl înfrunta vitejește spunându-i la ureche propoziții lungi, în care folosea cu răutate inginerească pur feminină cuvinte ca: unghi de fugă, mentenanță, fiabilitate, rugozitate, gradient de temperatură, coeficient de formă și câte și mai câte. Neînțelegând mai nimic din vorbele tehnice ale Albei ca Varul, Maistrul începu să fie cuprins de o stare de nesiguranță, care se transforma în atac de panică dintr-o clipă în alta. De spaimă, el aruncă polizorul cât – colo, la nimereală, în spatele lui. Nefiind fermecat, polizorul nu se transformă în nimic, doar dă rămă două schele, cu zugravii de pe ele, cu tot.

În căderea lor necontrolată, schelele loviră cablul de curent electric aerian, care se prăbuși peste bazinul colector de apă pluvială, care se surpă în câteva secunde. Apa năboi imediat și o târâ pe Albă ca Varul în canalizare, ca o salvare neașteptată din situația tâmpită în care se băgase de una singură. Iar mulțimea de muncitori constructori rămase dezamăgită la marginea canalului, bătând din buze. Zgomotul venit de la cele câteva sute de buze era asurzitor, având valoarea măsurată de patru ebabrigi. Unde un ebabrig este media aritmetică dintre zgomotul făcut de buzele umflate ale Elenei Bănescu și zgomotul făcut de buzele greșite ale Brigitei Năstase-Sfânt.

Ș-atât cu ei.

4. Contabila și Prințul Șef al ANAF

Estimp, Contabila, mâna dreaptă a Patronului, se întorsese pe neașteptate din Cipru la sediul central al holdingului de firme de construcții – montaj și umbla căpiată prin dosarele cu restituiri de TVA să vadă cum să aducă cifrele din condei.

Pasămite Patronul, căruia toți cei care îl cunoșteau îi spuneau Mogulul, după obiceiul pupincurist al vremii, îi spusese că dacă nu face exact așa cum zice el, unde îi stau Contabilei picioarele, îi va sta și capul. Tare se mai mirase Contabila, căci Mogulul îi spusese asta tocmai într-o noapte în care făcuseră amândoi sex sălbatic și picioarele ei stătuseră în cele mai neobișnuite locuri, inclusiv pe umerii Patronului. Pentru o clipă, Contabila s-a gândit cum ar fi arătat Mogulul dacă ar fi avut două capete pe umeri, dintre care unul ar fi fost al ei. Dar, ca o contabilă fără imaginație ce era, ea se scutură imediat de imaginea asta și continuă neabătută lucrul la dosare.

Oricum ar fi fost, umbla prin țară un zvon cum că pe Mogul urmăreau să-l potcovească mulți dușmani din Regat, dar mai ales un Prinț care răspundea obraznic la numele arăbesc de Șef Al Anaf. Și cum stătea ea așa îngrijorată, scotocind prin acte și formulare, ușa biroului se dădu de perete și chiar prințul Șef Al Anaf năvăli în interior, fluturând nervos o pereche de cătușe. Înțelegând complet greșit situația, Contabila prinse a-și arunca la repezeală hainele de pe ea, dar prințul o opri și se năpusti spre dosare.

Ce s-a întâmplat mai departe acolo, s-a aflat doar mai târziu, dintr-o poezie a unui plagiator popular de la SRI, care a văzut toată scena datorită camerelor video de supraveghere operativă, instalate abuziv în sediul holdingului. El a compus imediat o baladă prin modificarea neautorizată a poeziei „Mistrețul cu colți de argint”, scrisă de Ștefan

Augustin Doinaş. Iar balada a urcat-o anonim pe Internet, pe site-ul Wikileaks, unde a putut fi citită de toată lumea interesată.

Mogulul cu card platinum

Un Şef din ANAF, îndrăgind confiscarea,
Prin firme ca-n brânză cu-amenda trecea,
Croindu-şi cu greu prin dosare cărarea,
Contabili veroşi şi patroni controla.

Veniţi să găsim în dosare disjuncte
Mogulul cu card platinum, oneros
Ce zilnic îşi schimbă prin conturi ascunse
Valute şi aur, profitul cel gros!

Stăpâne – râdeau subalternii pe holuri,
De-ANAF, pe Mogul îl doare-n karici
Mai bine-amendăm pe chinezii din mall-uri
Sau babele-n piaţă sau chioşcarii mici.

Dar vai! Sub neoanele slabe din sediu
cum sta obosit, pe dosare-aplecat,
veni chiar Mogulul cu Ministrul de mediu
şi-l dădură-afară prin colbul roşcat.

— Ce soartă ciudată mă umple de jenă,
oprind sechestrarea Mogulului meu?
Ce politrucii jalnici mă tot scot din scenă?
Ce grea mânărie mă-nvinge mereu?...

— Stăpâne, Mogulul cu cardul de platini,
Ți-a dat şutu-n spate, cuprins tot de draci
Ascultă cum pleacă gonind în Bugatti...
Dar Şeful îi zise-ntorcându-se: – Taci!

Mai bine apasă-mi Iphone-u-n ureche
Să-mi cânte cât dorm, către cerul senin,
Atunci răsună o manea nepereche
Şi Iphone-ul cântă! Însă foarte puţin.

Şi nici nu se termină bine maneaua nepereche că
Prinţul Şef al Anaf se şi prăvăli la podea făcând

spume la gură, ca un labil psihic stresat de serviciu și incompetent numit politic ce era el.

Văzându-l pe ditamai Prințul Șef al ANAF pe podea, comportându-se ca un organ bipolar schizoid al statului, Contabila îl apucă de picioare, îl târâ ușurel în afara biroului, după care închise încet ușa și, nervoasă, tăcu.

5. Cei șapte zugravi și apa caldă

Nu mult după ce se prăbușise în canalizare în stare de inconștiență, dar vie totuși, Albă ca Varul se trezi și văzu că se deplasează cu viteză prin subteranele urât mirositoare, cărată în spate de cei șapte zugravi. Loiali în nemernicia lor, zugravii săriseră după ea în canalizare, o recuperaseră din nămolul murdar și o așezaseră pe o targă improvizată dintr-o foaie de tablă de acoperiș Ruuki. Apoi o luaseră la trap prin întuneric, luminând drumul cu binecunoscuta aplicație Flashlight de pe telefoanele mobile, încercând cu disperare să găsească calea spre baraca Directorului, unde plănuiau să se adăpostească cu toții. Din nefericire, drumul spre baracă era presărat la tot locul cu tentații cu totul neașteptate.

Aburul scăpat peste tot prin subterană din holenderile chinezești ieftine (și care mai fuseseră și strânse neglijent de instalatori leneși), ieșea pe la toate coturile conductelor și se răcea parțial imediat, transformându-se într-o apă fierbincioară, cu miros slab de clor. Căldura și umezeala erau omniprezente, iar combinația lor cu slăbiciunea fizică generată de consumul excesiv de alcool (o meteahnă tradițională a zugravilor români), făcea ca hotărârea lor vitejească de a o căra pe Ingineră până la baracă să slăbească din clipă în clipă.

O moleșeală plăcută le învăluia trupurile, căci apa caldă intrase în contact cu praful de ciment și cu nisipul de mortar, făcând ca o mângă cleioasă să li se întindă pe sub haine, mai ales între coapse, ceea ce îi frâna grozav la mers.

Bodogănilă, care, colac peste pupăză, nu purta nici chiloți pe sub salopetă, fu primul care nu mai putu suporta frecușul. El se opri din mers lângă cea mai mare baltă cu apă fierbinte și zise ferm și apăsat:

— Băi proștilor! Noi n-am mai făcut o baie pe șantier de două luni de zile și acuma stăm s-o cărăm în spinare pe domnișoara Inginer? Când poate că e singura ocazie din viața noastră când putem să ne lăfăim și noi ca boierii, în jacuzzi?

— Ce vrei să spui cu asta, bombalăule? – întreabă Morocănilă, ciudos nevoie-mare că nu venise el cu ideea asta. Unde-n cur pe mă-ta ai mai văzut tu jacuzzi fără lumină cromatică?

De fapt, lui Morocănilă îi era necaz că tovarășii lui de muncă îl puneau mereu să vină pe șantier cu câte un bidon de vin, în timp ce ei veneau numai cu ideea ca el să aducă bidonul. În plus, el era sincer convins că nu poate exista niciun jacuzzi pe lumea asta fără radio și joc cromatic de lumini.

Dar, ori că Dumnezeu însuși îl auzise pe Bodogănilă și se milostivise de el, ori că Diavolul se hotărâse să echilibreze situația, destul că o parte din tavanul canalizării se prăbuși pe loc și tot locul fu învăluit într-o culoare caldă, roșu-gălbuie cu irizări albastru-azur.

Bodogănilă vru să mai mormăie ceva despre lumina cromatică, dar Mormăilă îl simți dinainte ce vrea să facă, așa că sări foarte nervos de la locul lui:

— Băi, mutalăule, mormăitu' îi specialitatea mea! Dacă vrei să bodogănești, n-ai decât, dar de mormăit numai eu mormăiesc aicea.

— Dar nici nu vroiam să mormăiesc, prostalanule – zise Bodogănilă. Mi-am adus numai aminte de versurile lu' Labiș, când i-o murit lui căprioara ceea.

— Ce căprioară? – mormăi Mormăilă, buimac.

— Din poezia lu' Labiș, ciumpalacule! Care-i tot făcea taică-su lu' Labiș semn lu' Labiș, ca să mănânce și el din ea și Labiș nu vroia!

— Stai așa, ca să-nțeleg și eu – sări Horcăilă. Deci, tac-su lu' Labiș, care nu știu cine este, îi făcea semn lu' Labiș, care nici el nu știu cine este, să mănânce o căprioară?

— Cum nu știi cine-i Labiș, băi boule? – se băgă Toloncănilă tam-nesam în discuție. E evident că Labiș este fi-su lu' tac-su lu' Labiș.

— Acum am înțeles – horcăi Horcăilă. Dar de unde avea ei căprioară?

— Păi, avea! Avea căprioara care numai ce-o braconase tac-su și-o omorâse cu pușca, ciumegule! – zise morocănos Morocănilă.

— Pe care, măi tolomacilor! – interveni și Inginera.

Zugravii se uitară la ea cu gura căscată, neînțelegând nimic.

— Pe care o braconase, nu care-o braconase, așa-i corect gramatical – mai spuse Albă ca Varul, după care se întinse cât putu de comod la loc în noroi.

— În fine, pe care s-o mănânce – continuă Bodogănilă, după care făcu o scurtă plecăciune în batjocură spre Ingineră. Apoi se răsuci pe tălpi spre colegii lui zugravi și zise cu emfază:

— Fiți atenți, băi bulumacilor, că vă citez din Labiș: „Amețitoare apă, ce-ntunecat te clatini!”

— Mișto! Dar, dacă poetul nu se specifică singur, de unde pielea mea știi tu că în poezie la Labiș asta e vorba de apă caldă, dilimane? – întrebă Moșmondilă prosteste.

— Da' care apă mai este așa de murdară de nu vezi prin ea, pălăriosule? – bodogăni interogativ Bodogănilă.

Ce-i drept, din cauza calității execrabile a conductelor de fontă rusești cumpărate de Patron, apa caldă era întotdeauna murdară la aspect. Practic, niciun șantierist nu văzuse vreodată un decilitru curat de apă caldă pe șantier, în toată viața lui de angajat. Și poate s-ar mai fi certat ei mult și bine, dacă Albă ca Varul nu s-ar fi băgat cu gingășie între ei.

Ca o femeie moderat feministă ce era, Albă ca Varul era convinsă că zugravii sunt niște proști (ca toți bărbații, de altfel) și i-ar fi lăsat să se certe mult și bine. Din nefericire pentru ea, ca ingineră și șefă era obligată să ia o atitudine, așa că spuse tare și răspicat:

— Măi, ăăă... lavagiilor! Iertați-mi licența de la verbul laver din franceză, dar aveți așa o pasiune

pentru spălat, încât altfel nu știu cum să vă spun. Dacă voi vreți să faceți o baie, faceți! Eu v-aștept aici, lungită pe beton.

Zicând acestea, Albă ca Varul se târâ ușor pe coate și călcâie până ieși din noroi și se întinse pe o placă de beton udă, dar curată.

Și nu dură mai mult decât ar clipi de trei ori un chior din ochiul lui cel rău, că cei șapte zugravi se și dezbrăcară la pielea goală și începură să caute niște bețe, ca să tragă la sorti, să afle cine ia primul săpunul.

— Nu vă mai bateți capul, măi băieți! Moșmondilă are bățul cel mai scurt, se vede de-aicea – zise de pe placa de beton Albă ca Varul. Căci fiind ea puțin mioapă, iar dotarea sexuală a lui Moșmondilă fiind modestă, Inginera avusese impresia vizuală greșită că zugravii găsiseră deja bețele.

Dar nici nu luă bine săpunul în mână, că Moșmondilă îl și scăpă pe jos. Norocul lui a fost că șantierul nu era chiar pușcărie, prin urmare oamenii muncii își țineau cât de cât în frâu apucăturile. Așa că, cât timp se aplecă el după săpun nu se alese cu ceva mai grav, decât cu niște șuturi trase cu sete peste curul gol.

Imediat canalizarea se umplu de glasurile vesele ale zugravilor, care cântau Imnul Național, varianta modificată pentru baie și duș:

„Acum sau niciodată, să dăm dovezi la lume
Că știm ce e săpunul, nu suntem mitocaaani, nu
suntem mitocani
Acum sau niciodată, să ne spălăm în caadă
Și să moară de ciudă toți ungurii dușmaaani, toți
ungurii dușmani!”

Căci într-un fel curios, zugravii români îi considerau pe unguri (zugravi sau nu) cei mai mari dușmani ai lor și nu pierdeau niciun prilej să evidențieze asta. Deși ea una avea vederi mult mai largi, lipsite de orice urmă de xenofobie, Albă ca Varul nu putu face altceva decât să strângă din buze. Ea știa foarte bine că, oricât de prost și incult ar fi

poporul needucat, fiind mult mai mare la număr decât cel educat, e limpede că el are întotdeauna dreptate. Cel puțin așa se întâmplă în democrația modernă și numai în chestiunile neimportante pentru clasa conducătoare.

Și-atât cu ei.

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț

În timp ce ticăloșii de zugravi pierdeau vremea, bălăcindu-se în cada de jacuzzi improvizată natural în groapa plină cu apă caldă murdară, Vânătorul de recompense ajunsese deja la baraca Directorului și scotocea prin toate fișetele metalice cu dosare, în speranța că va găsi ceva compromițător pentru Albă ca Varul.

Scotocitul nu era deloc simplu, în birou erau zeci de dulăpioare metalice încuiate care de care mai fistichiu: cu lacăte simple, cu lacăte cu cifru și cu lanț cu lacăt de bicicletă. Mai mult, Vânătorul habar n-avea ce caută, așa că băjbâia prostește la întâmplare, nădăjduind că Dumnezeu îi va da vreun semn la momentul potrivit. Căci la fel ca mulți alți hoți și ticăloși de care era plină țara, de la șantiere până în sălile Parlamentului, Vânătorul era convins că dacă te rogi la Dumnezeu suficient de smerit, El o să te ajute la orice ticăloșie ai pune la cale.

Din nefericire pentru el și pentru succesul uneltirilor Contabilei, fostul Director fusese exact genul de tiran postcomunist care insista să semneze până și cele mai neînsemnate acte, pentru că vedea în semnat esența puterii sale asupra personalului. Așa că oricât scotoci el prin hârtii, nu putu găsi niciuna semnată de Ingineră. Văzând că în felul ăsta nu descoperă nimic, Vânătorul porni computerul Directorului și introduse mașinal parola „Dragnea”, parolă despre care știa că era folosită statistic în 73 la sută din computerele șefilor de șantiere corupți din țară. Dar nici nu apucă să dea un clic cu mausul pe primul fișier, că imediat sistemul de operare se apucă să se upgradeze, gratuit și de capul lui, de la versiunea Windows 7 la versiunea Windows 10. Știind din experiențe anterioare că această operație dura cel puțin o oră, Vânătorul înjură cu sete cam cinci minute, după care se hotărâ să folosească

cumva timpul, pe care altfel ar fi urmat să-l piardă aiurea, la fel cum îl pierduse și marele scriitor francez Marcel Proust la vremea lui. Ce-i drept, Proust reușise până la urmă să scoată un roman-capodoperă cu căutarea timpului lui pierdut, ceea ce Vânătorului îi era imposibil, căci nu avea nicicum talentul francezului la scris. Prin urmare, dacă nu putea scoate o capodoperă, el scoase din geanta cu scule mai multe camere web, pe care se apucă să le instaleze prin colțurile încăperii.

În acest fel jumătate prostesc și jumătate proustian, Vânătorul spera că într-un timp oarecare va obține o mulțime de informații compromițătoare despre obiectivul vizat, exact în felul ilegal în care le obțineau și serviciile de informații.

Dar mare îi fu lui mirarea când dădu la o parte capacul de la o gură de ventilație din peretele barăcii și o găsi acolo ascunsă pe Georgiana, Managera de resurse umane a Șantierului, pe care-o știa oarecum din vedere. După ce-și mai stăpâni cât de cât uluiala, Vânătorul o întreabă cu blândețe:

— Dar ce pielea mea faceți aicea, măi doamnă?

Și cum doamna nu răspunse nimic, Vânătorul continuă prudent:

— Sper că nu purtați vreo fustă scurtă acolo! Că e un curent în ventilația aia... de una-două o să vă treziți cu o metroanexită. Eu n-am avut așa ceva, slavă Domnului, dar am auzit că ustură ca dracu'.

Din cauza propriilor lui probleme cu tractul urinar, Vânătorul de Recompense tindea întotdeauna să vadă partea pișolcoasă a lucrurilor la toți oamenii și în toate situațiile cu care avea de a face.

Odată descoperită, managera Georgiana nu mai văzu niciun motiv să stea tupilată în gura de ventilație, așa că ieși de-acolo cu băgare de seamă, se roti un pic pe mâini în plan vertical și încercă să coboare cu capul în jos în stilul flic-flac de la bârnă al Nadiei Comănești. Fiind însă mult mai pricepută la resurse umane decât Nadia Comănești, dar mult mai nepricepută la gimnastică, Managera căzu de la doi metri direct pe podea, unde se dădu de trei ori

peste cap. Cu toate acestea ea nu se transformă în nimic altceva, că nu avea puteri magice. Căci deși fusese blestemată în nenumărate rânduri (ca orice manager bun de resurse umane), cei care o blestemaseră erau oameni simpli, nu vrăjitori, așa că blestemele nu făcuseră niciun fel de efecte. Preocupat numai de fixațiile lui, Vânătorul îi urmări traiectoria prin aer și văzu că femeia avea într-adevăr fusta foarte scurtă, exact cum bănuise el. Dar, pe sub fustă, Georgiana își pusese cu înțelepciune patru perechi de chiloți, un șort de piele și o pereche de colanți groși de stofă.

— Jos pălăria, doamnă, dar chiar că-mi place cum vă protejați de răcelile aparatului urinar. Respect maxim!

— Ci sî-ț spun, uiti undi s-ascundea urologu'! – i-o trânti Georgiana vânătorului cu dispreț, folosind un puternic accent moldovenesc. Căci deși ea nu era moldoveancă de felul ei, Managera de resurse umane credea că trebuie să vorbești cu oamenii simpli pe limba lor. Și după părerea ei, toți oamenii simpli vorbeau moldovenește.

— Da' ci mama dracului cotrobăiești 'mnetali pi aici-șă? – continuă ea, tot în moldovenească și tot cu dispreț.

— Dar dumneata de ce te ascundeai în gura de ventilație? – contraatacă Vânătorul, cu dibăcie. Și ia mai slăbiți-mă cu moldoveneasca aia, că eu sunt din Târgoviște și înțeleg decât limba română literală maxim.

Aici, Georgiana își trase puțin pe seamă și făcându-și curaj, spuse șoptit:

— M-a pus Patronul să concediez afară opt sudori oxiacetilenici astăzi, așa că așteptam să se întunece, ca să pot pleca și eu neobservată acasă.

— Mda! E grea viața cu Resursele ăstea Umane – aprobă Vânătorul gânditor.

— Carevasăzică, de aia v-ați echipat așa gros pe dedesupt? Adică, iertați-mi expresia: nu vă era frică că vă trage curentul pe sub fustă, ci că vă trag sudorii?

— Clar că nu de curent mi-e frică – zise managera. Că orișicât ar fi curentul de pervers, ceea ce orice român știe că este, felul în care te trage el nu se compară deloc cu felul în care te-ar trage un sudor furios că l-ai dat afară de la locul de muncă. Ca agresor, curentul îți mai lasă, totuși, un minim de liber arbitru.

Și zicând toate acestea, Georgiana izbucni în plâns de săreau toate cele patru perechi de chiloți de pe ea. Oricât de misogin era el, Vânătorul se înduioșă puțin, așa că încercă s-o strângă la piept în cel mai asexuat fel cu putință, observând cu ocazia asta că managera de resurse umane își pusese și trei sutiene. Mai mult ca sigur era o încercare naivă ca să echilibreze cumva lenjeria din partea de sus a corpului cu lenjeria de pe mijlocul lui. Și cum stăteau ei așa îmbrățișați asexuat, auziră deodată o bătaie năprasnică în ușă cu barosul.

Iar o voce răgușită de fumat excesiv și de băutură la greu se auzi scrâșnind de cealaltă parte a ușii:

— Doamna Georgiana, deschideți vă rog! A sosit trupa de stripperi „Cimentel”, care vrea să vă ofere un spectacol de barbut pe dezbrăcatelea de neuitat!

Desprinzându-se cu calm din brațele acum tremurânde ale Managerei de resurse umane, Vânătorul rosti ferm:

— Cine-i acolo, băi?

— Codruț, sudorul în oxiacetilenică! – se auzi altă voce, dar la fel de răgușită ca prima.

Curios lucru: În vreme ce pe Georgiana numele Codruț o înspăimântă de moarte, Vânătorului îi produse o reacție lirică puternică, amintindu-i de poezia eminesciană „Revedere” cu care picase la Bacalaureat de trei ori. Până la urmă îi venise ideea s-o învețe pe de rost și luase examenul a patra oară. Cuprins de nostalgie, el recită involuntar primul vers din poezie:

„Codrule, codruțule, ce mai faci drăguțule?”

La care, de după ușă, răspunsul veni imediat, recitat cu mult patos:

„Iaca, fac ce fac demult, am venit ca să vă f...”

Ultimul cuvânt fu acoperit de o nouă lovitură de baros, dar atât Georgiana cât și Vânătorul aveau o idee destul de bună care era acela. Ceea ce-l mira la culme pe Vânător nu era atât grosolănia exprimării, cât faptul că sudorul respectase cât putuse el de mult versiunea eminesciană originală.

Dar, oricât și-ar fi dorit de mult să înceapă o discuție pe teme literare cu sudorul, Vânătorul își dădea seama că nu era timp de pierdut. De partea cealaltă a ușii, Codruț pornise aparatul de sudură și începuse să-și facă drum cu flacăra fierbinte prin tabla groasă a ușii.

Prin urmare, Vânătorul cotrobăi prin geanta lui fermecată, scoase șpreiul cu acid fluorhidric, de care nu se despărțea niciodată și o luă la fugă în partea opusă a barăcii, urmat îndeaproape de Georgiana. Fără să șovăie prea tare, el decupă cu șpreiul o gaură cu diametrul de 80 de centimetri, puse șpreiul la loc în geantă și aruncă geanta prin gaură. După aceea o înhăță pe Georgiana de mijloc și o împinse grijuliu în afară, chiar în momentul în care ușa barăcii se despică de la flacăra sudurii și sudorul oxiacetilenic Codruț intră vijelios înăuntru, împreună cu alți patru colegi de muncă.

Simțind că primejdia a atins cota maximă, părul de pe spinarea Vânătorului se zburli pe loc, acesta fiind și motivul pentru care el nu și-l epila niciodată. Totuși, dragostea pentru Eminescu îl făcu să mai întârzie o secundă, cât să declame:

— Ce te legeni, Codrule, fără ploaie, fără vânt, cu crăcile la pământ?

După care se întoarse fulgerător și sări prin gaura din fundul barăcii. Din nenorocire pentru el, Codruț fu mai iute. Sudorul luă primul lucru care-i căzu sub ochi de pe masă, care era chiar mina de pix a Directorului, uitată acolo de Albă ca Varul. Dintr-o singură mișcare, Codruț o aruncă spre partea dorsală a Vânătorului, nimerindu-l exact între fese, cărora sudorii le spuneau popular buci. Mare noroc că

pantalonii din piele de vițel, de care Vânătorul nu se despărțea niciodată, au oprit mina de pix oarecum „ante portas” (ca să folosim o expresie uzitată mai ales în sexologie).

Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, curentul de aer format între ușa spintecată cu sudura și gaura tăiată cu acid fluorhidric din peretele opus al barăcii îl trase la șale cu asupra de măsură pe Vânător.

Aproape circumcis din nou de durere, el reuși să se rostogolească cumva în afara barăcii, șoptind în sinea lui: „Asta-i încă una! Mă doare în același timp și în pix și în cur. Dacă ăsta nu-i un dublu paradox, atunci care-i?”

Georgiana îl urcă cu greu într-o roabă uitată lângă baracă, apoi apucă de mânerul roabei și începu să alerge cu el în întuneric, ocolind pe cât putea obstacolele din drum. În urma lor răsuna trist în liniștea înserării, ca de obicei la retragerile Vânătorului, un cor pentru o singură persoană:

„Nu este pe lume durere mai mare
Decât e durerea în pix și în cur
S-alergi într-o roabă, complet frânt de șale
Simțind cum curentul te-a tras împrejur
Tam-ta-ra-ta-taa-raa! ta-ta-taara! Ta-taa-ra-ta-aa-ra-
raaa-ara!
Taam-pata-taam, tam-pataa- taam! Taam-pa-ta-
raataaaa, taaaam!”

7. Albă ca Varul și broscoiul Gay

Estimp, plictisită la culme de bălăceala prostească a celor șapte zugravi, Albă ca Varul se odihnea pe placa de beton udă, încercând zadarnic să se conecteze la Internet, pentru a-și putea posta pe Facebook locația (canalizare șantier) și starea (într-o relație complicată cu șapte zugravi). Tot foindu-se pe beton în căutarea semnalului 4G și nereușind nicicum să obțină senzația de relaxare activă de pe salteaua Dormeo de acasă, Inginera începu să acorde atenție detaliilor pe care până atunci le ignorase. Spre exemplu, placa de beton era crăpată în nenumărate locuri, ceea ce era destul de comun pe șantier, din cauza lenei muncitorilor care vibrau insuficient betonul proaspăt și turnat în batjocură. Ceea ce nu era deloc comun, era faptul că prin crăpături ieșeau niște vălătuci de fum verde, plăcut mirositor de altfel, dar care îi dădeau fetei o senzație euforică nefirească. Puțintel amețită de fum, Albă ca Varul se gândi imediat să-și facă un selfie, pentru că nimeni din lista ei nu avea selfie-uri în canalizare și ar fi luat mai mult ca sigur o mulțime de like-uri. Dar când privi în ecranul smartfonului Lumia, fu cât pe-acți să-l scape din mână. În spatele ei, la nici doi pași, ea zări un broscoi transparent și verde ca smaraldul, care orăcăia într-un fel deosebit de bărbătesc, ca și cum ar fi fost viu.

Iar când se uită la el mai îndeaproape, văzu că broscoiul nu numai că era viu dar avea și toate motivele să orăcăiască așa bărbătește. Ce mai turavura, sub burtă broscoiul avea două excrescențe uriașe, cărora Inginera le puse numele provizoriu de broscoie, nume care, cel puțin pe moment, i se păru foarte potrivit. Căci dacă broscoiul s-ar fi putut transforma cumva într-un prinț, ca în basme, printr-un simplu sărut primit de la o fată cu minte mai puțină, el ar fi ajuns cu siguranță în scurtă vreme

numărul unu în box-office la filmele porno pentru adulți.

Oricum, neavând altceva mai bun de făcut pe moment, Inginera încercă să-și înfrângă sila firească și să-l pupe pe broscoi pe bot. La urma urmei, în cazul în care broscoiul s-ar fi transformat totuși în prinț, probabilitatea ca satisfacția ulterioară să fi făcut uitată definitiv scârba inițială era foarte mare. Dar de-abia ce-și țuguie ea cât de cât buzele, apropiindu-le cu încetișorul de botul broscoiului, că acesta și prinse a grăi cu glas omenesc:

— Come on, babe! Tu chiar nu poți deosebi un broscoi gay de unul heterosexual? Ce naiba vă învață profesorii acum la școală?

— În general lucruri nefolositoare, de exemplu Religie – o trânti Albă ca Varul, în stilul isteț-ateist – Alice-în-țara-Oglinzii.

Broscoiul cumpăni ceva în minte, își umflă gușa de două-trei ori și orăcăi:

— Mda-couac! în religia creștin-ortodoxă știu că nu suntem prea bine văzuți. Homosexualii adică, nu broscorii! Fac precizarea asta inutilă pentru că nu-mi pari prea deșteaptă.

— Ce să-ți spun! Broscoiul cu broscoaie de smarald! – zise Albă ca Varul, folosind ironia de șantier, care era cea mai groasă formă de ironie cunoscută de umanitate. La fel cum glumele de autobază erau cele mai groase glume apărute după inventarea autobuzului.

— Ești extrem de vulgară, îmi place foarte mult asta – zise admirativ batracianul. N-ai vrea să ieși în considerare o carieră în industria de divertisment?

Ultimele cuvinte ale broscoiului răsunară melodios, dar înfundat, iar fața lui transparentă părea că dansează peste sforicelele de fum verde. Inginera se ridică în fund și se uită spre cei șapte zugravi care râdeau fericiți, improșcându-se cu apa murdară. Dar degeaba vru ea să-i cheme în ajutor, că numai un fel de gâlgâială veselă îi ieși din gură. Gâlgâiala suna ca și cum o găscă îndopată zece zile în șir în vederea obținerii foie gras-ului, ar fi

încercat să imite vocal un solo de chitară al lui Yngwie Malmsteen.

— Ar trebuie să mergi la concurs la „Românii au talent”- rânji broscoiul Gay și suflă un norișor de fum verde către fața Albei ca Varul. Ai un talent ultra penibil, exact cum se cere. Și dacă mai ai și norocul de-ți moare o rudă de gradul întâi de leucemie chiar în timpul concursului, ai șanse foarte mari să intri în finală.

Complet amețită, Albă ca Varul nu se miră prea tare când betonul începu să se miște sub ea, iar una din crăpăturile mai mari se transformă brusc într-un capac de canalizare. Un alt gând îi veni în minte imediat: „Ia te uită, nu prea sunt ȣigani pe-aici, că altfel clar că nu mai era nici capac de canalizare” și pufni în răs. După care se rușină brusc pentru ideea rasistă și pufni în răs din nou, dar rușinată. Și cum se rușina ea mai tare, capacul de canalizare se dădu la o parte și o ființă care părea omenească, numai că era acoperită cu un fâș negru din creștet până în tălpi, o înșfăcă de picioare și începu s-o tragă înăuntru.

— Au, mamă sunt beată! – mai vru să zică Inginera (Delia style), dar din gură îi ieși un fel de solo de cobză caraghios a la Tudor Gheorghe – și anume:

„Alcoolul este țara meaaa!
Și neamul meu, cel romââânesc!
Alcoolul, eu să-l beau aș vreaa!
Alcoolul vreaaaau... eu, să-l trăiesc!”

În vreme ce glandele ei vocale vibrau în acest fel penibil, glanda suprarenală secreta adrenalină în neștire, pregătindu-i organismul pentru supraviețuire.

Luptându-se cu unghiile și zvârcolindu-se îngrozitor ca să nu se lase târâtă în ceea ce părea a fi canalizarea canalizării, Albă ca Varul lovi broscoiul Gay cu ceafa. Senzația de piftie de broască pe ceafă care urmă deveni imediat total insuportabilă, așa încât Inginera leșină de scârbă.

Când își mai veni în fire, văzu că se află pe o canapea Biedermayer, într-o încăpere amenajată destul de elegant, într-un stil post-modernist cu influențe neo-brâncovenești. Stilul post-modernist cu influențe neo-brâncovenești era cea mai stupidă evoluție a stilului post-modernist, dar era larg răspândit în România. Partea uimitoare era că încăperea avea lumină naturală indirectă, adusă în mod ingenios în subteran prin fenomenele fizice de reflexie și refracție, folosind un sistem complicat de oglinzi concave și convexe de la suprafață. Pe scaunul cu trei picioare de lângă șemineu adăsta o figură umană imposibil de uitat, odată ce-ai fi avut prilejul nefericit s-o întâlnești chiar și numai o singură dată în viață. Era Magazinerul Griguță Titircă, fantoma Șantierului.

Albă ca Varul resimți o nevoie imperioasă de a leșina din nou, dar se temu că două leșinuri succesive la un interval relativ scurt de timp i-ar putea produce modificări ireversibile pe scoarța cerebrală, așa că scoase o pungă de hârtie din poșetă și suflă regulat în ea, până când atacul de panică dispăru.

Ș-atât cu ei, deocamdată.

8. Acasă la Managera de resurse umane

Tot drumul de la baraca Directorului de șantier până la casa Managerei de resurse umane, în timp ce roaba împinsă de Georgiana gonea nebunește în întunericul nopții, Vânătorul de recompense fusese zguduit numai de senzații contradictorii.

Pe de o parte, statul culcat pe burtă în roabă, singura poziție recomandată de medici în cazul în care ai un obiect oarecare înfipt între fese, îi afecta destul de tare vezica urinară. La fiecare trecere peste denivelările firești ale drumului, senzorii biologici de preaplin ai bășicii udului, cum mai era numită vezica urinară în popor, se activau și încercau să declanșeze reflexul inconștient de micțiune.

Pe de altă parte, împingând roaba în pas alergător, Georgiana gâfâise în asemenea hal, încât bietul om începuse să simtă efectele unei ușoare excitații sexuale, care îi produsese o mică erecție. Dar, oricât era ea de mică, erecția era puternic stânjenită de tabla vehicolului (în care Vânătorul circula culcat pe burtă) așa încât, respectând principiul acțiunii și reacțiunii, corpul lui se ridicase câțiva centimetri într-un echilibru mai mult decât instabil.

Un mic fior de mândrie traversă pieptul Vânătorului, mândrie altfel perfect justificată.

Căci și dacă ar fi sălășluit schizofrenic în el două personalități puternice, din care una ar fi fost a Marchizului de Sade (celebrul pervers), iar cealaltă a lui Giacomo Casanova (inegalabilul seducător de femei) și tot ar fi fost o performanță greu de atins. Imaginați-vă un bărbat la 63 de ani, suferind de multiple afecțiuni ale aparatului urinar, tras de curent la șale și cu o mină de pix înfiptă între cele două fese care să aibă o erecție mică, dar fermă, având drept stimulent erotic o manageră de resurse umane, încotoșmănată cu patru perechi de chiloți și trei sutiene!

Ca să nu mai pomenesc că numai gândul că urma să înfrunte mai devreme sau mai târziu mânia năprasnică a Contabilei vitrege îi dădea Vânătorului pe spinare niște fiori foarte asemănători celor care se produc în corpul omenesc la atingerea accidentală a unui cablu de înaltă tensiune. Iar fiorii dați de înalta tensiune sunt departe de a înlesni activitatea erotică.

Nebănuind nimic din frământările Vânătorului, odată ce ajunse la poarta din fața casei în care locuia, Georgiana îl răsturnă pe acesta cu grijă din roabă pe o targă uitată acolo de brancardierii de la Ambulanță. Brancardierii uitau mereu târgile peste tot prin localitate, așa că niciunul din cei doi nu se miră prea tare. Dar numai când cineva începu să strige în întuneric de sub burta Vânătorului, își dădură seama că, de data asta, brancardierii uitaseră și pacientul odată cu targa.

— Care-i acolo, mă? – strigă Vânătorul, nevăzând nimic, dar simțind un corp omenesc zvârcolindu-se sub el.

— Eu sunt, Directorul Șantierului – răspunse o voce slabă. Mă rog, fostul Director, că de dimineață m-a pus Necuratul și-am ieșit la pensie.

— Domnu' director, chiar dumneavoastră sunteți? Vă recunosc vocea! Dar ce dracului căutați aicea pe targă? – interveni Managera Georgiana cu vioiciune.

— Nu știu – gâfâi Directorul, după care își scoase capul și mâna dreaptă de sub Vânător și, așa chircit cum era, își aprinse cu îndemânare o țigară.

Toată viața lui, Directorul fusese renumit că-și poate aprinde o țigară în orice situație și în orice poziție, iar acum Georgiana văzu că faima lui era pe deplin îndreptățită.

— Dar dă-te naibii de pe mine, măi omule, că abia de-mi ajunge aerul ca să fumez, darmite să mai și respir! – răcni el înspre Vânător.

— Asta aș vrea și eu, dom Director – făcu acesta iritat, dar m-a tras curentul la șale și nu pot să mă mișc nicicum!

După cum se vede, Vânătorul trecuse grijuliu cu vederea cel de-al doilea motiv, adică mina de pix înfiptă între buci, temându-se că Directorul, fiind și creștin-ortodox habotnic și homofob practicant, ar fi putut înțelege greșit situația.

Sesizând impasul grav în care păreau să se adâncească tustrei, Managera de resurse umane simți că trebuie să intervină cumva imediat. Dacă atunci când o găsisse Vânătorul în gura de aerisire ea încercase un flic-flac în stilul celebrei gimnaste Nadia Comăneci, acum încercă un triplu Axel în stilul celebrei patinatoare Evghenia Medvedeva. Triplul Axel îi ieși evident mai bine, căci în loc să cadă în cap, ca prima dată, acum căzu în cur.

Ridicându-se apoi neîndemânatică pe călcâie, căci e mult mai greu să fii îndemânatic cu picioarele decât cu mâinile, ea se lipi de targă chiar în spatele Vânătorului și, dintr-o singură mișcare bruscă, îi smulse acestuia mina de pix dintre buci. După care aruncă imediat mina cât-colo, căci după ce stătuse unde șezuse ar fi fost de-a dreptul nepotrivit să mai sufle careva într-însa în viitor.

O nouă durere îl săgetă pe Vânător până în măduva spinării, ducându-se apoi cu repeziciune direct în bulbul rahidian, unde declanșă automat reflexul sughițului. Din fericire, căci ar fi putut declanșa la fel de bine reflexul micțiunii, ceea ce ar fi fost foarte neplăcut și pentru domnul Director, nu numai pentru Vânător.

Fără să mai aștepte vreun alt îndemn, Georgiana împinse cu repeziciune targa cu cei doi bărbați prin curte până la ușa casei și pe care o descuie repede, apăsă clanța și intrară cu toții în interior. Din nefericire, nefiind încă odihnită după drum, iar greutatea târgii fiind acum dublată prin prezența Directorului, Managera găfăise din nou. Și oricât se strădui el să evite excitația erotică, Vânătorul nu reuși să-și împiedice o nouă mini-erecție, care nu se mai opri în tabla roabei, ca prima oară, ci în burta Directorului peste care stătea acum culcat. Răcnetul de oroare pe care-l scoase bietul pensionar zgâlțâi

geamurile bibliotecii din livingul Georgianeii în vreme ce mâinile Directorului îl zgâlțâiau pe Vânător. Cu o sforțare nemaivăzută, încordându-se din răsputeri, Directorul îl azvârli în aer pe colegul lui de targă până în dulapul de haine din hol, dulap în care Managera de resurse umane ținea mai mulți saci cu ciment, primiți drept șpagă de la trei zidari pe care-i trimisese ea la cursurile de maistru, saci pe care zidarii îi furaseră de pe șantier. Dulapul se răsturnă imediat peste bietul Vânător, ale cărui șale trosniră sub greutatea enormă a sacilor de ciment, ieșind din înțepeneală.

Așa se face că atunci când Georgiana reuși într-un târziu să aprindă plafoniera din hol, imaginea pe care o avu imediat în fața ochilor era mai mult decât îngrijorătoare. Vânătorul era deja în picioare întinzându-se cu voluptate, iar Directorul tocmai sărea în viteză de pe targă, încercând s-o rupă la fugă spre ușă. Managera alergă spre el să-i taie calea, deoarece deschiderea ușii ar fi provocat cu siguranță un curent rece de aer prin casă, iar curentul l-ar fi tras pe Vânător la șale din nou, mai mult ca sigur. Dar nu făcuse ea nici doi pași în încercarea de a-l intercepta pe Director din fugă, când strigătul de încântare al Vânătorului îi opri pe amândoi în loc.

Iar când se întoarseră către el, văzură că omul ținea în mână fișa medicală a prospătului pensionar, din care citea cu nesăț, scoțând tot felul de gâlgâituri fericite la fiecare paragraf. Și, pentru numele lui Hippocrates, chiar avea ce citi!

Conform diagnosticului stabilit de doctorul Sabin Dorcan, Directorul suferea de o infecție a vezicii urinare pe nume cistită. Iar cistita era o boală care, deși destul de frecventă la femei, era atât de rară la bărbați încât nu era de mirare că Vânătorul nu mai întâlnise niciun caz concret în toată viața lui. Oricât de obsedat era el de toate cercetările medicale care țineau de afecțiunile aparatul urinar!

— Abia aștept să povestim despre cistita dumneavoastră, domnule Director!

— Spune-mi Dorel, zise Directorul. Că după ce ieși la pensie, nu mai contează cât de sus ai fost în timpul vieții.

Georgiana îi conduse pe amândoi în living și-i invită să ia loc pe două blăni ecologice de urs, așezate în jurul unui argaz cu patru ochiuri.

— Dar de ce ați pus aragazul în mijlocul livingului, doamnă hăi? – întreabă Vânătorul uluit.

— N-am avut bani de șemineu și-atunci am zis să fie măcar o flacără în living, să creez cumva o atmosfera mai tradițională în casă – răspunse Managera de resurse umane, ușor jenată.

Apoi răsuci spre dreapta butonul de la ochiul cel mai mare al aragazului și-l aprinse cu bricheta. Cei doi bărbați constatară imediat că Georgiana avea dreptate. O atmosferă similară cu cea din noaptea de ajun de Crăciun se instalează imediat în încăperea, doar că mirosul minunat de cetină de brad era înlocuit de mirosul oribil de mercaptan.

— Asta mi se pare o idee formidabilă – zise Directorul lungindu-se pe una din cele două blănuri de urs. Dacă-mi venea și mie ideea asta, poate că făceam copii și acum aveam nepoți și le puteam citi seara povești la gura aragazului.

Vânătorul simți că se așezase pe ceva, se foi un pic, apoi ridică de pe blana lui un condom nefolosit de o dimensiune respectabilă și i-l întinse Managerei cu băgare de seamă, zicând sarcastic:

— Ia uitați, doamnă! Cred că e posibil că vreun musafir și-a uitat pulovărul pe-acilea-șa.

Georgiana roși puțin și spuse:

— Nu e pulovăr, e condomul logodnicului meu. Mă tot bate la cap să ne mutăm împreună și, pentru început, l-am lăsat să-și aducă câteva lucruri personale la mine acasă.

— Ce-i drept e, drept! Dacă un condom e cumpărat chiar pe măsura purtătorului, nimic în lume nu poate fi mai personal decât așa ceva – încuviință Vânătorul.

— Da, și e chiar strict pe măsură, că nici nu e cumpărat, e homemade, gen.

— Cum adicăte homemade? – vru neapărat să știe Directorul.

Georgiana se gândi câteva secunde, apoi spuse, roșind din nou:

— Nu prea le am cu tehnica, dar am înțeles că, întâi și întâi el face un mulaj de lut după... mă rog, înțelegeți voi după ce, apoi coace mulajul la cuptor până devine dur, ca o matriță și pe urmă toarnă în... ăăă... matriță latex lichid. Și suflă în matriță cum fac sticlarii cu țevile de la vase, până când se usucă... latexul... și-atunci condomu-i gata.

— Tineretul disperat din ziua de azi, bio, bio și iar bio, spuse Directorul, după care izbucni într-un hohot nestăpânit de râs, secondat imediat de Vânător. Simțindu-se în siguranță cu cei doi bătrânei și în afara oricărei primejdii de a fi abuzată sexual, Georgiana plecă în dormitor să-și dea jos lenjeria suplimentară. Iar Vânătorul luă fișa medicală a Directorului și zise vesel:

— Ia zi acum, Dorele, cu cuvintele tale, cum te-ai pricopsit cu cistita aia! Că mor de curiozitate științifică!

Pe loc, Directorul scoase un caietel de notițe, unde-și notase traducerea în limba română a tot ce-i spusese Doctorul Dorcan în limba lui și prinse a citi din el.

Ș-atât cu ei, pentru moment.

9. Magazinerul Titircă și terenul alunecat

Estimp, lungită pe canapeaua Biedermayer din bârlogul Magazinerului Titircă, Albă ca Varul își recăpătase cât de cât calmul și aștepta doar un moment mai potrivit ca să-și strecoare mâna în buzunarul de la blugi, pentru a extrage de acolo șpreiul paralizant cu piper, în caz că evenimentele ar fi luat o turnură și mai neplăcută. Deocamdată însă nu părea că se află în vreo primejdie anume. Magazinerul Titircă ședea cu bărbia rezemată în piept, aruncând din când în când câte o bucată de lemn în focul care ardea în șemineu. Lemnul trosnea și scotea un fum verzui, foarte asemănător cu cel pe care-l inhalase Inginera când ședea lungită pe cimentul uscat dar rece. Pesemne însă că tirajul șemineului era foarte bun, că Albă ca Varul nu mai simțea niciun fel de halucinație.

— Asta-i locuința matală, nea Griguță?

— Asta și foarte multe altele – încuviință Titircă. Mai am două vile în Malibu, una în Florida, un castel mai mic pe Valea Loarei, trei chalet-uri în Elveția, două ferme de porci în Ungaria, o crescătorie de struți în Australia, o fabricuță de rulmenți în China, un hotel în Munchen și opt sute de corturi cu refugiați sirieni în Turcia.

— Păi, ce naiba faci cu refugiații sirieni?

— Las' să fie acolo, că nu se știe niciodată – zâmbi a râde Magazinerul. Albă ca Varul vru să bea puțină apă din paharul de pe masă, dar imediat îi trecu prin minte că Magazinerul ar fi putut încerca s-o drogheze astfel, așa că se răzgândi brusc și continuă cu întrebările:

— Și-n România n-ai nimic, nea Griguță?

— În România? Am, cum să nu! Am patru cvartale de blocuri în București în Drumul Taberei și două foste sate de sași în Ardeal. Nu-mi trebuie mai mult, că doar nu le iau în mormânt când mi-o veni vremea – rânji sarcastic Griguță, după care se

ridică brusc în picioare și-și făcu o cruce largă. Semnul crucii făcut de magaziner o derută așa de tare pe Albă ca Varul, încât de-abia mai putu să bâiguie:

— Dar cum mama mă-sii ai adunat așa o avere?

De fapt, Inginera voise să spună cum mama dracului, dar puterea semnului crucii făcut de magaziner îi deformase în mod dumnezeiesc cuvintele diavolești, chiar la ieșirea de pe buze.

— Nu uita că am fost magazinerul Șantierului din 1970 până în 2010 și nimeni nu m-a prins furând vreodată! Tot secretul este să stai low – profile și să te miști sub radarul celor de la Procuratură și SRI.

Albă ca Varul se foi puțin, se așează mai bine pe canapea și continuă amuzată:

— Dar chiar că ai dat un nou înțeles expresiei „a se mișca sub radar”, locuind aici sub pământ. Dar cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns să ai o casă sub șantier?

— Asta e o chestie destul de haioasă – zâmbi iar a râde Griguță, ridicându-se brusc în picioare și luând un dosar de pe o măsuță stil Renaissance, pe care i-l întinse cu grijă Inginerei.

Albă ca Varul îl deschise și începu să citească cu mare viteză pe diagonală, oprindu-se din când în când la pasajele mai interesante, unde citea și catetele triunghiului în care diagonala împărțea pagina dreptunghiulară.

Dosarul conținea acte emise de autoritățile românești între anii 1377 și 2008, care stabileau fără niciun dubiu că terenul pe care se afla acum șantierul era proprietatea cetățeanului român Griguță Titircă, încă din Evul Mediu.

— Nu pricep nimic, nea Griguță. Dacă aici scrie clar că matale ești de jure proprietarul terenului, atunci cum se face că de facto proprietarul este Mogulul nostru?

— Asta-i încă una, cum spunea marele nostru povestitor Ion Creangă. Ești cât de cât familiarizată cu fenomenul natural al alunecării de teren?

— Da – zise semeț Albă ca Varul. Dacă un teren e compus pe verticală din straturi succesive de argilă și alte roci, la infiltrarea apei în subsol, straturile neargiloase alunecă pe cele argiloase.

— Exact așa – aprobă Magazinerul. Buun! Fii atentă aici ce coincidență se poate întâmpla în viață. Deci, patronul nostru, Mogulul, cumpără un hectar de teren chiar lângă terenul meu și la nici două săptămâni după aceea, zbang! Hectarul lui de teren alunecă cumva fix peste hectarul meu și deodată acoperă complet terenul meu cu terenul lui.

— Ca să vezi ce noroc chior! – comentă sardonice Albă ca Varul.

— Nu-i așa? – rânji iar Griguță. Și de-atunci ne judecăm la tribunal dacă el trebuie să-și ia terenul lui de deasupra terenului meu sau eu trebuie să-mi iau terenul meu de sub terenul lui.

— Păi, între timp el construiește pe terenul lui, adică peste terenul matale! În felul ăsta o să aibă avantajul faptului împlinit.

— Nu chiar, pentru că și eu mi-am construit casa pe terenul meu, pe sub terenul lui. Suntem egali atât în fața legii cât și în fața fărădelegii! – râse Magazinerul, înveselit deodată.

— Nu prea văd nicio ieșire ca lumea din situația asta, nea Titircă! Și dacă o să câștigi procesul și el trebuie să-și ia terenul, care-i acum peste terenul tău, o să deschidă alt proces, te dă în judecată pentru uzucapiune, că ți-a folosit terenul atâta timp și câștigă!

— De aia mi-am și construit casa sub pământul lui, pe pământul meu. Ca să pot să demonstrez în fața judecătorilor că, în fapt, eu mi-am folosit terenul tot timpul ăsta – spuse triumfător Griguță.

Albă ca Varul se scărpină în părul ei sărmos câteva secunde, căci tot nu reușea să întrezărească un final fericit al acestui caz foarte neobișnuit de tulburare de posesie. Părul era atât de sărmos încât ruginise din cauza umezelii din subteran, așa că se murdări imediat cu roșu pe mâini.

— Nea Titircă, păi asta înseamnă că matale o să stai ani de zile în subteran, până se termină toate procesele astea?

— Nu chiar ani de zile! – zise Magazinerul triumfător. În scurt timp o să apară o nouă alunecare de teren, am informații sigure. Problema mea este că dezastrul trebuie să mă găsească cu toată casa gata văruiată și puțuită la nou, altfel e posibil să pierd procesul.

— Așa, și?

— Și am nevoie să mi-i dai pe zugravii ăia șapte ai tăi, pentru câteva zile. Știi ce greu găsești un meseriaș bun, aici în subteran?

Albă ca Varul știa ce greu e să găsești un meseriaș bun la suprafață, dar făcând o extrapolare simplă, ca orice Inginer, își dădu seama imediat ce greu e să găsești unul în subteran. În timp ce cântărea în minte cam ce preț nerușinat ar fi putut să-i ceară unui bogătaș „low profile” uns cu toate alifiile, așa cum era nea Titircă, inginera zări două siluete care alunecau fără zgomot prin sistemul de aducere al luminii naturale de la suprafață.

Dar, oricât de silențioși ar fi vrut să rămână infractorii care îi încălcau proprietatea, urechea de magaziner a lui nea Griguță îi auzi cum alunecau în tub. De altfel, timpanul lui nea Titircă putea deosebi de la mai bine de o sută de metri prelingerea unui litru de aracet furat din bidonul magaziei de foșnetul unei bancnote de zece euro strecurată în buzunarul halatului. Fără să piardă timpul cu alte explicații în stilul tradițional creștin-ortodox, Magazinerul trecu la acțiune în cel mai pur stil creștin-protestant.

El se strecură cu repeziciune în întunericul din laterala șemineului, așteptând acolo nemișcat și ținându-și respirația ca un înecat în brațele unui Salvamar din Mamaia. Iar când cei doi intruși pătrunseră în încăpere și se repeziră la Albă ca Varul, el îi culcă la pământ din două lovituri de picior măiestre, după care începu să-i buzunărească. Totul se întâmplase atât de repede, încât Inginera de-abia de putu să îngaime:

— Nea Griguță, dar știu că ai o tehnică perfectă de Kung-Fu. Cum ai dobândit-o?

— Prin furt intelectual, donșoara Ingineră.

— Păi cum, dumneata furi și intelectual?

Magazinerul îi aruncă o privire scurtă, dar cum nu detectă nicio urmă de batjocură pe fața Inginerei se apucă să-i explice însuflețit:

— Odată ce înveți să furi material temeinic, furtul intelectual vine de la sine, căci nu te mai poți opri niciodată.

La început furi tot ce prinzi, dar la modul material: bani, proprietăți, cloști de pe ouă, femeile altora. Iar după aia furi restul, adică imaterialul: software, filme de pe torrente, teze de doctorat, concepte artistice, personaje de romane, chiar și meserie.

După ce-și termină expunerea, Griguță făcu un salt mortal înapoi, apoi execută o kata complexă din 27 de mișcări cu o ușurință incredibilă și spuse modest:

— Spre exemplu, manevra asta perfectă de Kung fu am furat-o de la un călugăr shaolin care-și deschidea un restaurant chinezesc în Drumul Taberei și avea nevoie de niște rigips ieftin.

— Păi, stai așa, că ceva nu se leagă, nea Griguță! Tocmai chinezul n-avea rigips chinezesc ieftin?

— Mai ieftin decât ăla de furat? Așa ceva nu se există! Nu este pe lumea asta o metodă mai eficientă de reducere a prețului de producție decât furatul.

La asta, Inginera nu mai avu nimic de zis, iar Magazinerul continuă cu emfază:

— Teoria mea, donșoara Inginer, este că societatea capitalistă de consum va ajunge la apogeul competiției pe legea cererii și ofertei atunci când absolut, dar absolut toată marfa de pe piață va fi de furat!

Zicând aceste vorbe adânc gândite, care dacă ar fi fost postate pe Twitter de Donald Trump ar fi zguduit simultan redacțiile CNN, BBC și Russia Today, Magazinerul își turnă un pahar cu apă, căci i se uscaseră gura de la atâta vorbit.

Iar Albă ca Varul se gândi cu tristețe că dacă Lenin ar fi descoperit teoria lui Griguță, ar fi putut da o lovitură de moarte imperialismului punându-i pe bolșevici să fure de la capitaliști și să le vândă apoi tot lor (dar mult mai ieftin) marfa furată. Ar fi fost mai bine decât să se chinuiască cu edificarea comunismului, având în vedere că oricum, în societatea comunistă, tot la furatul generalizat se ajungea mai devreme sau mai târziu.

Oprindu-se brusc din gândit, Inginera simți o sete teribilă așa că luă paharul cu apă de pe masă și-l sorbi dintr-o suflare. Dacă nu s-ar fi oprit din gândit, ea și-ar fi amintit că inițial suspectase că Magazinerul ar fi intenționat să-i pună un drog în pahar și s-ar fi oprit din băut. Acum însă era prea târziu. O moleșeală plăcută o cuprinse imediat, așa că se întinse pe canapeaua Biedermayer, fredonând ușurel un cântecel din copilărie:

„Cine-i născut în ianuarie
Să doarmă, doarmă duus
Cine-i născut în ianuarie
Să doarmă, doarmă duus
Să bea paharul până la fund
Să bea paharul până la fund
Îi mulțumim fruumooos
Dormi jos, dormi jos, doormi joos!”
Ș-atât cu ea!

10. Un inspector fiscal acuză

Exact în timp ce Albă ca Varul se prăbușea pe canapeaua din casa Magazinerului sub efectul drogului din paharul cu apă, Georgiana își dădea jos, rând pe rând, cele trei sutiene și cele patru perechi de chiloți, împăturind lenjeria cu grijă, pradă unui impuls compulsiv-obsesiv destul de frecvent întâlnit la managerii de resurse umane. La sfârșitul acestui proces, ea obținuse un cub de lenjerie intimă mixtă cu un volum de 125 de centimetri cubi, echivalent ca mărime cu un cub Rubik cu șocuri electrice. Georgiana cumpăraseră un astfel de cub special pentru a le face farse prostești solicitanților la interviurile de angajare. Căci puține lucruri erau mai amuzante pe un șantier decât fața unui fierar-betonist, opintindu-se să rezolve cubul Rubik și curentându-se la mâini de mama focului.

Uitându-se încă odată la pachetul de lenjerie compactată, Managerii de resurse umane îi veni pe loc ideea unui proiect excepțional de sifonare a banilor publici intitulat „Debikinizarea populației feminine heterosexuale tradiționaliste din zonele suburbane nerurale tip smart city”, titlu pe care-l notă imediat pe tabletă cu aplicația One Note, fiind absolut sigură că va găsi undeva un primar destul de corupt care să vrea să implementeze programul. Din păcate, la o primă verificare pe internet, patru motoare de căutare diferite i-au arătat că și alții avuseseră o sumedenie de idei de aceeași factură. Cel puțin opt primari din țară erau deja pe punctul de a sfeterisi bani publici cu proiecte similare. Primăria generală a Capitalei avea chiar două proiecte, dintre care unul părea absolut imbatabil: „Debikinizarea Bucureștiului și substituirea treptată a lenjeriei multinaționale globaliste cu lenjerie tradițională derivată din ie prin reevaluarea Brâului Maicii Domnului ca slip ortodox purtat inghinal”

Al doilea proiect al Primăriei generale a Capitalei se numea „Combaterea portabilității lenjeriei tip bikini, în timpul deplasării în arealul urban, prin mascarea zonei intime feminine cu șa de bicicletă, unde prin bicicletă se înțelege vehiculul cu pedale și lanț achiziționabil cu voucher gratuit de la Primărie, în valoare de 500 de lei”

Chiar dacă al doilea proiect era evident mai slab conceptual, avantajul lui indiscutabil era că deja avea finanțare pe bani europeni.

După ce își alungă cu ciudă din minte ideea, blestemând totodată emulația națională direcționată numai pe sifonarea banilor furnizați de naivii executivi ai Uniunii Europene, Georgiana aruncă cubul de lenjerie în coșul de rufe murdare și deschise ușa frigiderului, pe care-l ținea în dormitor pentru că îl folosea mai ales în loc de aer condiționat. O răcoare prietenoasă începu să învăluie dormitorul în timp ce Managera de resurse umane extrase de pe un raft un cofraj din carton cu zece ouă din care intenționa să facă o omletă la șemineul-aragaz din living. Căci îi venise cheful să reînvie renumele ospitalității românești, atât de știrbit în anii capitalismului sălbatic și să-și omenească musafirii cu ceva de mâncare. Însă nu apucă să închidă bine ușa frigiderului, că o voce ascutită, care părea că vine direct din peretele din stânga ei, spuse poruncitor, în inconfundabilul stil textualist introdus în muzică de grupul rock Holograf:

— Stai așa! Stai în poala mea! Stai așa! Stai în poala mea!

Din cauza spaimei care o cuprinse, Georgiana scăpă pe loc cofrajul cu ouă pe jos, spărgându-le pe toate zece. Un gând ciudat îi fulgeră prin creier: „Ia te uită! Deci e adevărat proverbul ăla englezesc că nu poți face omletă fără să spargi ouăle!

Dar oricât încercă biata femeie să se îmbărbăteze singură, ea nu reuși decât să se îmfemeieze și mai tare. Cu o voce mai mult decât pierită, nu putu face altceva decât să îngaime o întrebare, folosind graiul

moldovenesc pentru a-și masca spaima, după cum îi era obiceiul:

— Cini iești și undi iești, uăi omuli bun?

Iar din perete vocea îi răspunse tot în batjocură, dar folosind de data asta un refren în stilul formației Iris:

— Cine mă strigă în noaptee? Cine mă strigă în noaptee? E ploaia ce cade, pe trotuaree!

De data asta Georgiana se enervă destul de tare așa că săltă de pe frigider chitara acustică pe care i-o făcuseră cadou părinții la împlinirea vârstei de șase ani în speranța neroadă că fata lor va învăța să cânte la ea și se îndreptă spre locul din care venea vocea din perete. Intenția ei nu era de a exersa ceva acorduri, ci de a i-o face guler șugubățului musafir nepoftit, oricare ar fi fost acesta.

Atunci, din spatele peretelui de gips-carton se auzi un strigăt și cadrul de metal care-l ținea prins peste zidul de cărămidă se prăbuși cu perete cu tot pe podeaua dormitorului într-un norișor mic de praf. Iar din perete ieși un omuleț pirpiriu, cu ochelari de vedere fumurii, care ținea strâns în brațe o servietă.

— Nu dădeați, doamnă, vă rog eu frumos. De la organul fiscal al Statului suntem!

— Adică, mai precis, cine? – vru să știe Managera, strângând încă în mâini chitara.

— Abu Zev al Anaf mă numesc, inspector fiscal! – făcu omulețul și scoase o legitimație murdară, pătată cu muștar de mici pe care i-o vârâ sub nas.

Georgiana clipi neîncrezătoare din ochi, mirosi puțin legitimația și, după ce se convinge că era într-adevăr muștar de mici, continuă, ceva mai relaxată

— Și atunci, de ce ai nume de terorist?

— Speriem și noi lumea cum putem, doamnă. Că altfel, în ziua de azi, cine mai respectă un funcționar al statului?

— Adică ești bugetar, cum ar veni?

— Da, bugetar! – aprobă omulețul.

Aici Managera simți că-l prinsese cu minciuna așa că spuse triumfător:

— Dacă ești bugetar, atunci de ce nu ești gras?

— Păi nu mai suntem grași de pe vremea tiranului Băsescu, când cică stăteam în spinarea privatului. Dar mai citiți un ziar, domnișoară, sau măcar un site de fake news, că altfel ajungem să ne spargem capetele unii la alții prin dormitoare.

Și zicând acestea, inspectorul se apucă să fredoneze deodată un refren al grupului Compact care suna cam așa: „Singur te caut în noaptee/ unde ești? undee ești?”

— Dar mai slăbește-mă, omule, cu refrenele tale rock, că m-ai omorât! – zise Georgiana, lăsând chitara jos, pe podea, lângă ouăle sparte. Ce naiba cauți în pereții casei mele?

— Ce se caută de către fisc în casele evaziioniștilor, domnișoară. Tablouri de Rembrandt, statui de Brâncuși, lingouri de aur sau fișicuri de euroi, depinde de imaginația bolnavă a infractorilor – răspunse Abu Zev, fără să se fâstâcească câtuși de puțin. De când a fost cazul cu fostul ministru corupt Darius Vulvov, prima dată căutam în pereți, ca să se strige mai repede bingo.

— Și-ați găsit ceva? – zise Georgiana pe un ton batjocoritor. Nu de alta, dar sunt în urmă cu ratele la mașină și mi-ar fi prins bine un tablou de Rembrandt. Că din ce am observat eu, statuile de Brâncuși se vând mai greu la români.

— Degeaba vă râdeți, domnișoară, că cu legea nu e de glumit. Și nu mai vă chicotiți atâta că vorbesc agramat, că așa e fișa postului la Administrația fiscală. Că doar n-o să vorbim noi, adecă pălmașii fiscali, mai corect ca decât șefii care-i avem și care-s numiți politic. Unde prin „care-i avem” se înțelege „pe care-i avem”, ca să n-avem vorbe de nazisme gramaticale de Facebook aici-șa.

Și nu termină bine să-și exprime durerea interioară psihică care-l măcina, că Abu Zev Al Anaf simți cum îl seacă o altă durere interioară, dar fizică, la rinichi. Iar când se uită mai bine, văzu că nu era vreo colică renală, cum se temea el, ci ditamai vâtraiul de șemineu cu care Vânătorul de

Recompense îl altoia mișelește din spate, chiar în zona rinichilor.

În timp ce se prăbușea încovrigat pe parchet sub efectul principiului unu al reacțiunii forței, principiu care făcea ca rinichii lui să încerce să împingă vătraiul cu o forță egală și de semn opus, Abu Zev mai găsi puterea de a riposta sardonice, insultându-și atacatorul cu semnul universal al onaniei. Semnul universal al onaniei, manifestare numită popular și labagism, consta în deplasarea rapidă a mâinii drepte strânsă pumn, în sus și în jos, pe o distanță de minimum cinci centimetri, de minimum trei ori. Spre cinstea lui, inspectorul fiscal reuși un număr de 16 deplasări ale mâinii drepte pe o distanță de mai bine de 20 de centimetri până în momentul în care corpul lui lovi podeaua. Un record greu de omologat, din motive de corectitudine politică și respectare a codului bunelor maniere, dar totuși un record.

Ș-atât cu el, deocamdată!

11. O deplasare narativă în timp

În orice basm multicultural vine o vreme în care povestitorul începe să se încurce în propriile lui plăsmuiri mincinoase și are nevoie de niște trucuri narative, în scopul de a lămuri mai bine cititorii cu inteligență clasică dezvoltată și de a-i aburi mai tare pe cei cu inteligență emoțională.

Pentru a înțelege cum de s-a întâmplat că Vânătorul a ajuns să atace un inspector al fiscului cu vâtraiul, trebuie să ne întoarcem ușurel în timp, folosindu-ne de acea manevră enervantă utilizată de scenariștii americani în filme și care constă în inversarea ordinii temporale a scenelor prin simpla scriere pe ecran și peste film a propoziției „**x... (minute, ore, zile, săptămâni, ani) mai devreme**”. Unde x este un număr natural, nu o necunoscută. Deci, sunteți gata?

Atențieeee, scriu!

Cinci minute mai devreme

În același timp în care Managera de Resurse umane se retrăgea strategic în dormitor, neștiind ce pericole urmau s-o pască acolo, ca și cum ea ar fi fost vreun soi de iarbă, iar pericolele un fel de animale erbivore, fostul domn director al șantierului, actualmente pensionarul „băi Dorele”, începuse să-i povestească curiosului Vânător vizita lui medicală la spitalul doctorului Sabin Dorcan.

Blănurile ecologice de urs pe care ședeau ei amândoi erau comode, iar flacăra albastră a aragazului-șemineu sfârâia magic ori de câte ori varia presiunea cazului metan. Ca să nu mai vorbim că Georgiana era cunoscută pe șantier ca o filoamericană îndrăcită și la ea în casă funcționa principiul de lege californian care spune că tot ce nu e interzis expres, este permis implicit.

Așa că fumatul era mai mult ca desigur permis, deci cei doi bărbați fumau amândoi ca șerpii, dacă admitem că și șerpii scutură scrumul într-o vază de

flori, umplută până la jumătatea de jos cu apă și în rest cu garoafe de seră.

Pentru a nu-și face de râs faima că el reușește să fumeze în orice poziție, Directorul își alesese o poziție Yoga cunoscută de indieni sub numele de Vasisthasana și de englezi sub numele de Side Plank Pose. Dacă ar fi fost cunoscută și de români, această postură ar fi fost probabil numită „placa laterală”, dar cum nimeni n-o cunoștea... Oricum ar fi, poziția Vasisthasana se obține ridicându-te pe mână dreaptă, cu corpul așezat lateral și sprijinit în piciorul drept, în vreme ce piciorul stâng se îndoaie perpendicular pe sol, rezemat în piciorul drept. Acum pare destul de limpede de ce Vasisthasana era postura preferată de directorul Dorel: pentru că este una din puținele asane care-ți lasă o mână liberă, ca să poți fuma în timp ce faci yoga. Ceea ce nu era puțin lucru, la drept vorbind.

Încercând a-și stimula procesele de gândire, care deveneau tot mai lente odată cu depășirea orei lor de culcare, simpaticii bătrânei se apucaseră să bea alcool dintr-o sticlă de whisky single malt Glenmorangie. Dar, cum nu găsiseră nicăieri pahare, ei simulau comportarea whisky-ului „on the rocks” în pahar în felul următor: înainte de fiecare înghițitură își umpleau gura cu cuburi de gheață (luate din punga pe care i-o lăsaseră Directorului brancardierii pe targă pentru calmarea durerilor) și cu whisky (luat direct din sticlă). După care își roteau bine capul în toate părțile, ca să se răcească bine alcoolul, înainte de a-l înghiți. Cel mai greu era că trebuiau să aibă grijă ca gheața să rămână în gură.

— Vasăzică Dorcan ți-a descoperit cistita aia numai la uroscopie, corect? — întreabă Vânătorul, după ce dădu prima sută de whisky pe gât.

— Așa ceva – admise Directorul. Dacă uroscopie se cheamă când îți bagă sârma aia prin mânerul burții, ca să-i zic așa la penis. Ca să nu-i zic la penis mai rău, că poate să asculte copii mici pe aici, dacă mă-nțelegi ce zic.

Vânătorul încuviință din cap, apoi se lungi cu fața în sus ca să poată rostogoli cuburile de gheață mai bine pe cerul gurii. După care se întoarse pe burtă și spuse grijuliu, mereu atent să nu scape gheața din gură:

— Și, ca să-mi fie și mai clar: până la endoscopie, doctorul Dorcan n-a văzut nimic, nu?

— Nu. Deși a-ncercat el să se scoată că cică a văzut ceva la tomografie, dar a vrut să fie mai sigur – făcu Directorul, batjocoritor peste poate.

Vânătorul se plesni cu palmele peste pantalonii din piele de vițel, iar pantalonii plesniră la rândul lor peste picioare, mai ales între picioare și la genunchi.

— Poftiim? Deci a dat drumul doctorul Dorcan la tomograful spitalului pentru dumneata? Jos pălăria, băi Dorele! Că din ce știu eu, l-a refuzat până și pe mogulul Dan Voiculescu odată.

— Păi, ce-a căutat un mogul ca Dan Voiculescu la Spital la doctorul Dorcan? – întreabă Directorul, scăpând un cub de gheață din gură din cauza surprizei.

— Cică l-a prins o ocluzie intestinală de-aia de-a lui chiar în fața Spitalului și l-a dus direct la urgența cea mai apropiată. Nu-ți mai spun că Voiculescu a scris o jumătate dintr-o carte nouă în timp ce i-a făcut Dorcan endoscopia de colon, că înnebunești!

În vreme ce Directorul mesteca această informație în creier, iar maxilarul lui, scăpat o secundă de sub controlul sistemului nervos central, mesteca gheața din gură, un zgomot slab se auzi din podea, ca și cum, între șapă și parchet, o pisică birmaneză și-ar fi lustruit ghearele pe un ecran OLED de la un televizor Samsung.

— Hait, c-a ajuns și la noi fenomenele de poltergeist! – zise Vânătorul, cuprins brusc de frică, motiv pentru care își turnă în gură un whisky dublu. Tu-ți Soroșu' mă-tii și globalismul multinaționalelor mamei voastre de trădători de țară!

Mai puțin prăpăstios din fire, Directorul stinse țigara de parchet abandonând postura Vasisthasana și trecând în poziția yoga „Bakasana”, pe care o

obținu cu relativă ușurință, ridicându-și corpul în aer sprijinit doar pe mâini și așezându-și cu grijă genunchii puțin deasupra coatelor. În felul ăsta interacțiunea pe care o avea cu podeaua nesigură era minimă și limitată la cele două palme.

— Mai toarnă-mi un whisky, tataie! – îi spuse el Vânătorului, gâfâind, căci asana era deosebit de grea. Dar fără gheață, că mă cam resimt la dinți!

— Chiar voiam să te atenționez că nu-ți face bine gheața nici la cistită, nea Dorele – zise acesta și-i lipi gura sticlei de buze, ca un fel de respirație alcoolică gură de sticlă la gât de om.

Dar de cum începu Directorul să bea, pe Vânător îl cuprinse brusc o impresie de deja-vu, cum că Directorul bea mai mult decât el. Ca o paranteză, în 98 la sută din situațiile în care doi oameni beau fără măsură din aceeași sticlă, fiecare dintre ei are impresia că celălalt bea mai mult decât el.

Hârșcăiturile din podea continuau, auzindu-se din ce în ce mai tare. Parchetul lamelat triplu strat cu dublu click, începu să se văturească și o parte a lui se desprinsese cu zgomot. Iar de sub parchet apărură nimeni altul decât însuși Mogulul, patronul șantierului.

— Da' ce faceți aici, ghidușilor? – zise multimilionarul în stilul oral al lupului din Capra cu trei iezi. Căci asta era slăbiciunea lui: cu bărbații vorbea ca și cum aceștia ar fi fost iezi, iar cu femeile ca și cum acestea ar fi fost capre.

Din cauza surprizei, bietul Director abia de reuși să îngaimă ceva cât de cât coerent:

— Dumneavoastră sunteți chiar...
dumneavoastră?

— Da – zise Mogulul, arogant peste poate. Chiar eu sunt. Dar întrebarea este cu totul alta: cine mama dracului sunteți voi?

Căci deși îi cunoștea foarte bine pe amândoi și-i mai și fixa acum concentrat cu privirea, el nu putea să-i vadă de fel, din cauza aroganței. Aroganța era un defect comun la moguli, iar culmea aroganței fusese chiar denumită mogulism. De câte ori un

Mogul încerca să privească oamenii cu averi mai mici decât averea lui, el nu reușea decât să se uite prin ei. O legendă spunea că cel mai renumit dintre moguli, Adrian Sârbu pe numele lui, putea privi un episod dintr-un sitcom românesc prin corpurile a nu mai puțin de 11 milionari mici și mijlocii așezați în șir indian.

— Sunt Dorel, Patroane, directorul Șantierului! Iar ăsta de lângă mine este...

— Prea multă informație deja – îl întrerupsese Mogulul. Dă-mi și mie o gură de whisky, băi Dorele, c-am înnebunit de sete de când stau acolo pe șapă!

Directorul Dorel abandonează imediat poziția yoga și-i aruncă Mogulului în gură două cuburi de gheață, după care-i pasă sticla de whisky. Mogulul înghiți două gâturi mici și oftă cu satisfacție. Făcându-și puțin curaj, directorul întreabă nervos, căci nu-și mai putea controla curiozitatea:

— Dar ce mama dracului făceați acolo, între parchet și șapă, boss?

— Mă ascundeam de ANAF, imbecilule – răspunse Mogulul.

— În podea?

— Normal că-n podea, că ei caută întotdeauna în pereți. Din cauza lui Vulvov, derbedeul care-și ținea averea în pereți și ne-a făcut pe toți de râs.

— Pe cine ne-a făcut de râs? – se băgă aiurea în vorbă și Vânătorul.

— Pe toți ăștia care ducem țara în spate, nu pe voi, amărăților – preciză Mogulul. Că voi sunteți de râs oricum, săracilor!

Fiind deja într-o stare confortabilă de ebrietate, Vânătorul se simți jignit de atitudinea mai mult decât disprețuitoare a Mogulului și se pregăti să-i aplice o corecție cu vâtraiul de șemineu, care era rezemat de aragaz pentru a mări și mai mult asemănarea între cele două echipamente casnice.

Numai că, în timp ce-și lua avânt încercând să obțină un balans cât mai mare al vâtraiului, ca la golf, o parte din parchetul laminat triplu strat cu

dublu-click care se afla sub picioarele lui începu să alunece spre golul pe care-l lăsase ieșirea Mogulului din podea, încercând să-și recapete cât de cât echilibrul, Vânătorul începu să fugă în direcție opusă, în timp ce parchetul cu dublu click îi fugea de sub picioare, ca un covor de lemn amestecat cu plastic ce era, adunându-se grămadă în centrul livingului. Plictisit de atâta agitație, Mogulul se ridică și-l lovi ușor cu piciorul în fund, spunându-i în batjocură:

— Avansați, vă rog!

Atunci se întâmplă un lucru curios: aflat în stare de ebrietate și încercând să avanseze, așa cum i-o cerea Mogulul, Vânătorul rămase pe loc din cauza mișcării relative a parchetului. În schimb, starea lui de ebrietate avansă foarte mult. Și-ar mai fi avansat ea mult și bine până în ziua de azi, dacă Directorul nu s-ar fi ridicat de la locul lui și dacă n-ar fi deschis geamul de la living.

Curentul atâta și aștepta! Năpustindu-se din zona de presiune ridicată înspre cea de presiune scăzută, el încercă pe loc să-l tragă la șale pe Vânător. Numai că de data asta Vânătorul nu se mai lăsă păcălit. Aruncându-și falca înainte, ca să ademenească curentul spre propria-i față, căci orice român știe că Nirvana oricărui curent este nevralgia de trigemen, dibacele bătrânel apucă să-și aprindă un joint de marijuana, pe care-l păstra în pantalonii din piele de vițel exact pentru o asemenea ocazie. Cum era de așteptat, ciocnirea dintre antidot și dot (unde dotul este opusul antidotului – în cazul de față nevralgia) fu epocală. Curentul lovi pieziș fața Vânătorului chiar deasupra primului premolar inferior stâng, după care ricoșă în al doilea premolar inferior drept. Între timp, dronabinolul din jointul de marijuana începuse deja să combată anorexia și glaucomul (două boli de care oricum Vânătorul nu suferea) și pregătea organismul pentru impactul cu curentul rece. Clătinându-se pe picioare, atacat de stimuli pe care-i înțelegea doar parțial, Vânătorul alunecă în pragul ușii de la living și începu să

gliseze cu viteză pe gresia din holul lung de opt metri, ținând vătraiul deasupra capului. Supradozat cu marijuana, dar scăpat ca prin urechile acului de curentul rece, el ajunsese în dormitor exact în momentul în care Abu Zev al Anaf se obrăznicea în fața Georgianeii, se dezechilibra brusc la distanța de un metru de cei doi și-l lovi pe agentul fiscal, din întâmplare, fix în dreptul rinichilor.

Ș-atât cu el!

12. Conjurația instabililor

Estimp, la casa subterană a lui Griguță Titircă, Albă ca Varul era acum Rece ca Gheața, așa cum stătea adormită pe canapeaua Tare ca Piatra. Magazinerul tocmai arunca un braț de surcele de azbest cancerigen în focul șemineului, iar fumul se ridica toxic prin coș, ieșind la suprafață chiar pe lângă alimentarea cu energie electrică trifazată a organizării de șantier. Printr-o coincidență fericită, acesta era locul cel mai potrivit pentru ca un fum cancerigen să producă efecte nefaste minime asupra sănătății cuiva. Dacă (prin absurd) un angajat al șantierului ar fi uitat vreodată halul neglijent în care cablau electricienii de la Compania Electrică tensiunea trifazată și ar fi nimerit în zona respectivă printre cablurile de curent electric neizolate, fumul cancerigen ar fi fost ultima lui grijă. Cât despre cei doi bărbați care intraseră prin efracție și fuseseră doborâți cu teribilele mișcări de Kung Fu ale lui nea Griguță, aceștia nu-și reveniseră încă din leșin, dar erau legați cu bandă adezivă (numită popular „scoci”), pe două scaune lipite de perete. Pasămite loviturile măiestre ale Magazinerului, așa furate de la maestrul chinez cum erau, își atinseseră ținta cu asupra de măsură.

Și poate c-ar fi stat ei tuspătru așa mulți ani fericiți, dacă la ușa casei din subterană n-ar fi apărut însăși Contabila, cu o falcă în cer și una în pământ. Culmea era că ea nu-și ținea așa fălcile din cauză că era furioasă, ci din cauză că tehnicianul dentar din Istanbul îi greșise iarăși lucrarea și-i pusese două implanturi de incisivi mai lungi cu trei centimetri decât ar fi trebuit.

— Da’ poftiți înăuntru, doamnă, nu mai zgreptănați acolo la ușă! – strigă Magazinerul cât putu el mai reverențios. Și cam cât ar dura din momentul în care i-ai zice „pește” unui proxenet și până în momentul în care proxenetul ți-ar trage una

peste gură, Contabila pătrunse fără teamă în casă. De cum o văzu mai de aproape, nea Griguță încremeni de uimire.

Contabila era îmbrăcată într-un trening foarte comod, dar care imita la perfecție costumul „deux-piece”, cunoscut în mediile mai emancipate și sub numele de îmbrăcăminte „office”. Cum nu mai văzuse în viața lui o fustă de trening cu taier din același material și nici „adidași” cu toc „stiletto” (popular toc cui), Magazinerul rămase încremenit, cu ochii larg holbați și fără glas. Contabila păși prin încăpere în stilul lasciv-costeliv impus în toată Europa de supermodelele albaneze și privi cu atenție concentrată în jur.

— Dar știi că-mi place cum ți-ai construit casa, domnu’ Titircă? Numărul intrărilor este egal cu cel al ieșirilor, zici că-i o balanță de plăți perfect echilibrată, nu alta – zise Contabila. Și nici-una, nici două, pe loc se repezi să-i bage lui nea Griguță degetele în ochi, pentru că nu mai suporta să-l vadă cum se holbează la ea. Pasămite, deoarece Magazinerul se holba fix la croiala „office” a treningului, Contabila crezu că o dezbracă cu nerușinare din priviri. Ce nu știa ea, era că Magazinerul avea lentile de contact din plastic dur Corning Gorilla Glass 5 făcute din display de Samsung Galaxy S8 Plus. Așa că singurul rezultat al atacului a fost că biata femeie își rupse unghiile de la degetele arătător și mijlociu, în timp ce nea Griguță continuă să se holbeze neclintit mai departe.

Văzându-se cu unghiile rupte, Contabila se enervă extrem de tare ca femeie, însă ca finanțist reuși să-și calculeze rapid șansele și să se stăpânească cu viclenie. Ca urmare, ea își compuse la repezeală o figură de femeie neajutorată și începu să plângă mocnit. Dar cum azbestul ardea tot mocnit în șemineu, nea Griguță deveni și mai bănuitor, căci lui nu-i plăceau de fel coincidențele.

— Da’ potoliți-vă odată, doamnă! Că știu că n-ați bătut atâta drum, numai să-mi plângeți mocnit aici-șa în sufragerie.

— Mă bucur că ai adus vorba despre asta, domnu' Titircă – zise Contabila, oprindu-se brusc din plânsul mocnit. Magazinerul trase imediat cu urechea la șemineu și se liniști: azbestul ardea mocnit mai departe, deci sincronizarea temporară a celor două mocneli fusese pur întâmplătoare.

— Din câte știu eu și din ce știi și dumneata, Mogulul e pe cale să fie priponit, căci Prințul al Anaf nu-i mai suportă mânăriile de pe Șantier. Ceea ce nu știi dumneata, nea Griguță, este că Directorul tocmai a ieșit la pensie!

Magazinerul tresări puternic și, fără a-și masca câtuși de puțin agitația, zise:

— Poftiiiim? A ieșit la pensie Directorul?

— Acum ne referim la el mai degrabă cu „băi Dorele”.

— Corect! Deci a ieșit Dorel la pensie. Și registrul contabil la cine e acum?

— Asta-i întrebarea – murmură Contabila. Dar, din ce-am aflat eu pe surse, acum directoare interimară e Albă ca Varul!

— Nous sommes foutus! – zise Magazinerul, folosind singura propoziție pe care o știa el din limba franceză și pe care n-o spunea decât la mare cumpănă.

— Ouais! – îi ținu Contabila hangul în franceză, dar în batjocură. Numai că, din ce văd eu aici, Albă ca Varul e în mâinile dumitale. Sau cumva sunteți amândoi în vreo altă combinație și pe-asta n-o știu eu?

— Hm – făcu Magazinerul gândindu-se adânc. Deci Albă ca Varul tocmai a ajuns directoare și deja, ca din întâmplare, o găsesc în preajma casei mele?

— O fi vreo coincidență – rânji Contabila și scoase pe masă oglinda fermecată, pe care-o ținea în poșetă, sfărâmată în zeci de cioburi, așa cum i-o adusese Vânătorul. Dar nu degeaba era oglinda fermecată, că imediat bucățile se și așezară pe masă, fiecare la locul ei. Mai puțin una singură, care stătea ostentativ deoparte.

— Ala ce stă acolo, ca prostul și nu intră în dispozitiv? –întrebă nea Griguță, referindu-se la bucata de sticlă ca la un „el”, considerând-o deci un ciob, ca un sexist retrograd ce era.

— Ąla să-i spui tu lu' mă-ta! – strigă bucata de oglindă fermecată, foarte nervoasă. Insist să te referi la mine ca la o „ea”, căci mă consider așchie de sticlă, deci sunt femeie ca „gender”. Dacă știi ce-i aia gender, bigotule comunist retardat ce ești!

Pentru un anticomunist ca nea Griguță, care furase statul comunist în toate felurile imaginabile, luptând pe viață și pe moarte cu sistemul în singurul mod la care se pricepuse și el, eticheta de comunist era o insultă de nesuportat.

De aceea, Contabila nu se miră câtuși de puțin când Magazinerul înhăță un ciocan din lada de scule de sub masă, răcnind către ciobul obraznic:

— 'Tu-ți tac-tu-n cur de leftistă și genderul mă-tii de proastă!

După cum puteți lesne remarca, înlocuind mă-ta cu tac-tu întruna din cele mai folosite înjurături românești, nea Griguță evitase cu măiestrie să fie clasificat drept homofob de vreun răvoitor care-ar fi tras cu urechea.

Și cu siguranță că bucățica de oglindă ar fi fost făcută fărăme atât de mici că niciuna dintre ele n-ar mai fi putut pretinde niciodată să aibă vreun „gender”, dacă n-ar fi fost Contabila pe fază. Cu o mișcare atât de precisă încât era limpede că fusese exersată de nenumărate ori ea își ridică fulgerător tricoul de sub taiorul de trening, descoperindu-și în întregime sânii. Și dacă se spunea despre ea că era femeia cifrelor, apoi singura cifră care se potrivea cu sânii ei era nota zece.

Pentru a doua oară în decurs de nici zece minute, Magazinerul rămase încremenit, cu ochii larg holbați și fără să mai poată scoate un sunet. Iar Contabila îi luă cu grijă ciocanul din mână și-i șopti delicat:

— Nu putem pierde oglinda fermecată, domnu' Titircă, din cauza unor insulte aruncate la nervi. „E

pluribus unum”, cum zice latinul, adică „din mai multe se face una.” Nu se poate să nu știi asta, că a fost motto pentru Statele Unite, pe vremuri. Iar dacă a fost valabil pentru Statele Unite, eu zic că merge și la o oglindă fermecată. Mai ales la noi, unde merge orice.

Magazinerul vru să zică ceva, dar cum respirația îi era complet tăiată, abia dacă reuși, cu mare greutate, să-i facă semn Contabilei să-și ridice tricoul la loc.

— Iartă-mă! Pe undeva și uitasem de asta – spuse femeia, dând din umeri. Sâni ei urmașă mișcarea umerilor, balansându-se sincron cu privirea lui nea Griguță.

Contabila se hlizi amuzată, apoi reveni cu bustul la aspectul decent inițial cu aceeași mișcare precisă cu care-l dezvelise numai că executată exact invers.

Magazinerul respiră ceva mai ușurat, revenindu-și încet-încet din blocajul cardio-respirator.

— Să nu mai faci așa ceva pe neașteptate, măi doamnă! Era cât pe-acți să mă sufoc aicea!

— O să iau asta ca pe un compliment – chicoti Contabila. Și nu-mi mai spune doamnă, că după faza cu sâni eu zic că avem un alt nivel de intimitate. Spune-mi Sabrina!

— Ce chestie! Te cunosc de când erai fetiță și abia acum aflu că te cheamă Sabrina.

— N-am spus că mă cheamă Sabrina, am zis ca tu să-mi spui Sabrina. Spune-mi Sabrina!

— Sabrina – îi spuse nea Griguță disciplinat.

Contabila bătu din palme, foarte încântată, apoi spuse hotărâtă:

— Iar acum trebuie să facem ceva cu oglinda asta fermecată. Că sub formă de cioburi nu-mi prea place cum funcționează.

— Cred că am eu o idee, zise Magazinerul și se aplecă sub canapeaua pe care zăcea Albă ca Varul adormită. Cu mișcări specifice de magaziner, el extrase dintr-un colț știut numai de el un bidonaș mic, plin cu aracet, și veni cu el lângă oglinda fermecată.

— Ce-ai acolo, nebunule? – strigară în mai multe glasuri cioburile oglinzii fermecate.

— Fetelor, ăsta-i liantul care o să vă facă să acționați în viitor la fel ca cei trei mușchetari – spuse nea Griguță, dintr-odată bine dispus.

— Ce vrei să spui? – zise oglinda fermecată spartă cu vocea ei spartă.

— Toți pentru unul și unul pentru toți! – rânji Magazinul și împinse cu viclenie așchia rebelă la locul ei în oglindă, apoi turnă aracetul peste cioburi.

Iar oglinda fermecată simți cum aracetul se întărea, strângându-i vocea ca într-un clește de cauciuc. Cu ultimele puteri mai apucă doar să strige doar atât:

— Soăie tie fuoat uain cuor, maigozainerulie!

Și oricât ar părea de ciudat pentru o bucată de sticlă pulverizată cu un strat subțire de argint pe una din fețe, oglinda fermecată leșină imediat după aceea.

Ș-atât cu ea!

13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.

Trecuse mai bine de o oră de la nefericitul accident în care Vânătorul îl pocnise cu vâtraiul peste șale pe agentul fiscal Abu Zev, interval de timp în care Mogulul profitase de prezența Managerei de resurse umane și o pusese pe aceasta să-l tundă și să-l bărbierească. Chiar dacă unul sau altul se mai mira prosteste, Mogulul introdusese în contractele de muncă ale tuturor angajaților obligația de a-l tunde și bărbieri la solicitarea lui expresă.

Căci oricât de bogat era Mogulul, el ura să-și cheltuiască aiurea banii la frizerii profesioniști, pe care-i detesta chiar mai mult decât pe ospătari și pe doctori pentru capacitatea lor naturală de a produce bani negri din bacșișuri și șpagă. Iar Georgiana mai și fusese hairstylistă înainte de a îmbrățișa cariera mai bănoasă de manager de resurse umane, deci era de departe preferata lui pentru acest gen de servicii.

În timp ce Mogulul era tuns, ras și frezat, Vânătorul și „băi Dorele” (cum era cunoscut acum fostul Director) se chinuiau să găsească o ieșire convenabilă din situația periculoasă în care erau. Căci un funcționar al statului suferise un ultraj destul de consistent în prezența lor. E drept că printr-un accident, dar cum funcționarul se afla și în control și în timpul serviciului exista primejdia ca autoritățile statului să încerce să riposteze.

Iritat numai la modul nervos metaforic, căci bărbieritul executat de Georgiana fusese perfect, Mogulul le ceruse să vină cu o soluție, ceva, că prea așteptau tot timpul mură-n gură de la el. În fine, „Cel care acum era numit băi Dorele”, ca să folosim sistemul onomastic al indienilor nord-americani își făcu curaj și spuse:

— Boss, din experiența mea de director, cea mai bună apărare e atacul și cea mai bună ieșire e intrarea. Deci, dintr-o situație fără ieșire e dezirabil

să intri într-o situație și mai fără ieșire, că la asta nu se-așteaptă nimeni!

— Aha. Asta sună logic. Și după aceea, ce faci? întrebă Mogulul gânditor.

— După aceea? Hă-hăă! S-ajungem noi acolo întâi și-ntâi și mai vedem noi ce facem după aceea! Că așa zice și poporul, în înțelepciunea lui.

— Tu nu ești prost degeaba, băi Dorele! – zise Mogulul, folosind o expresie motivațională utilizată cu sens admirativ la români, după care sări brusc în picioare și urlă cât îl țineau bojocii:

— Nu, nu ești prost degeaba! Ești prost pe banii mei, dobitocule! Ești prost pe banii mei!

— De fapt, tocmai am ieșit la pensie, boss. Deci, tehnic vorbind, acum sunt prost pe banii poporului – rânji Directorul.

— Și poporul de unde are banii, băi Dorele?! Nu tot de la mine, nu din taxele mele?

— Ăăăăă, nu chiar! – se auzi cu totul pe neașteptate vocea muzicală a inspectorului fiscal, care își revenise pe nesimțite din leșin.

— Adică așa ar fi firesc, să aibe bani din taxele dumneavoastră. Decât că, de când vă știu eu, n-ați plătit niciodată niciun fel de taxe.

Iar când toți cei prezenți în living se întoarseră spre el, Abu Zev al Anaf se ridică de pe jos în fund și începu să fredoneze un refren din opera grupului rock Holograf:

— Banii vorbesc, baanii vorbesc / Unii te ridică, alții te lovesc / Banii nu tac, banii se fac/ Totul e în mâna looor! Baniii vorbeesc!

Temându-se ca Mogulul să nu se enerveze și mai tare, Managera de resurse umane se repezi la inspector și-l lovi ușor cu palma peste ceafă, zicând:

— Scuze, boss, am uitat să vă previn! Dilimanul ăsta de la ANAF citează mereu din trupe de hard-rock românești. E un fel de brand de-a lui, cred.

— Interesant! Față de ăilalți criminali de la Fisc, ăsta măcar are ceva original în el – spuse Mogulul cu aroganță. Și imediat după asta încercă să se uite prin agentul fiscal la peretele din spate, după

obiceiul lui, dar nu reuși. Pasămite Abu Zev scosese legitimația lui pătată cu muștar de mici și i-o fluturase în fața ochilor, blocându-i privirea.

— Eu mă duc în bucătărie să fac omleta, boss! — zise Georgiana sfioasă și plecă în dormitor să adune ouăle sparte de pe jos. Mogulul o așteptă să iasă din living, apoi ordonă:

— Ia dați-i, bă, un whisky și reprezentatului statului opresiv, interventionist și antiliberal. Să putem discuta și noi mai relaxat, ca între bețivi.

Într-o clipită, Vânătorul îi umplu gura cu gheață lui Abu Zev, îl rostogoli la loc pe spate și-i turnă cam 60 de grame de alcool, zgâlțâindu-l cu grijă astfel încât fiecare cub de gheață să intre în contact cu lichidul și să-l răcească.

— Uau! — făcu inspectorul, foarte mulțumit. Și imediat începu să cânte un alt refren muzical, după obiceiul lui prostesc:

— Mă tot întreb să te știi/ Cerul e foc și focul e viu/ Eu și cu tiinee! Eu și cu tiinee!

— Iris! Aș recunoaște refrenul ăsta dintr-o mie — făcu Vânătorul, vesel nevoie-mare și-i înfundă la loc lui Abu Zev gura cu gheață și whisky. După ce repetă această operație încă de două ori, inspectorul fiscal se relaxă un pic și rămase tăcut.

— Buun — zise Mogulul. Să ne întoarcem la taxele mele. Să admitem, teoretic, că nu le-am plătit niciodată. E grav?

— Acuma, da. Că deja m-au trimis pe mine în control și sunt obligat să găsesc un vinovat. Decât dacă n-ai deja pregătit un țap ispășitor să ni-l dai pe tavă...

— Când spui, ăăă... țap...

— Merge și o capră, că nu suntem sexiști!

— Păi atunci ți-o dau de capră ispășitoare pe Contabilă. Că eu oricum n-am semnat nimic.

Abu Zev cântări cam un minut această posibilitate în minte, apoi clătină din cap cu mare îndoială și zise:

— Contabila? Nici nu te gândi! Aia știe meserie, iar noi, ăștia de la la Stat, suntem cu pluta pe

scamatorii financiare. Până o dovedim cu ceva, ieșim la pensie. Să nu mai vorbesc că ne mai sar în cap și toți securiștii care-și țin banii în Cipru, Delaware și Insulele Cayman, dacă ne-apucăm să scotocim p-acolo. Că să nu-mi spui că nu mai spală bani și la alții. Mai ar fi și altcineva?

Mogulul strâmbă ușor din nas și spuse șovăielnic:

— Directorul? Adică ăsta de-aici, lu' care-i zicem noi Băi Dorele?

— În mod normal ar fi ȋapul ispășitor ideal – încuviință Abu Zev, aruncând o privire scurtă spre bătrânul inginer pensionar, care aȋipise deja pe blana de urs într-o poziție yoga comodă, cunoscută ca Balasana. Corpul lui se afla în poziția fetală, cu fruntea lipită de podea și mâinile atingând călcăiele, deci de fumat nu putea fi vorba, deocamdată.

— Are peste 60 de ani, deci pedeapsa redusă din start cu o treime, mai e și comunistoid și-o să se ia în gură cu toȋi procurorii, deci e condamnat din start – își continuă agentul fiscal ideea.

— Plus că mai are și cistită, care-i boală de femei din câte am înȋeles, deci nu suportă sistemul penitenciar bărbătesc. Problema e, s-o zic pă cinstitelea, că la ce potlogării aveȋi în acte la matala la holding, e...

— Prea prost! Nimeni n-o să creadă că le-a făcut el – murmură Mogulul abătut.

— Ia staȋi așa – se băgă deodată în vorbă și Vânătorul, care terminase sticla de whisky și simȋtea o ușoară agitaȋie. Dar ce ziceȋi de donșoara inginer Albă ca Varul?

— Cine-i Albă ca Varul? – zise Abu Zev, brusc interesat.

— Habar n-am! – zise Mogulul. Îȋi dai seama că am doi sau poate chiar trei ingineri pe Șantier. Cine dracu i-ar putea ține minte pe toȋi după nume?

Vânătorul îl lăsă să-și ducă aroganȋa până la capăt, după care continuă pe nerăsuflata:

— E ȋapul, sau mă rog, capra ispășitoare ideală. E o femeie independentă, deci nesuferită din start, e deșteaptă, știe meserie și mai și arată foarte bine...

— În ce sens foarte bine? – întrebară Mogulul și Inspectorul, aproape într-un glas.

— Dacă vă spun că are sutienul întărit cu plasă de Buzău ca să-și poată ține țâțele înăuntru ajunge? – spuse Vânătorul, rotindu-și triumfător privirile de la unul la celălalt și amețind îngrozitor din cauza asta.

— Măi, măi, măi – zise Mogulul, amețit și el pentru o secundă, după care își reveni și-l luă pe Vânător de gât răcnind:

— Băi tâmpitule, tu dacă-ți mai rotești odată privirile în fața mea ca să mă amețești de cap, te-am spart la nară!

— Lăsați-mă să-mi termin ideea, boss. După ce că am o idee din an în Paști, nici pe aia nu mă lasă nimeni s-o termen?

— Bine, termină-ți ideea!

Fericit la culme, Vânătorul continuă:

— Judecătoarele or s-o urască de moarte, bat pariu. Și procuroarele, cred că și grefierile o să facă spume la gură numai cât o s-o vadă. Femeile normale urăsc femeile frumoase, e stabilit științific.

— E foarte bună ideea – zise inspectorul. Acum fiți atenți la mine: după ce servim omleta gătită de generoasa noastră gazdă, îmi dați una în cap, mă urcați pe targă și chemați Salvarea la poartă. O să-i zic Prințului al Anaf că am avut un accident și n-am mai apucat să fac controlul acum. Așa că aveți și voi timp să vă aranjați toate actele pentru data viitoare.

Și nici nu termină el bine de zis toate acestea, că în ușa livingului apăru Georgiana, cu o tavă de lemn pe care adăsta o omletă uriașă, care părea o șaorma nu omletă, într-atât era de bucșită cu usturoi, cu șofran, cu sumac și cu de toate.

Și cum stăteau ei toți nemișcați, desfătându-se cu mirosul de mâncare, deodată Mogulul luă vătraiul care rămăsese aruncat pe jos și-l izbi cu putere pe Inspector în cap. Apoi aruncă vătraiul cât colo și-i spuse Vânătorului:

— Tataie, ia cheamă tu Ambulanța, că eu nu-s sigur dacă mai am minute gratuite la mobil.

— Dar nu cumva nu i-ați dat prea repede la cap, boss? Că parcă planul era să mâncăm întâi cu toții?!

— O gură-n minus la masă, e-un plus de veselie-n casă – rânji Mogulul răutăcios.

Iar directorul și Vânătorul îl tăbăciră pe inspector pe targă cum putură și ei mai bine și-l scoaseră pe stradă la opt case mai încolo. Și cum ședeau ei și sunau de zor la 112 să cheme Ambulanța, deodată îi văzură venind pe cei doi brancardieri, care descoperiseră și ei, după o vreme, că uitaseră targa în altă parte. De pacient nu erau așa de îngrijorați, că pe el nu-l aveau pe inventar.

Predarea Inspectorului se făcu la mica înțelegere, în schimbul a câte 50 de lei de căciulă de brancardier, deși brancardierii aveau părerea că pacientul trebuia socotit ca fiind a treia căciulă, deci mai trebuiau 50.

Și în vreme ce șontăcăiau înapoi spre casa Georgianeii, Vânătorul și Directorul apucară să-l mai audă pe Abu Zev, care se trezise din comoție sub efectul injecțiilor calmante, cântând cât îl ținea gura. Refrenul era dintr-o piesă destul de renumită a grupului Compact, și spre deosebire de alte melodii solicitate la nunți, aceasta era foarte des cântată la divorțuri:

„Voi pleca, undeva departe de tine...

Voi veni, într-o noapte și-o ziiii!

O noapte și-o ziii!”

Ș-atât cu ei, deocamdată.

14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată

Estimp, la casa subterană a Magazinerului Titircă, casă construită pe un teren proprietate personală, dar care proprietate fusese acoperită complet de proprietatea vecină printr-o dubioasă alunecare de teren, se așternuse liniștea. Contabila și Magazinerul plecaseră cine știe unde să-și urmeze uneltirile lor drăcești, Albă ca Varul dormea adânc pe canapeaua Biedermayer, Oglinda fermecată era în stare de comă indusă prin aracet, iar cei doi infractori necunoscuți zăceau înfășurați în folie pvc pentru construcții legată strâns cu bandă adezivă.

Și cine știe ce altă nenorocire s-ar fi întâmplat mai departe, în locul catastrofei care s-a întâmplat de fapt, dacă un purceluș nevinovat de Guineea, umbând (după obiceiul purcelușilor) în căutare de mâncare, nu ar fi poposit chiar pe pieptul Inginerei. Ceea ce o să li se pară ciudat multor bărbați, deși tocmai ei sunt adesea asemuiți cu purcelușii foarte mari, Guineezul nu era atras acolo de dorința de a obține o vizualizare mai bună asupra sânilor tinerei femei.

Nu, bietul de el! Purcelușul simțise deliciosul miros de sârmă de Buzău care venea de la întăriturile metalice ale sutienului Inginerei și voia să se înfrupte din ele. Așa că, ce mai tura-vura, rozătorul se așeză comod în spațiul dintre sâni (poreclit printre români și Silicon Valley) și începu să morfolească la sârmă. Dar oricât de delicat încerca el să roadă sârma, scrâșnetul de dinte de rozătoare frecat pe sârmă de oțel era mult prea mult pentru urechile Albei ca Varul, chiar și așa inertă cum se afla pe canapea. Căci așa cum nu trece multă vreme între momentul în care torni o găleată de apă peste o priză din bucătărie și până în momentul în care sare siguranța în toată casa, tot așa îi sări și Inginerei somnul cel adânc. În starea de buimăceală

post-somn și pre-veghe, Albă ca Varul văzu cu coada ochiului purcelușul de Guineea care își continua neabătut morfoleala lui la sutienul ei.

Dar cum, chiar și în poveștile pentru micuți (cum sunt denumiți copiii în Republica Moldova), femeile detestă orice fel de activitate de morfoleală care nu promite să ducă la un orgasm cât de cât acceptabil, Albă ca Varul sări în picioare și țipă din străfundul coardelor ei vocale. Imediat țipătul ei produse un ecou, ceea ce o făcu pe Ingineră să realizeze că pereții casei lui nea Griguță erau situați la un multiplu de 17 metri, altfel ecoul nu ar fi fost posibil.

De cum auzi ecoul, purcelușul de Guineea sări înspăimântat direct pe fața unuia din cei doi infractori imobilizați, care se prăbuși cu scaunul peste celălalt.

— Offf! Că lung somn am mai dormit! – zise Inginera, întinzându-se până când întăritura de sârmă de la sutien pârâi puternic.

— He, he, și-ai mai fi dormit tu mult și bine dacă nu eram eu! – zise purcelușul de Guineea, fugind iute-iute sub masă.

— Ce să-ți spun! Te pomenești că acum trebuie să mă mărit cu tine, c-oi fi eu vreo proastă, ca Frumoasa din Pădurea Adormită – strigă Albă ca Varul, deodată înveselită.

— Păi, nu așa e regula în basme? Dacă băiatul trezește fata, atunci fata se mărită cu băiatul.

— Ce tâmpenie! Atunci toate fetele ar trebui să se mărite cu anestezistul după ce ies din operație – râse Inginera cristalin, iar rozătorul nu mai spuse nimic.

Nici n-avea cum. Purcelușul de Guineea nu era nicidecum fermecat, ca să poată vorbi cu glas omenesc. Cea care vorbise fusese, bineînțeles, Oglinda fermecată.

Imediat după ce Magazinerul și Contabila dispăruseră din casă, Oglinda fermecată începuse să-și recapete treptat cunoștința, pe măsură ce stress-ul indus de alipirea brutală și forțată a părților ei componente cu aracet își tot pierduse din

intensitate. Fiind din nou un „unum”, după ce fusese mai multă vreme un „pluribus”, ea avea mari probleme în încercarea de a se acomoda cu realitatea imediată.

Pasămite, grație elementului ignobil aracet care se strecurase în structura ei fermecată, acum ea doar reflecta realitatea înconjurătoare, fără să mai aducă nicio contribuție, ca o oglindă banală. Cam la fel cu cei mai mulți jurnaliști din zilele noastre, care doar reflectă știri și informații descoperite de alți oameni care chiar muncesc pentru a le obține. Iar cum realitatea pe care o vedea ea era că o femeie cu calificare de inginer încerca să vorbească cu un purceluș de Guineea cu calificare necunoscută, deci prostească, Oglinda fermecată reflectase situația prostește. De aceea intervenise aiurea, simulând o conversație care altminteri ar fi fost imposibilă.

Cum era abia trezită din somn și se afla într-un loc nefamiliar ei, Albă ca Varul se simțea ca un bolnav de Alzheimer din Uruguay ajuns fără știrea lui într-un club de karaoke din Uzbekistan. Cu toate acestea, spiritul ingineresc care o călăuzea era mereu prezent la datorie, așa că ea se hotărî pe loc să afle mai multe de la singurele persoane cu aspect uman din încăpere. Și de cum se hotărî, pe dată se repezi la unul din cei doi infractori, îi smulse banda adezivă de pe gură și-i trase două scatoalce răsunătoare, zicând:

— Ai să-mi spui tot ce știi, banditule!

Dar mare îi fu mirarea când îl auzi pe acesta mormăind în șoaptă:

— Nu mai dădeți cu palma, donșoara Inginer! Sunt eu, zugravul Mormăilă!

— Ce face? Cum dracului să fii tu Mormăilă? Eu pe Mormăilă îl cunosc de șase ani și nu ești tu! — făcu Albă ca Varul și-i mai trase o pereche de palme.

— Nu dădeți, vă rog! Lăsați-mă să vă explic!

Albă ca Varul se opri cât să-și aprindă o țigară, trase un fum, apoi îi mai trase banditului două palme și spuse, mai relaxată:

— Bine, explică!

Pretinsul Mormăilă se așeză un pic mai bine și începu să mormăie. Ce-i drept, la mormăit semăna cu zugravul știut de Ingineră unu la unu.

— Deci, făceam noi baie la jacuzzi, dacă vă aduceți aminte. Când deodată, ce să vezi? Nimic!

— Ce?

— Nimic! Deodată n-am mai văzut nimic. Pe locul unde stăteați dumneavoastră nu mai era nimeni. Decât un fum verde mai se înălța printre niște crăpături din beton. Decât atât!

— De analfabet, ești la fel de analfabet ca Mormăilă, n-am ce zice – zise ca pentru ea Inginera. Așa, și?

— Și strig la ăilanți: Băăăi! Bă boilor, a dispărut cadaoala! Că așa vă spunem noi în privat, cadaoala. E mai pe țigănește, dar e de bine, să știți!

— Așa, și? Mai departe!

— Am ieșit toți în grabă din jacuzzi și să vezi drăcie! Apa din groapă fusese amestecată de careva cu lac pe bază de apă, din ăla de se vinde la Dedeman...

— Lac pe bază de apă care se vinde la Dedeman? Savana, adică?

— Nu. Are și Savana la Dedeman, dar ăsta era sau Kober sau altceva.

— Dă-l dracului de unde era și ce era. Era un lac pe bază de apă, am înțeles. Și?

— Și când s-a uscat pe noi, ne-a schimbat aspectu' la fețe de nu ne mai cunoaște lumea. Stingeți-mi țigara aia pe față, dacă nu mă credeți!

Albă ca Varul nu mai auzise în viața ei o explicație așa de fantasmagorică. Totuși, din punctul de vedere (strict profesional) al tehnologiei construcțiilor, cele spuse de presupusul Mormăilă erau posibile. Ea încă șovăia dacă să facă ce-i cerea zugravul, când acesta mormăi din nou, ademenitor:

— Haideți, donșoara inginer! Gândiți-vă decât la atât! Când puii mei o să mai aveți ocazia să stingeți cuiva o țigară pe față?

Adevărul este că Albă ca Varul avea două fantasme, mai mult sau mai puțin erotice. Prima fantasmă era să-i sune la ușă la ora două noaptea Andre Rieu, complet dezbrăcat, cu vioara în mână dreaptă și cu o bere Bucegi la doi litri în stânga și a doua era să stingă o țigară pe plajă la nudiști, în Vama Veche, folosind drept scrumieră fesele președintelui american, Donald Trump.

Dacă pentru primul eveniment exista o probabilitate extrem de mică, ea nu vedea totuși nicio posibilitate ca Trump să ajungă la Vama Veche.

Așa că, după ce mai șovăi puțin, oftă de fluturare perdelele și apăsă țigara pe fața zugravului. Țigara doar sfârâi puțin și un miros puternic de polimer ars se degajă în încăpere, deci zugravul spusese adevărul. Și oricât îi plimbă Inginera jarul pe față până când țigara se stinse definitiv, bărbatul rămase neclintit.

— Vedeți? Nu simt nimic! – mormăi cu voce tare Mormăilă. Mai stingeți una!

— Păi, da! Că o să-mi consum acum țigările ca să te distrez pe tine – bombăni Albă ca Varul. Zi mai bine ce căutai aici! Și cine-i ăstalalt, care-i cu tine?

Dar nu mai era nevoie să spună Mormăilă nimic. Căci trezindu-se din starea de inconștiență, celălalt bărbat scotea niște horcăituri atât de strașnice, încât era evident pentru oricine că nu putea fi decât zugravul Horcăilă. Dar imediat ce-i scoase bandajul adeziv de pe față, Albă ca Varul văzu că și el pățise același lucru ca Mormăilă și era de nerecunoscut la chip. Cu vocea pierită, Horcăilă zise doar atât:

— Stingeți-mi și mie o țigară pe față, donșoara Inginer! Vă rog eu frumos! Că de mic copil am vrut să mă fac masochist, dar nu puteam suporta durerea!

— Păi durerea este esența masochismului, tolomacule! – i-o trânti verde-n față Albă ca Varul. N-ai cum să fii masochist, dacă nu-ți place durerea!

— Dacă vă rog eu, donșoara Inginer? O țigară, atât!

— Bine! – se dădu Inginera bătută și mai aprinse o țigară.

— Dar frecați-o apăsător pe obraz! A, și înainte de asta să trageți tare-tare din ea, să aibe jar mult!

— O să mă îmbolnăvesc de cancer numai ca să vă sting vouă țigări pe față, perversilor! – spuse Albă ca Varul și începu să-i stingă lui Horcăilă țigara pe față, în vreme ce mirosul de polimer ars umplea încăperea, iar amândoi zugravii băteau cu picioarele în podea de încântare.

— Credeam că le-am văzut pe toate, dar prostia umană e infinită – se auzi deodată o voce sardonică, cu inflexiuni sticloase, întinzând cuvintele într-un fel lipicios greu de descris. Cei doi zugravi săriră în picioare așa înfășurați în scoci cum erau, tremurând de spaimă.

— Nu vă speriați, e un purceluș de Guineea vorbitor – zise Albă ca Varul.

— Purceluș de Guineea e tac-tu! – continuă vocea pe același ton. Poate și mă-ta, dacă ai crescut într-o familie LGBT, ceea ce nu m-ar mira de fel! Eu sunt Oglinda fermecată și niciun muritor nu mi-a aflat secretul!

Ce nu știa Oglinda fermecată și nici nu se obosise să afle, era că Albă ca Varul avea un adevărat cult pentru părinții ei. Prin urmare, orice fel de referire cu intenție injurioasă la adresa lor o scotea din minți, înhățând ciocanul lăsat pe podea de Magaziner, Albă ca Varul îl ridică deasupra capului și se îndreptă decisă spre conglomeratul fermecat de sticlă, argint și aracet aflat pe masă. Ajunsă în fața oglinzii ea balansă puțin barosul în plan vertical și spuse răspicat:

— Valar morghulis!

— Valar dohaeris! – răspunse automat Oglinda fermecată.

Auzind răspunsul oglinzii, Inginera se opri brusc din mișcarea vandalizatoare, zicând:

— Ai mare noroc, fată, că ești și tu fană Game of Thrones ca și mine! Că altfel erai bucăți acum.

Atunci Albă ca Varul văzu cum oglinda se concentra teribil, ca și cum ar fi vrut vru să mai spună ceva, pesemne chiar să-și ceară scuze. Dar, după câteva încercări nereușite, Oglinda se tulbură amarnic și, aburită, tăcu.

15. Cabala netoților

Estimp, după ce-l predaseră pe Abu Zev al Anaf în mâinile aspre și butucănoase ale celor doi brancardieri, Vânătorul și Directorul (cunoscut acum sub numele de „Băi Dorele”) se întorceau spre casa Managerei de resurse umane mergând în șir indian de doi, cu Directorul în frunte. Ideea de a merge în șir indian fusese a Vânătorului și avea justificarea de a ascunde eventualilor trecători că erau numai ei doi. Asta pentru cazul în care respectivii trecători ar fi fost curioși să afle ce au ei prin buzunare.

O precauție complet inutilă, altfel. Căci locuitorii cartierului având, pe de o parte, o frică mică față de Dumnezeu și, pe de altă parte, o groază mare față de alți răufăcători asemeni lor, ei nu ieșeau nicicum pe stradă după miezul nopții.

Pășind cu prudență pe strada pustie, la nici trei pași în spatele Directorului, Vânătorul se lăsă cuprins de-o stare meditativă care nu-i era deloc caracteristică. Din lunga lui experiență de viață el știa că, statistic vorbind, relațiile sociale dintre două persoane trebuiau să satisfacă principiul enunțat de înțeleptul popular prin zicătoarea „S-a-ntâlnit hoțul cu prostul”. Dacă în ceea ce privește relația lui cu Mogulul, îi era foarte clar că el era prostul, el nu-și putea da seama cine era hoțul în relația lui cu Directorul.

Dar mult nu mai apucă el să se gândească, căci ajunseseră înapoi la casa Managerei de resurse umane. Unde, spre marea lor mirare, toate luminile erau deja stinse.

Și cum intrară ei amândoi pâș-pâș în curte, încercând să se strecoare nevăzuți și neauziți în bucătărie, în nădejdea că mai rămăsese ceva din omleta cu de toate, un pâraît puternic îi opri în loc. Ori că o nouă crăpătură își făcea loc prin pantalonii din piele de vițel ai Vânătorului, ori că Directorul

călcase pe o coajă de nucă, ori că unul din ei o pățise la fel ca lupul din Capra cu trei iezi atunci când se așezase pe chersân, nimeni nu putea ști.

Directorul stătu nemișcat o secundă, dar foamea îl mâna mai departe, așa că apăsă clanța de la ușa de intrare cu mare grijă, temându-se să nu nimerească cumva în toiul vreunei paranghelii sexuale. Căci văzând luminile stinse, el presupuse că Mogulul se angajase cu Georgiana într-o formă oarecare de activitate sexuală, după obiceiurile stabilite de veacuri între patronat și management. Dar exact în momentul în care reuși să deschidă ușa fără niciun zgomot, un strănut năprasnic zgudui toată curtea. Iar când se întoarseră amândoi spre sursa zgomotului, văzură doar o siluetă întunecată, chircită pe băncuța minusculă care era așezată sub arțarul japonez pitic.

— Cine-i acolo? – strigă Vânătorul cu vocea scăzută.

— Prințul Charles, am adus ajutoare pentru handicapați ca voi – se auzi vocea batjocoritoare a Mogulului, care mai strănută odată, chiar mai năprasnic decât înainte.

— Păi... de ce stați acolo-șa sub arțar, boss? Că e cam răcoare afară și să nu răciți naibii la vezică – mai zise Vânătorul, cu mintea prinsă în obsesia lui obișnuită.

Dar cum Mogulul nu răspunse nimic, continuând doar să strănute neobișnuit de des, Directorul îndrăzni să întrebe cam cu sfială:

— A mai rămas niscaiva omletă, boss? Că trebuie să-mi iau pastilele și cam nu e recomandat pe stomacul gol.

— A rămas toată, că v-am așteptat pe voi să mâncăm – zise Mogulul. Dar ce dracului vă furișați pe-aici ca niște hoți proști și nu intrați direct în casă ca niște proști pur și simpli ce sunteți?

— Păi, am crezut că poate sunteți pe treabă cu donșoara Georgiana – răspunse Directorul, făcând prostește cu ochiul în întuneric, fără să-și dea seama că nu-l vede nimeni.

— Ia du-te tu, bă Dorele, în bucătărie și adu castronul ăla cu omletă și niște pâine! – ordonă Mogulul. Că a trecut pe-aici șoferul și mi-a adus o sticlă de whisky Macallan de 30 de ani și trebuie să-i fac teren de aterizare în burtă.

Cum șoferul de pe mașina Bugatti a Mogulului trecea să vadă ce nevoi mai are șeful lui cam la zece minute interval, Directorul nu se miră de loc. Și în timp ce el se strecura neauzit în casă după omletă, Vânătorul se apropie cu o atitudine prefăcut degajată de bănuța minusculă de sub arșarul japonez pitic pe care se afla lungit Mogulul. Iar când ajunse cam la trei metri de acesta, se opri în loc și spuse jovial:

— Deci, cum s-ar spune, sunteți fan de biocenoză vegetală, boss?

Mogulul nu răspunse la întrebare, fiind peste seamă de arogant pentru așa ceva. În schimb, trase aer în piept cu mare încântare, ca și cum aerul acela ar fi fost vreun ozon rar și extrem de scump, adus pe bani grei din pătura atmosferică găurită a Pământului, și zise:

— Îmi place să meditez în preajma lucrurilor mici, tataie. Arșar pitic, molid pitic, măr pitic, orice... dar pitic. Chiar am avut odată un câine schnauzer pitic și-l scoteam dimineața din dormitor să se pișe pe un stejar bonzai pitic pe care-l țineam în living. Asta a fost o culme a nimicniciei la care am ajuns odată.

— Genial, boss, deci... genial! – zise Vânătorul, slugarnic.

— Micimea ființelor mici mă face pe mine să realizez că voi sunteți nimic în nimicnicia voastră umană, exact cum sunt ele nimic în nimicnicia lor vegetală sau animală, înțelegeți?

— Înțeleg perfect, boss! Deci, ce-mi pare mie rău e doar că e mare păcat c-ați avut așa talent nativ la produs milioane din furat. Că altfel, dacă vă dedicați meditației metafizice, îi băteați la cur pe filozofii ăștia ai noștri mai moderni de la o sută de metri.

Mogulul se uită prin el o secundă, brusc bănuitor. Dar cum se vedea de la o poștă că Vânătorul se străduia sincer să-l flateze, zise doar ușor enervat:

— Dar cine dracu' ar vrea să bată filozofi de-ai noștri mai moderni la cur? Trebuie să mai lucrezi la lingușiri, tataie. Că dacă reiese cumva din ele că aş avea niște înclinații așa, mai homosexuale, eu unul te bag în p...

Dar nu apucă el să înjure ce avea de înjurat, că din casă ieși chiar atunci Directorul cu o tavă cu farfurii de unică folosință pline vârf cu omletă și cu două pâini vegane fără gluten de toată frumusețea. Pasămite îi luase ceva vreme până mai dăduse omleta o tură la microunde ca să fie fierbinte. După ce păși cu grijă printre scaieții decorativi din curte, Directorul așeză tava pe pământ chiar pe băncuța de sub arțarul japonez pitic și spuse spășit:

— Scuze de întârziere, boss! Se răcise și-a trebuit s-o încălzesc la microunde!

— Nunc est mâncabum, apoi biberendum – zise Mogulul, stâlcind dinadins limba latină, la fel cum făcuseră și strămoșii lui daci în antichitate și tot în ideea de a obține o limbă mai nouă și mai vie.

Și șezură ei așa tustrei fericiți, înfulecând omletă cu de toate pe întuneric și ștergându-se de grăsime cu pâinea fără gluten pe post de șervet. Mogulul ședea așezat pe băncuță, Vânătorul ședea în picioare, iar Directorul ședea în postura Yoga Sukhasana, căreia necunoscătorii îi mai spun și „lotus”, confundând-o cu Padmasana. Când aproape că terminaseră de mâncat, fereastra de la livingul casei se deschise brusc și o văzură în semiîntuneric pe Georgiana cum aruncă mucurile de țigară din vaza de flori în care scrumaseră ei trei cu nesimțire mai devreme, direct în curte.

— What the fuck, bitch? – întreabă Mogulul în afro-americană engleză vulgară.

— Blow me, motherfucker! – răspunse Managera în aceeași limbă. Dar văzând fețele de secui lingvistici iredentiști ale celorlalți doi bărbați, se scuză imediat:

— Pardon! Aruncatul scrumierei pe geam e un obicei de pe vremea când stăteam la bloc și n-am cum să scap de el. Să ziceți mersi că e vară, că altfel băteam și-n calorifer!

Și nu trecu mai mult timp decât ar trece între momentul în care un politician român ajunge primar și până în momentul în care începe să fure din banii publici, că fereastra se închise la loc.

La fel se închise și gura Directorului, care n-o mai văzuse pe Managera de resurse umane așa de stârnită în viața lui. Presupunând, ca orice misogyn învederat, că proasta dispoziție a femeii se datora lipsei de acțiune sexuală, el se întorse spre Mogul, ușor interogativ:

— Boss, ca o nedumerire ce o am... Cum se face că, mă-nțelegeți, nu v-ați profitat de ocazie ca să-i trageți un fel oarecare de sex la donșoara Georgiana?

Mogulul se prefăcu că n-a auzit întrebarea, după obiceiul lui, așa că Vânătorul se băgă și el în vorbă, ca un om care avusese propriile lui aprecieri bărbătești de natură erotică-erectilă versus Georgiana. Și nu odată, ci de două ori în ultimele șase ore. Și de fiecare dată în situații limită complet nefavorabile erotismului.

— Pe bune dacă vă înțeleg, boss! Eu aș da zile de la mine pentru așa ceva. Cum bine spunea și maneaua cu același nume. Nu că aș asculta eu așa ceva!

Cu toate că disprețul pentru persoane de genul Vânătorului, mult sub nivelul lui, ar fi trebuit să-i interzică să răspundă la o asemenea interpelare josnică, Mogulul își simți pusă la îndoială bărbăția, așa că se simți obligat să iasă cu ceva la interval.

— Băi... pulifricilor! Dacă aș avea câte un milion de euro pentru fiecare dată în care m-a pus unul ca voi în încurcătură... aș fi sărac lipit pământului.

— Ș-atunci care-i problema cu donșoara? – zise Directorul, și mai curios, întinzând mâna după sticla de whisky.

— Ia-ți un pahar de plastic, tataie, zise Mogulul. Că nu bem aici din sticlă ca animalele necivilizate din fabula „Vulpea și cocostârcul” de La Fontaine.

Zicând acestea, Mogulul scoase de sub băncuță trei pahare de plastic de unică folosință și turnă whisky din sticla de Macallan 30 Years Old în ele.

— Problema cu donșoara Georgiana, tataie – zise el gânditor – este că n-am putut să profit de ea pentru că am avut o criză acută de mogulism și la momentul esențial, în loc să mă uit la ea, m-am uitat prin ea. Hai să bem pe chestia asta!

Vânătorul și Directorul băură cu mare încântare, plescăind din buze a satisfacție de răsuna toată curtea. Și-ar fi mai băut ei și plescăit multă vreme, poate chiar până în ziua de azi, dacă Mogulul nu s-ar fi ridicat brusc în picioare, zicând:

— Hai că mai avem și treabă de făcut, că doar nu vă plătesc degeaba!

Atât Directorul, care era acum pensionar, cât și Vânătorul, care nu fusese plătit de Mogul în viața lui, voră să protesteze vehement, dar văzând fața întunecată a Mogulului, mai băură câte o gură de whisky și, sfioși, tăcură.

16. Întrebări din subterană

Fără a ști nimic din întâmplările care se petreceau în lipsa lui în propria-i casă, Magazinerul Titircă avea exact starea de beatitudine pe care ar avea-o Maria Șarapova, dopată la greu de doctorul personal cu Meldonium, la aflarea veștii că adversara ei din meciul următor va fi Simona Halep.

Împreună cu Contabila Sabrina, care se ținea strâns lipită în spatele lui, nea Griguță se deplasa cu viteză moderată prin canalizarea subterană, folosind o motoretă Mobra, pe care o recondiționase ani de zile cu mâinile lui, punându-i un motor de 1800 de centimetri cubi de motocicletă Suzuki Intruder și o șa imensă de chopper Harley Davidson.

Planul lor diabolic, la fel de necurat ca fundul canalului prin care gonia motoreta, era să ajungă la baraca cu geamuri termopan a Directorului și să sustragă registrul contabil de intrări-ieșiri și registrul de magazie înainte de a cădea în mâinile altcuiva. Iar apoi urmau să le înlocuiască cu alte două registre, ticluite diavolește de Contabilă și deochete cu blesteme de o vrăjitoare ghicitoare în facturi. Iar registrele deochete de-abia așteptau să otrăvească, cu cifrele lor măsluite, ochii controlorilor fiscali.

Dar nu făcuseră ei nici 400 de metri de la ieșirea din garajul casei subterane, că Sabrina simți o transpirație rece pe frunte, ceea ce era pentru ea semnul premergător că sindromul premenstrual urma s-o atace mișelește, ca un sindrom spurcat și lipsit de respect pentru femei ce era el. Pe loc Contabila se simți cuprinsă de o spaimă de moarte. Căci mai mult ca sigur că sindromul urma s-o împingă să-l strângă de gât pe nea Griguță, iar acesta urma să piardă imediat controlul mopedului izbindu-i pe amândoi de pereții tunelului. Zadarnic răcni Contabila cât putu ea de tare la Magaziner să oprească dracului mizeria de motoretă, că altfel îi ia

toți viii și toți morții din familie într-un organ pe care ea, femeie fiind, nu-l avea. Căștile moto integrale pe care le purtau amândoi nu numai că nu lăsau să iasă niciun sunet, dar se mai și umpleau de scuiat dacă făceai spume la gură. Ca să nu mai vorbim că lanțul de transmisie de la Mobra, cum era el antrenat de un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi huruia asurzitor, acoperind orice sunet mai slab de 140 de decibeli.

Cu ultimele puteri, chiar înainte ca sindromul premenstrual s-o înhațe complet în ghearele lui, Contabila își desfăcu picioarele în lateral cât putu ea de tare și tocurile stiletto din cauciuc de la „adidași” ei se înfipseră în pereții laterali ai tunelului. În vâltoarea mișcării, apriga femeie nu mai apucă să-și desprindă mâinile de pe pieptul Magazinerului, așa că-l smulse și pe acesta de pe motoretă. Iar motoreta Mobra se duse mai departe spre ieșirea din tunel, dovedind o stabilitate uluitoare, pesemne că de la șaua uriașă de Harley Davidson, că altfel n-avea cum.

Cât despre cei doi pasageri, ei rămaseră spânzurați în aer, sprijiniți în cele două formidabile picioare ale Contabilei, arătând împreună ca o statuie de Madonă în șpagat cu prunc adult în brațe.

Și poate c-ar mai fi stat ei așa o vreme atârnați, cât să-și mai vină în fire după spaima pe care o trăseseră, dacă sindromul premenstrual al femeii nu ar fi atacat cu și mai mare forță făcând-o să-i vină piticii pe creier.

Deși, la drept vorbind, piticii de pe creier erau doar o invenție a poporului pentru a explica fluctuațiile masive ale serotoninei din scoarța cerebrală, unul din pitici părea așa de real încât atunci când îi spuse Contabilei să-l strângă pe nea Griguță de gât, ea se supuse imediat.

Noroc că, având casca integrală de motociclist pe cap, Magazinerul avea gâtul protejat parțial, așa că tot ce reuși femeia fu doar să-l zgârie adânc pe piept. Ceea ce era suficient pentru ca nea Griguță să-și iasă și el din minți și să înceapă să-i tragă

scatoalce peste tot pe unde apuca și el. Și cum se luptau ei așa, care pe care, un refren muzical care poate ar fi fost plăcut urechilor dacă n-ar fi fost cântat de un afon, se revărsă în subteran de undeva din fața lor. Refrenul suna cam așa:

— Cine aleargă în noapte ca gândul
Un tată ce-și ține la piept al său fiu
Calul aleargă, înghite pământul
Și-n în haos îi zboară copilului gânduuul!
Și basca-n pustiu!

Din cauza surprizei, Contabila își desprinsese brusc picioarele răscrăcite de pe pereții tunelului și se prăbuși cu Magaziner cu tot în glodul de pe jos. Imediat nea Griguță își scoase casca de pe cap să poată auzi mai bine, după care îi scoase și casca Sabrinei ca să audă mai bine și ea. Nu că Magazinerul ar fi fost politicoș, dar Femeia n-avea cum s-o scoată, pentru că nu-și putea încă desprinde mâinile de pe gâtul lui.

— Să-mi bag picioarele dacă asta nu-i porcul de Abu Zev al Anaf cântând Jocul Ielelor a lu' Compact – zise ea, turbată. L-aș recunoaște dintr-o mie de inspectori fiscali corupți, 'tu-i moscheea mă-sii de mujaheddin fundamentalist!

Aparent, Contabila îl recunoscuse după voce și după obiceiul de a fredona piese rock românești pe nesimțitul inspector de stat Abu Zev, cu care se încontrasese de nenumărate ori, pe tema declarației fiscale 301 și pe tema formularului 392a. Ca și pe tema oricărui impozit sau oricărei taxe ce trebuiau plătite către stat.

— Dar ce mama calului să caute un inspector de la Fisc noaptea, în canalizarea șantierului? – se miră Magazinerul.

— Ce caută ei de obicei, lua-i-ar dracu'. Tablouri, valută și lingouri de aur ascunse în pereți, morții mă-sii!

— Și-au găsit vreodată?

— O singură dată, la șpagarul ăla ordinar de Darius Vulvov. De atunci caută într-una, Paștele și

Crăciunul cui l-a inventat! Să le iau morții la trântă!

Sindromul premenstrual o ținea captivă pe Contabilă, care înjura cu mult mai des decât în mod obișnuit. Dar, făcând abstracție de limbajul buruienos, judecând după zgomotele care reverberau în tunel se părea că femeia avea dreptate. Peste versurile cântate fals ale melodiei trupei Compact, se suprapuneau niște scrâșnituri și ciocănituri grozave, ca și cum cineva ar fi controlat la sânge pereții tunelului.

Dibăcia Magazinerului se văzu din nou. Folosind câteva mișcări de aikido, deși era strâns în continuare de gât de Contabilă (care nu se putea opune deloc acceselor de furie premenstruală), el reuși să se ascundă cu ea cu tot într-o adâncitură din peretele din dreapta. Zgomotele se apropiau tot mai tare, iar când nea Griguță aruncă o privire scurtă spre sursa lor rămase cu gura căscată de uimire. La fel și Contabila, firește, dar la ea nu puteai să-ți dai seama dacă era din cauza uluielii sau dacă era de la lucrarea dentară greșită.

Inspectorul Abu Zev era așezat în fund pe o targă mobilă, cântând cât îl țineau bojecii, iar cei doi brancardieri trăgeau targa la remorcă cu motoreta tunată a Magazinerului, pe care pasămite o înhățaseră pe drum. Ce i se păru curios lui Titircă era că brancardierii mergeau foarte șepuit, dând cu capetele în pereții tunelului din doi în doi metri.

— E foarte simplu de ce merg așa — îi șopti nervoasă Contabila, ghicindu-i nedumerirea. Brancardierii ăștia sunt proști de dau în gropi!

— Așa, și?

— Și! Nefiind gropi în canalizare sunt nevoiți să dea în pereți, băga-le-aș eu tunelu-n c..!

Ultimele două sunete din cuvântul final nu se mai auziră din motive firești. Temându-se să nu fie descoperiți prea devreme, nea Griguță profitase de un moment de neatenție al femeii și-i îndesase la loc pe cap casca integrală, blocând astfel finalul înjurăturii.

După care el alunecă neauzit din ascunziș până în mijlocul tunelului, unde îi doborâ pe cei doi brancardieri cu două lovituri de picior de pe motoretă și sări pe targă immobilizându-l pe Abu Zev al Anaf printr-o prindere în triunghi, numită în artele marțiale ude garami. Din nefericire pentru el, Nea Griguță subestimase complet rezistența la lovituri a brancardierilor așa că, în loc ca aceștia să cadă inconștienți la pământ ei rămaseră inconștienți în picioare și începură să-i cărăbănească pumni peste spinare. Și când se părea că bătălia e complet pierdută, din ascunziș năvăli Contabila, căreia piticii de pe creier îi indicaseră ținte noi. Și cine știe ce nenorocire s-ar mai fi întâmplat, dacă în alergare casca integrală de motociclist nu i-ar fi sărit din cap, iar lucrarea dentară greșită a turcilor din Istanbul n-ar fi strălucit în semiîntuneric ca niște colți de leopard turbat. Cum-necum, brancardierii se înspăimântară așa de tare încât aruncară motoreta cât colo, înhățară targa cu tot cu Magaziner și inspectorul fiscal, și o rupseră la fugă prin subterană, prin tunele laterale ocolite, pentru a li se pierde urma.

În ultima secundă însă, unul din piticii imaginari premenstruali de pe creierul Contabilei îi spuse acesteia să-l ia de gât din nou pe Magaziner, ceea ce ea și făcu, smulgându-l de pe targă și salvându-l de la o bătaie destul de sigură.

Dar degeaba încercă Magazinerul să-i mulțumească pentru că l-a salvat, Sabrina îi înfipsese unghiile în gât așa de tare că nu mai putea scoate niciun cuvânt. Neavând încotro, nea Griguță oftă și îi aplică imediat o secerare laterală interioară a piciorului stâng, numită de cunoscătorii de judo Ouchi-gari, urmată de o sugrumare controlată Sode guruma, care o făcu pe biata Contabilă să leșine imediat. Una peste alta, meritase să-i fure călugărului Shaolin toate mișcărilor astea de arte marțiale, își spuse în sinea lui nea Griguță, apoi o săltă pe Contabilă și o puse de-a latul pe șaua

Harley Davidson a motoretei Mobra tunată cu motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi.

„Unde muma calului găsesc eu o farmacie deschisă la ora asta să-i iau niște Zoloft dilimancei ăsteia de Sabrina, ca poate se mai calmează nițel cât să ne terminăm și noi treaba?” – gândi Magazinerul, învârtind cheia în contactul Mobrei.

— Pe strada Cișmelei, de-acolo îmi iau eu – răspunse Contabila, ca prin somn, căci în starea premenstruală avea și puteri telepatice.

— Strada Cișmelei? Unde vine asta? – întreabă nea Griguță.

Dar chiar în clipa în care încercă să răspundă, Contabila văzu că stă cu fața exact în spatele țevii de eșapament a motoretei. Mai văzu cum Magazinerul apasă energic cu piciorul pedala de pornire a Mobrei, simți brusc cum gazele nearse, pline de noxe, îi năboiesc în plămâni și, poluată, tăcu.

17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate

Fără a ști nimic despre activitățile conspirative” ale celor două grupuri infracționale organizate care urmăreau să-i pună ei în cârcă potlogăriile contabile ale Șantierului, Albă ca Varul îi eliberase complet pe cei doi zugravi din strânsoarea benzii adezive și încerca să se conecteze la contul ei de Instagram, pentru a pune niște poze din casa din subteran a Magazinerului. În acest fel, ea spera să obțină ceea ce răufăcătorii obișnuiesc să numească impropriu „poliță de asigurare”. Adică, în caz că i s-ar fi întâmplat ceva grav, Poliția să aibă mură-n gură niște indicii de la care să poată porni ancheta. Că de la o bucată de vreme Poliția părea că aparține de Ministerul Apelor și Pădurilor: era plină de uscături, în jurul ei se fura ca-n codru, fraudele se înmulțeau ca ciupercile după ploaie, infractorii atacau în haite ca lupii și ca să-și facă polițaii treaba trebuia să le dai toate faptele mură-n gură.

Oglinda fermecată rămăsese tăcută și nemișcată în tot acest timp, iar purcelușul de Guineea se ascunsese cine știe prin ce ungher al casei. Doar zugravii Mormăilă și Horcăilă ce mai înviorau atmosfera, că tocmai descoperiseră jarul de azbest cancerigen din șemineu și se pârpoleau reciproc pe obrajii protejați de lacul monocomponent solidificat. Enervată că nu avea deloc semnal, Albă ca Varul se rățoi la ei:

— Da’ terminați odată cu prostiile astea, tolmacilor! Că deja arătați amândoi ca niște copilași de militanți habotnici antivaccin care au băut apă la grădiniță de la o cișmea plină cu microbi de rujeolă.

Într-adevăr, fețele celor doi zugravi erau pline de găurele mici și mijlocii, arătând ca două site din plasă de ciur pentru balastieră, dar lor nici prin cap nu le trecea să se oprească. Așa că Albă ca Varul fu

obligată să strige mai tare și mai grozav ca prima dată:

— Băi troglodiților! Nu mă faceți să mă uit în foaia de pontaj, să văd câte zile ați venit voi la lucru luna asta, că vă ia mama dracului!

De cum auziră sintagma „foaia de pontaj”, care pentru ei era aproape la fel de înspăimântătoare ca și sintagma „ștatul de plată”, Mormăilă și Horcăilă se potoliră imediat și se așezară pe podea, așa tineri și neliniștiți cum erau. Albă ca Varul își luă cea mai serioasă figură cu putință și zise:

— Băi prostovanilor! Un lucru am nevoie să-l știu precis de la voi. Unde sunt ceilalți cinci zugravi?

— Adică... ceilalți cinci... socotiți dintre cine și cine? – zise Horcăilă.

— Mai ecsact, cinci dintre cei șapte zugravi care am fost la jacuzzi cu 'mnevoastră sau cinci dintre alții... tot zugravi, dar care poate că noi nici nu-i cunoaștem? – mormăi Mormăilă.

— Bineînțeles că dintre cei șapte care ați fost cu mine – făcu Inginera, totdeauna răbdurie cu ei, căci știa prea bine cu cine are de-a face.

— Păi atunci se schimbă total treaba! – icni scurt Horcăilă.

— Chiar că da! Asta-i cu totul altă chestiune! – îi ținu isonul Mormăilă

— Nu era rău să fi pus problema așa chiar de la început! – punctă Horcăilă.

— Ce-i aia că nu era rău? Ar fi fost chiar foarte bine să fie pusă așa problema – zise Mormăilă

— Dar uite că n-a fost! – conchise Horcăilă și suspină adânc.

Albă ca Varul îi lăsă să-și facă numărul, căci atâta lucru învățase și ea pe șantier în toți anii în care lucrase ca Ingineră. Oricărui meseriaș luat prin surprindere de desfășurarea evenimentelor îi trebuie un anumit timp ca să se adapteze la exprimarea verbală logică și coerentă. Așa că cel mai bine era să-i lași să trăncănească în voia lor și să-și termine

toate automatismele, că după aceea oboseau și se prindeau singuri în laț.

— Și acum, că am lămurit-o pe asta, unde-s ceilalți cinci?

Mormăilă se foi neliniștit câteva clipe, apoi începu să vorbească.

— Știți plăcile ălea de rigips care era puse în baracă la dom' Director?

— Da! În baracă, cum intri, clădite pe partea stângă – spuse Inginera.

— ălea! Eh, deci băeții s-a dus să le sperie!

— Ce să facă? Cum să le sperie?

Și Mormăilă și Horcăilă reîncepură imediat dialogul lor prostesc.

— Deci, așa se spune în jargou la „să le fure” – murmură Mormăilă.

— C-ar fi păcat acu' să le fure alții, dacă dom' Director le-a pregătit să le fure el – îl completă imediat Horcăilă.

— Numai că n-a mai apucat, că l-a pus dracu' să iasă la pensie – explică Mormăilă.

— Deci, din respect pentru ce-am învățat de la el atâția ani, am zis să le furăm noi! – conchise Horcăilă a doua oară și suspină așa de adânc că Inginera crezu că-și dă sufletul pe loc. Iar cei doi zugravi săriră în picioare și începură să-și frângă mâinile de supărare că nu-s și ei plecați la furat cu colegii lor.

— Bun, și ce fac după ce... ăăă... „sperie” plăcile de rigips? – întreabă Albă ca Varul.

— Se duc la culcare, bineînțeles – sări Horcăilă primul.

— Că mâine trebuie să fim odihniți la lucru – completă Mormăilă.

— Că nu suntem noi zugravii care-și bate joc de meserie – întări Horcăilă.

— Decât atunci când n-avem altă soluție – punctă definitiv Mormăilă.

Dar de-abia ce pomenise Horcăilă cuvântul „culcare” că Inginera simți cum un somn adânc începe s-o cuprindă. Ceea ce era de mirare, căci

tocmai ieșise din alt somn foarte adânc. Văzând cum flutură ea tot mai rar din genele-i mătăsoase, Mormăilă îi trase un ghiont lui Horcăilă să intervină în discuție cu ceva antrenant, cât să-i alunge somnul femeii. Dar, ori că el lovise prea tare, ori celălalt zugrav era prea slăbit de joaca prostească cu pârlitul fețelor, cert e că Horcăilă se duse din ghiont de-a dura pe podea, până când lovi cu capul într-o ușă masivă de lemn. Imediat se auzi un pocnet asurzitor, dar Horcăilă se ridică vioi de jos și spuse:

— Nu vă speriați, a crăpat ușa decât!

De cum auzi cuvântul crăpat, o asociație de idei se înfiripă imediat în creierul lui Mormăilă care zise inspirat:

— Dar de ce pielea mea nu întrebăm noi Oglinda fermecată?

— Că doar ăsta e rostul ei – țâșni imediat și Horcăilă.

— Ia țineți-vă gura amândoi! – strigă Albă ca Varul. Ideea e foarte bună, dar nu mai am chef și de dialogurile voastre încălecate aici.

Zicând acestea, Inginera se apropie de masa pe care era așezată Oglinda fermecată, o ridică cu ușurință în aer și zise:

— Oglindă, oglinjoară, care mai e dobânda ROBOR la trei luni prin țară?

După care le făcu imediat cu ochiul celor doi zugravi și spuse în șoaptă:

— I-am dat întâi ceva ușor, să putem verifica și noi ce răspunde!

Și nu dură mai mult timp decât ar dura între momentul în care ai scăpăra un chibrit într-o găleată plină-ochi cu diluant și cel în care găleata ți-ar exploda între ochi că Oglinda fermecată răspunde cântat:

— La BNR, printre nenumărate alte minuni, dobânda ROBOR e doi la sută la trei luni.

Iar Albă ca Varul îi spuse triumfător:

— Vezi că te-am prins că minți? E 1,73. Am verificat personal în dimineața asta.

— Ce să-ți spun, m-ai dat cu crăcii în sus – zise Oglinda cu dispreț. Normal că e 1,73, dar ia și fă tu versuri cu 1,73 dacă ești așa deșteaptă! Și să-ți mai iasă și ritmul la poezia, ia să te vedem.

Și nu apucă Albă ca Varul să mai zică ceva, că oglinda începu să se jelească de ziceai c-a venit sfârșitul legilor reflexiei și refracției pe lume.

— Voi mă frecați cu întrebări tâmpite și eu nu mă mai suport pe mine însămi. De când mi-a lipit Magazinerul bucățile la loc, nu-mi mai suport nici mirosul. Am ajuns de miros a aracet ca ultima janghină de lipitor de afișe de la PSD.

— Păi ce, lipitorii de afișe de la celelalte partide nu miros a aracet? – se băgă Mormăilă în conversație, cam mirat.

— Ba da, dar eu numai pe PSD nu-l suport – răspunse iute Oglinda. Dacă vreți să vă ajut trebuie să-mi promiteți că-mi înlocuiți porcăria asta de aracet cu un polimer bicomponent suedez cât de cât decent de la Dedeman.

— Promit solemn – zise Albă ca Varul.

— Întreabă-mă atunci – făcu Oglinda și se strâmbă puternic, căci de cum începuse să se concentreze, un nou damf de aracet îi venise de la lipituri.

— Oglindă – oglinjoară, cine-i cea mai tare Directoare de șantier din țară?

Iar oglinda răspunse fără nicio umbră de ezitare:

— Super tare ești Inginereasă, ca ziua cea luminoasă! Dar acum e noaptea-ntunecoasă și peste șase ore și 10 minute mici, la nici 500 de metri de-aici, Contabila și cu Mogulul vor să te potcovească!

După care oglinda fermecată roși puțin și spuse cam jenată:

— Îmi cer scuze pentru licența poetică „inginiereasă”, care e penibilă. Despre rima întunecoasă-potcovească nici nu mai vorbesc, că mi-e rușine. Dar așa m-a fermecat Cel de Sus, să vorbesc prosteste în rime îmbrățișate și încrucișate, ’tu-i poezia-n cur cui a inventat-o. Că altfel nu-mi iese nicio previziune!

Zicând acestea, Oglinda fermecată se vâluri după obiceiul ei, și tăcu.

Iar Albă ca Varul se gândi puțin, apoi luă Oglinda fermecată și o puse cu grijă într-un rucsac pe care-l găsi pe-acolo și-i chemă pe cei doi zugravi la ea. Și tustrei scotociră toată casa, până când găsiră un teanc de trei mii de euro, pe care-l puse ea cu și mai mare grijă în rucsac. Iar când văzu că nu mai era nimic interesant pe-acolo, deschise prudent ușa de la ieșirea din casă și, sfioasă, plecă.

18. Zgrițuroiaca și farmacistă.

În curte la Hippocrat

În vremea asta, fără să aibă habar de evoluția evenimentelor care se desfășurau în continuare în absența lor în casa subterană, Magazinerul și Contabila se deplasau cu viteză redusă (la limita evitării oricărui pericol) pe motoreta Mobra tunată cu motor Suzuki de 1800 cmc, în căutarea farmaciei non stop. Deși obosise și era acum ceva mai potolită, Contabila nu scăpase câtuși de puțin de fiorii reci ai sindromului premenstrual. Iar farmacia nu reușeau s-o găsească pe întuneric și pace. Într-un moment de disperare, Magazinerul accesase navigatorul GPS Waze de pe Iphone, care ar fi trebuit să-i ducă pe strada Cișmelei în cel mai scurt timp posibil. În mod normal, firește.

Din nefericire, întrucât aplicația permitea utilizatorilor să introducă tot felul de avertizări, colegii de trafic rutier nocturn postaseră nenumărate filtre inexistente de Poliție și navigatorul GPS îi condusesse ocolit, prin tot felul de șanțuri și prin spărturile din gardurile curților oamenilor, ca să-i scape de o eventuală amendă.

Deși era mult după miezul nopții, mulți locuitori din cartier stăteau tăcuți în semiîntuneric, așezați pe băncuțele din fața porților de la case unde fumau, mâncau semințe, ascultau manele și beau bere la bidonașe de plastic de doi litri.

Dar cum intrară pe una din străduțele mai îngrijite, Contabila văzu cu mare satisfacție că singurele persoane de la porți care nu fumau și nu beau bere erau femei. Ca descriere, după vârstă și felul cum își făcuseră datoria față de societate, ele arătau astfel: femeie adultă ușor gravidă, femeie bătrână negravidă cu copil de mână, femeie bătrână invalidă fără copil, femeie tânără mediu gravidă, femeie bătrână cu copil în brațe, femeie invalidă cu

copil în brațe, femeie gravidă cu copil în brațe și femeie bătrână cu doi copii în brațe.

„My God!” – își zise Contabila în sinea ei. „Dacă ar fi aici o stație de transport în comun și toate femeile astea ar urca în autobuz simultan, clar că i-ar ridica pe toți ceilalți călători în picioare! Cât despre zgripturoaica aia bătrână cu doi copii în brațe, eu cred că și șoferul s-ar ridica să-i dea locul”

— Am părerea că farmacia trebuie să fie foarte aproape, că toate femeile astea sunt dependente de medicamente și pempărși, după cum se vede – observă Magazinerul, oprind motoreta chiar pe sacoșa cu sticle goale care adăsta la picioarele bătrânicii cu doi copii în brațe. De cum îi văzu zgripturoaica că opresc motoreta, aceasta și sări în picioare, întinzându-le copilașii ca să-i poată pipăi și ei după dorință.

— Hai că numai pe ăștia doi îi mai am și vreau să merg și eu acasă, la culcare. Copii mai sănătoși, mai cuminți și care să mănânce mai puțin ca ăștia doi nu găsiți p-acilea nici să trageți cu pușca!

— Păi, ce puii mei, copiii sunt de vânzare? – întreabă Contabila, strașnic oripilată, dar întinzând reflex mâna ca să-i verifice pe mititei la dinți.

— Doamne iartă-mă și păzește-mă! – spuse bătrânica, și-și făcu pe loc o cruce perpendiculară, ca toate crucile, dar cam de un metru cincizeci pe fiecare latură. După care continuă, cântărindu-și fiecare vorbuliță:

— Ce vânzare, copiii sunt pentru adopție, maică! Că niciun măt nu mai poți vinde în ziua de azi, trebuie și p-ăla să-l dai la adopție. Altfel îți sar toate ONG-urile lu Soroș în cap.

Și zicând acestea, zgripturoaica începu să se uite la ei mai cu băgare de seamă, clătinând amarnic din cap ca scuturată de Parkinson, deși se vedea pe ea că e sănătoasă tun. Pasămite de la cât îi tot săriseră ONG-urile lui Soroș în cap îi rămăseseră ei niște scuturături ca efect secundar. Dar Magazinerul își pierduse deja răbdarea așa că o apucă de umeri și

începu s-o zgâlțâie cu putere, răcnind cât îl țineau bojocii:

— Ia mai slăbește-ne cu propaganda legionar-ortodoxă, mamaie, că n-am bătut atâta drum ca să ascultăm aici parascoveniile dumitale!

Dar oricât se opinti el de tare s-o ridice de la pământ și s-o arunce peste gard nu reuși. Căci zgripturoaica era încinsă pe sub bluză cu o copie sfințită a Brâului Maicii Domnului, pe care-o cumpăraseră de la un magazin online din Ierusalim și de care nu se despărțea niciodată.

— Pre câte văd eu, voi căutați farmacia nonstop de pe strada Cișmelei – zise baba, râzând cu viclenie. Că numai niște sataniști bolnavi de nervi și rămași fără calmante în toiul nopții ar umbla brambura pe străzi, legându-se de bătrânici neajutorate!

Pe dată Magazinerul își trase pe seamă, îi dădu drumul babei din mâini și-i spuse spășit:

— Iartă-mă și dumneata, mamaie! Că m-a luat valul de la dracii ce-i am pe mine și n-am mai știut ce fac!

— Să te ierte bunul Dumnezeu, mamă, că eu sataniști n-am cum să iert! – fomăi baba, neînduplecată.

Iar Magazinerul se scocioră prin buzunare și scoțând de-acolo o bancnotă de 20 de euro, i-o întinse zgripturoaicei, zicând:

— Ia banii ăștia, mamaie, să le cumperi țigări la copii când or crește ceva mai mari. Și spune-ne și nouă unde-i farmacia aia blestemată, că de jumătate de oră o căutăm pe-aicea.

— Eheee! Și-ați mai fi căutat-o voi mult și bine, dacă nu eram eu! – rânji zgripturoaica cu veselie.

După care înhăță bancnota și, ferindu-se un pic într-o parte cât să le-arate direcția, continuă cu blândețe:

— Luați-o pe aici prin curte pe la mine, intrați prin bucătărie și-o să dați în holul casei. De-acolo treceți prin baie, ocoliți prin cămară, traversați dormitorul și ieșiți prin glasvand pe străduța din

spate. Și-o să vedeți că ajungeți la fix drept în față la farmacie.

— Se poate trece și cu motoreta prin casă? — întreabă, nerușinată ca întotdeauna, Contabila.

— Numai s-o ștergeți la cauciucuri bine de tot pe preșul de la intrare! Că de-abia ce-am spălat pe jos luna trecută, maică! — răspunse băbuța.

Zis și făcut! Nu trecu mai mult timp decât ar trece între momentul în care un om intră pe Facebook și cel în care citește prima propoziție agramată, că Magazinerul și Contabila erau cu motoreta pe preșul de la intrarea din casa zgripturoaicei. Și după ce șterseră ei bine de tot pneurile Pirelli Diablo Supercorsa ale motoretei de preș, dădură buzna în casă călare pe ea, ștergându-și cu ocazia asta și căștile moto integrale de pereții interiori ai casei.

Iar după ce mai rătăciră o vreme prin casă, căci zgripturoica greșise descrierea și imediat după baie venea pivnița și abia mai apoi se intra în cămară, ei țâșniră afară prin glasvandul dormitorului exact în fața farmaciei.

Spre mirarea lor, deși era noapte și cartierul era cu totul nesigur, ușa farmaciei era larg deschisă. Dar imediat ce pășiră cu îndrăzneală înăuntru, văzură care era motivul. Căci de cum îi văzu farmacistul în interior, aceasta scoase de după tejghea un baston cu electroșocuri pe care îl scăpără amenințător, zicând răstit:

— Stați pe loc! Nu pot să vă dau Viagra decât cu rețetă!

— Dar cine a zis ceva de Viagra? — făcu Contabila, mai mult decât uluită.

— Dar pentru care motiv ar intra val-vârtej în farmacie la ora trei dimineața un bărbat galben ca lămâia la față și o femeie cu o falcă-n cer și una în pământ?

Ce-i drept, din cauza strangulărilor repetate performate de Contabilă, fața Magazinerului se golise de sânge, de-și merita pe deplin porecla de „Fantoma șantierului”. Cât despre Contabilă, imediat ce-și scosese casca de motociclist de pe cap,

maxilarele ei scăpaseră din strânsoare și-și reluasera poziția „o falcă-n cer și una în pământ” pe care o avea de la ultima intervenție greșită a stomatologilor din Istanbul.

— Trebuie neapărat să-ți repari dantura aia în altă parte decât la turci – îi zise nea Griguță șoptit. După care scocioră după obiceiul lui prin buzunare și scoase o bancnotă de 50 de euro, pe care i-o întinse cu nepăsare farmacistei, zicând:

— Duduiță dragă, din suflet te rugăm, dă-ne o cutiuță de Zoloft fără rețetă. Că domnița Sabrina, aici de față, suferă de pândalnicul de sindrom premenstrual și poate că știi și dumneata cât rău poate să aducă unei femei.

Iar farmacista se uită cu milă la Contabilă, apoi luă cei 50 de euro cu fereală, să nu intre cumva în raza de acțiune a camerei de înregistrare video. Și după ce se uită la bancnotă pe toate părțile, scoase o cutie de Zoloft de sub tejghea și o puse într-o punguță de plastic, spunând cu obidă:

— Că multă durere ne-a lăsat Dumnezeu și Maica Domnului nouă, femeilor, pe lumea asta. 63 de lei vă costă!

— 63 de lei? Adică... în afară de ăștia 50 de euro? – întreabă magazinerul.

— În afară, că doar nu înăuntru! – zâmbi a râde farmacista. Că înăuntru suntem noi trei, iar în afară...

— În afară este motocicletă – încercă și Contabila o glumă în același stil.

— În afară era motocicletă! Că imperfectul este timpul corect pentru o acțiune neterminată în trecut – zâmbi a râde farmacista și mai tare.

— Cum adică... era motocicletă? – interveni Magazinerul, care găsisese între timp și cei 63 de lei prin buzunare și-i pusese pe tejghea.

— Păi, v-a furat-o unu' cât ne hârâiam noi aici pentru ăștia 63 de lei amărâți.

Într-adevăr, uitându-se acum mai atent în stradă, Magazinerul văzu cu ciudă că motoreta lui dispăruse fără urme.

— Aproape fără urme, mai bine zis – se auzi o voce binecunoscută din spatele lor.

Era vocea zgripturoaicei, care intrase neauzită pe ușa din spate a farmaciei. Bătrânica păși fără zgomot pe lângă ei și, ieșind în stradă, își trecu un deget descărnat peste asfalt după care îl ridică în sus, privindu-l cu atenție la lumină.

— Noroc c-ai lovit-o, maică și-acum se scurge ulei din baie de la motor, că altfel n-o mai găseai niciodată! 'Tu-i bujia din cilindrul curului lu' ăla de ți-a furat-o!

— Vrei să spui că-l putem găsi pe hoț, lua-i-aș eu sfecla la trântă în bățul burții? – strigă Contabila, foarte nervoasă. Dar, luându-și pe seamă că stătea să explodeze de nervi, desfăcu repede cutia de Zolof și-și aruncă două pastile în fundul gurii, pe care le înghiți fără apă, pe nerăsuflăte.

Zgripturoica nu răspunse nimic, doar îi aruncă o privire încărcată de înțeles Magazinerului. Dar cum acesta nu reacționează în niciun fel, îi mai aruncă și o a doua privire, de data asta subîncărcată cu subînțeles. Iar nea Griguță se scocioră din nou în buzunare, mai scoase o bancnotă de 50 de euro și spuse:

— Mamaie, ajută-ne să-l prindem pe hoț și mai ai de la mine încă odată pe-atâta!

— Mare noroc ați avut cu mine, maică! – zise baba, palmând hârtia la iuțeală. Că eu, pe lângă multe altele, mai sunt și șofer pe Uber în timpul liber, așa că o să-l prindem pe hoț ca într-un clește!

Zicând acestea, zgripturoica le făcu semn s-o urmeze până la o camionetă Peugeot Boxer cu cabină de patru locuri, care era parcată la zece metri distanță de ușa farmaciei. Și după ce-i pofti să se așeze pe locurile din spate, baba se aruncă cu vioiciune la volan, roti cheia în contact și plecă cu mașina ușurel de pe loc, zicând:

— Țineți-vă voi, sataniștilor, cum puteți mai bine, că mie frânele nu-mi țin deloc! Bătu-i-ar Sfântul Mucenic Mina cu sabia lui pe pungașii de mecanici, fix peste mâinile cu care mi-au schimbat ei plăcuțele

de frână! Că ieri am scos mașina din service și tot nu-mi țin frânele!

Ș-atât cu ei!

Rămasă singurică în încăpere, farmacistă se mai uită odată cu alean la hârtia de 50 de euro, după care o strecură la loc în poșetă, suspinând din rărunchi:

— Of, of, of! Dacă ar fi mai mulți nebuni ca ăștia doi pe străzi, care să arunce cu bani în oameni, poate că s-ar ridica și cartierul nostru din punct de vedere economic. Și n-ar mai trebui să tot stăm cu mâna întinsă la stat și să votăm toți nesimțiții de politicieni care ne mint că ne măresc salariile.

Și zicând aceste vorbe, farmacistă apăsă din greșeală pe butonul bastonului cu electroșocuri, văzu că peste trei ore vor apărea zorile, mai apucă să vadă cum curentul electric îi zgâlțâie tot corpul și, electrocutată, tăcu.

19. Operațiunea Autobuzul Mercedes

Nu terminase bine Mogulul să-i beștească pe Directorul „Băi Dorele” și pe Vânător pentru că stăteau degeaba pe banii lui (lucru care de-altminteri era complet fals) că în fața casei Managerei de resurse umane opri autobuzul personal al președintelui Consiliului de Administrație al Holdingului. Și cum acest președinte era unul și același cu Mogulul, la fel de bine ai fi putut să-i spui autobuzul personal al Mogulului, dacă n-ar fi trebuit să respecti ipocrizia corporatistă. Autobuzul era marca Mercedes Benz Citaro, comandat special la Uzinele Daimler din Stuttgart, ca o aroganță inventată chiar de Mogul, prin care să se deosebească el cumva de toți ceilalți bogătași fără imaginație, care aveau doar limuzine, avioane și iahturi personale. Iar distracția favorită a Mogulului era să-și invite partenerii de afaceri la o plimbare cu autobuzul și să-i amendeze pentru circulația fără bilet de călătorie pe mijloacele de transport în comun.

Știind toate acestea, Directorul urcă cu oarece neliniște în autobuz și rămase în picioare pe culoar, în speranța neroadă că amenda pentru călătoria în picioare ar fi mai mică decât cea pentru călătoria pe scaun. Dar pentru a-și ascunde cât mai bine intenția meschină, el se prefăcu a executa o secvență de asane yoga, numită Surya Namaskar sau salutul soarelui și care consta în 12 poziții diferite combinate succesiv cu inspirație sau expirație. Cât despre Vânător, care nu avea nicio lețcaie asupra lui, acesta se tolăni fără teamă pe unul din fotoliile cu climatizare încorporată, frecându-și cu mare satisfacție turul pantalonilor din piele de vițel de pielea de zebra a scaunului de lux.

— Du-ne la sediu la Holding, tataie — îi zise Mogulul șoferului. Și să nu cumva să sari vreo

stație, să-mi iasă mie vorbe după aia că nu-mi respect concetățenii.

— Și-atunci... vrei să deschid și ușile în stații, boss? – întreabă șoferul.

— Ei, nici chiar așa, că nu vreau să mă facă ăștia sfânt în Calendarul ortodox înaintea lui Arsenie Boca – răspunse Mogulul, izbucnind în râs.

După care bogătașul bătu de trei ori cu piciorul în podeaua din argint aurit acoperită parțial cu mochetă din covor de Buhara și o ușă se deschise ca prin farmec. Iar din compartimentul de bagaje de dedesubt ieșiră două chelnerițe cu fuste extrem de scurte și bluze foarte decoltate, aducând o frapieră încărcată cu sticle de șampanie și două coșuri de fursecuri „*lignes de chat*”.

— Băi, sărăntocilor! Să nu cumva să vă prind că-mi ciupiți fetele pe sub fuste sau că vă molestați sexual de unii singuri pe-aici și-mi faceți mizerie prin autobuz.

Că vremea femeii-obiect a trecut și-acu’ te dau toate în judecată pentru hărțuială sexuală de-ți sar banii din buzunare cât ai zice „Suge-o, Ramona!”

— Am citit cartea – zise Vânătorul și continuă imediat, slugarnic:

— Felicitări pentru felul subtil prin care ați introdus o referință culturală beletristică în conversație, boss!

— Mersi – zise Mogulul, încercând să pară nepăsător, dar se vedea de la o poștă că era flatat de lingușeala dibace a Vânătorului. Ia zi, Vânătorule, cumva te mai cheamă și Andrei?

— Nu, nici vorbă – spuse repede Vânătorul.

— Mare păcat! Că mai aveam o referință din asta literară cu romanul „Suge-o, Andrei!”. Și mi-ar fi făcut mare plăcere să ți-o livrez!

— Îmi place jocul de cuvinte „livrez-livresc” pe care l-ați folosit – îl linguși mai departe Vânătorul, fără nicio rușine.

Și cum stăteau ei așa, bând șampanie și înmuind fursecurile „*lignes de chat*” în paharele „*flute*”, numai ce-l auziră pe Director întrebând tam-nesam:

— Ce nu pricep eu, boss, este că dacă avem interzis la atins fetișcanele ăstea, pentru ce puii noștri le-ați mai îmbrăcat așa de provocativ?

— Din cauza tradiției sado-masochistice de veacuri a bărbaților, băi Dorele. S-a demonstrat științific că, cu cât este mai atractivă și dezbrăcată o femeie și mai greu de atins, cu atât bărbații din preajmă o să se străduiască mai tare ca s-o impresioneze – răspunse fără ezitare Mogulul.

Și văzând că ceilalți doi se comportau cam prea relaxat, continuă nervos:

— Iar eu am nevoie să vă străduiți foarte tare, m-ați înțeles? Luați de beți și voi câte o șampanie, mâncați câte un fursec, dar apucați-vă de lucru și nu-mi mai pierdeți timpul. Că timpul e bani și banii-s ai mei, nesimțiților!

— Adică ce-ar fi de făcut, mai exact? – întrebă Directorul, care băuse deja primul pahar în poziția yoga Uttanasana, demonstrând cu ocazia asta că putea să și bea din orice poziție, nu numai să fumeze.

— Mai exact, tataie, ar fi că ne trebuie un plan ca s-o potcovim pe inginera aia de care vorbea Vânătorul și care-i acum directoare în locul tău. Pe care nu-mi amintesc și pace cum o cheamă. Că la câți ingineri erau pe șantier când mai veneam eu pe acolo, cine să-i țină minte cum îi cheamă pe toți?

— Doi – zise Directorul, pe un ton destul de arțăgos.

— Ce doi? – făcu Mogulul.

— Doi erau, eu și fata asta. Deci cam nu era așa greu să-i ții minte.

— Păi, pe tine te cheamă băi Dorele, deci te țin minte! Eu zic că dacă-i știi pe nume jumătate din angajați...

— Jumătate din doi e unu – spuse apăsător Directorul.

— Ce unu? – întrebă Mogulul, din ce în ce mai nervos.

— Albă ca Varul e porecla ei, eu atâta știu – reintră brusc Vânătorul în conversație, foarte

îngrijorat de direcția pe care aceasta o luase.

Și profitând de momentul de buimăceală al celorlalți, aduse discuția înapoi pe făgașul ei natural:

— Deci, cum ar veni, ar trebui să ticluim întâi așa-zisul plan A, nu? Și după aia încă un plan de rezervă, B. De-un caz de planul A dă greș, nu?

— Cam așa ceva – admise Mogulul, un pic cam tăfnos.

Numai Directorul clătină a mare îndoială din cap. Și, după ce mai aruncă o privire pofticioasă la chelnerițele care se chinuiau să se strecoare înapoi în compartimentul de bagaje prin ușița din podeaua autobuzului, alegând în acest scop cele mai nerușinate poziții cu putință, el spuse răspicat:

— Am părerea c-ar trebui să economisim timpul și să trecem direct la ticluirea planului B. Că din experiența mea de-o viață în câmpul muncii eu am învățat doar atât: la români, planul A dă greș totdeauna.

— Părerea ta! – făcu Mogulul. Și care ar fi atunci planul ăsta B al tău?

— Încă n-am idee, dar la el mă gândesc acum. Și terminând ce avea de spus, Directorul adoptă imediat postura Padmasana, mai cunoscută sub numele „Lotus” și considerată de mulți yoghini ca cea mai potrivită pentru meditația de mare profunzime.

Neștiind nicio poziție care să-l facă să mediteze profund, Vânătorul își încercă norocul meditând numai superficial și improvizând în viteză:

— Boss, cea mai nimerită ieșire din orice situație este să te bazezi pe natura omului. Căci omul, oricât ar fi el de educat chipurile, până la urmă tot un animal nesimțit este.

— Aha – zise Mogulul, ușor neatent.

— Deci dacă vrei să distrugi un animal, să zicem o cobră, cea mai bună cale e să-i scoți în față pe dușmanul lui natural, să zicem o mangustă. La o găină scoți o vulpe, la o vrabie, un uliu, la un hoț, un polițai, la o muscă, o broască, la un...

— Am înțeles ideea. Așa, și? Unde vrei să ajungi?

— Dușmanul natural al Inginerului este Maistrul, așa cum dușmanul natural al antilopei gnu este ghepardul, zise Vânătorul. Și cum dușmanul piliturii de fier este acidul clorhidric, la lucrurile neînsuflețite.

— Hm! – făcu Mogulul. Îmi place abordarea. E pe stil bio, cum e trendul acum. Nu dăm cu pesticide, găsim animalul care halește animalul. Îl montăm pe Maistru s-o atace pe Ingineră, bun! Au vleur, vleur e demi. Brici! Și planul C?

— Ce planul C? – întreabă Vânătorul, buimac.

— Păi ce, tu credeai că eu vă plătesc să-mi faceți un singur plan? Că nu facem un plan A, din cauză că planul A eșuează la români, asta am înțeles! Dar atunci îmi dați planul B și planul C. Că de aia vă plătesc, animalelor!

Cum-necum, strigătele descreierate ale Mogulului îl scoaseră pe directorul Dorel din transa meditativă în care se autocufundase, așa că acesta interveni salvator:

— Cred că am găsit eu soluția pentru planul C.

— În sfârșit, contribui și tu cu ceva la mersul înainte al societății, băi Dorele! zise, batjocoritor, Mogulul. Ia zi, care-i soluția?

— În cazul nostru, soluția e că planul B e totuna cu planul C. Conform teoriei tranzitivității logice: Dacă B este pentru A ceea ce C este pentru B, atunci ceea ce este C pentru B este C și pentru A.

— Hai că m-ai căpiat cu ce-urile ăstea ale tale, îmi țiuie urechile. Și atunci ce, ptu că m-ai molipsit, atunci cum facem?

— La informațiile pe care le avem, e prea riscant să facem două planuri. E ca și cum un om ar ști sigur că radical din 9 este 3 și radical din 16 este 4. Și vine altul care vrea să afle radical din 12,5. Care se știe că este la jumătatea distanței dintre 9 și 16, dar ce folos? Că radical din 12,5 nu are valoarea 3,5, care e la jumătatea distanței dintre 3 și 4, ci 3,54. M-ați înțeles acum?

— A dracului mai e pielea aia de inginer pe tine, băi Dorele! – zise Vânătorul cu admirație

neprefăcută în voce. Cu explicațiile astea chiar că ne-ai băgat în ceață!

Însă Mogulul doar ce strânse arogant din buze și spuse apoi, cu dispreț:

— El ne bagă în ceață, iar eu îl bag în p...

Dar nu mai apucară ceilalți doi să audă unde-l băga Mogulul pe Director, că auziră mai întâi un huruit asurzitor, apoi auziră cum șoferul autobuzului pune o frână bruscă și cum un obiect greu se izbește, într-un scrâșnet îngrozitor de piele pe metal, de ușa din față a autobuzului.

— Asta-i motoreta lui nea Griguță Titircă – sări Mogulul de la locul lui alergând cât putea de repede în față. Numai un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi care antrenează un lanț de distribuție de Mobra mai poate hurui așa! Și numai o șa de Harley Davidson, montată pe un cadru de motoretă Mobra poate să scoată un asemenea scrâșnet când se freacă de-un autobuz!

Vânătorul și Directorul alergară și ei repezori în urma lui. Iar când șoferul autobuzului deschise ușa, văzură cu toții că, în ceea ce privea vehicolul care se izbise într-însa, Mogulul avea dreptate. O motoretă Mobra vintage, tunată mai ciudat, ei nu mai văzuseră în viața lor. Dar până să se dumirească mai bine ce se întâmpla, de sub roata din față a autobuzului ieși o siluetă întunecată, dar căreia nu-i putură vedea fața, deoarece spatele Mogulului era interpus între ei.

Silueta păru că se mai moșmondește câteva secunde lângă motoretă până când reuși să încalece pe șaua Harley Davidson, după care reuși să demareze și să dispară în noapte.

— Cine era, boss? Că sunteți cam singurul care i-ați văzut fața – zise Directorul.

Dar Mogulul nu răspunse nimic, ci numai privi în gol cu tristețe. Căci, în aroganța lui nemăsurată, el nici măcar acum nu se putuse abține. Și în loc să-l privească în față pe omul cu motoreta, se uitase prin el, ca și cum acela n-ar fi existat.

— Dă-l naibii! Hai că vă las acasă și mă duc să dorm la sediu, că-s prea nervos. Băi Dorele, ia dă-mi-l pe Maistru la telefon să-l pun la curent!

Directorul vru să-i spună Mogulului că are și el telefon, dar după ce se gândi mai bine, dădu doar a lehamite din mână. Iar după ce tastă numărul Maistrului, văzu că telefonul sună, văzu că Mogulul întinde mâna ca să-l ia și sfios, i-l dădu.

20. O urmărire ca-n filmele rusești

Gonind pe străzi în noapte în camioneta Peugeot Boxer a zgripturoaicei, Contabila Sabrina și Magazinerul Griguță stăteau strâns îmbrățișați pe bancheta din spate, dar nu din cauză că ar fi apărut brusc vreo formă de atracție erotică irezistibilă între ei. Cauza era spaima teribilă care-i cuprinsese pe amândoi încă de la prima curbă, când baba lovise lateral cu camioneta un microbuz, spintecându-i tabla pe toată lungimea. La două intersecții nesemaforizate mai încolo spulberaseră o trecere de pietoni, de pe care oamenii săriseră ca potârnicile în toate părțile și apoi trecuseră pe roșu la nici jumătate de metru prin fața unui tramvai plin-ochi, fiind salutați de vatman și de absolut toți cei cincizeci de pasageri cu 101 degete mijlocii ridicate în sus. Iar dacă unul din pasageri n-ar fi avut mâna ruptă și pusă în ghips, ar fi obținut cu siguranță maximum posibil, adică 102 degete.

— Partea bună e că povestea cu frânele care nu țin se verifică, deci măcar baba e sinceră – îi șopti Contabila la ureche lui nea Griguță. Instinctiv, biata Sabrina încerca să-și muște buzele de frică, dar nu reușea neam. Căci, din cauza nefericitei lucrări dentare greșite de stomatologul din Istanbul, incisivii Contabilei îi depășeau buzele cu mai bine de doi centimetri.

— Hai, că nu mai avem mult și-l ajungem din urmă! – bodogăni zgripturoaica, lovind ușor o bordură cu roata stângă din spate, după care ocoli la mustață un bețiv care se culcase în mijlocul drumului și reuși ca prin miracol să oprească la numai doi metri după semaforul aprins pe roșu.

— Dar de unde știi, mamaie, unde este hoțul? – întrebă nea Griguță, prinzând un moment favorabil dialogului și fiind și curios nevoie mare de felul lui.

— Păi nu i-am pus tracker la motoretă la nenorocit? Ce părere ai? Uite-l colea pe Ipad cum se

mișcă!

Magazinerul se întinse peste scaun și se holbă neîncrezător la ecranul de la Ipad-ul fixat pe bordul mașinii, care era deschis pe aplicația Find my Iphone. Un punct roșu se mișca ticăit pe hartă, cam la un kilometru în fața lor. Contabila aruncă și ea o privire și spuse, cam în răspăr:

— Păi, bre mătușă, deci matale n-ai ce mânca, dar îți permiți să ai numai gadgeturi scumpe de la Apple?

Baba ezită numai o secundă, până când își aminti că Magazinerul era cu banii, nu Contabila și zise tăios:

— Donșoară, ține minte de la mine o chestiune. Oricât de scump ar fi un gadget de pe lumea asta, dacă-i de furat și-l permite oricine. Iar mătușă să-i spui lu' sor-ta lu' mă-ta, sau lu' nevasta lu' fratele lu' tac-tu, nu mie! Că eu una n-am dormit în același pat cu unchi-tu, din ce-mi aduc aminte!

Dar oricât de mult i-ar fi plăcut Contabilei, care era doar parțial calmată de îngurgitarea celor două pastile de Zoloft, să continue discuția în același ton, nu reuși nicicum. Căci imediat ce semaforul se făcu verde zgripturoaica apăsă accelerația la fund și demară așa de vârtos, încât o lipi pe finanțistă cu spatele de scaun prin efectul legii inerției, care era prima lege a dinamicii încă de pe vremea lui Newton. Iar nea Griguță se scărpină ce se scărpină în cap și apoi zise:

— Deci, ai avut curajul să-ți pui Iphone-ul la bătaie, mamaie?

— Cine nu se riscă, nu se câștigă – zise baba, folosind cu mult curaj chiar și verbul a câștiga la forma reflexivă contemporană a limbii române. Altfel nu se merită!

— Se pare că hoțul o ia înspre șantier – observă cam mirată, Contabila Sabrina.

— Îmi pare o prostie să mergi la furat cu motoreta, că nu poți căra mare lucru. Dar la ce școală se face în ziua de azi... – zise baba, dând din mână a lehamite.

Numai că imediat ce ridică mâna stângă de pe volan, ca să dea din ea a lehamite, camioneta o luă instantaneu spre dreapta și fu cât pe-acți să se înfigă într-un stâlp. Noroc că în jurul stâlpului, în scopul de a sifona banii strânși din taxe, Primăria comandase de-a lungul anilor mai multe rânduri de borduri, după obiceiul locului. Așa că roata dreaptă din față încălecă o bordură, iar camioneta se dezechilibra și se răsturnă, dându-se de trei ori peste cap.

Conform regulii din basme, după ce se dădu de trei ori peste cap, camioneta se prefăcu într-un morman de fiare, ceea ce nu era cine știe ce scofală de prefacere fermecată, dar atâta reuși ea.

Iar zgripturoaica smulse Ipad-ul de la locul lui și traversă țopăind drumul, până la prima poartă în care începu să bată cu putere, strigând:

— Băiii, ciumpalacilor! Am nevoie de un UBER, chiar aici, la adresa asta!

Și nu trecu mai multă vreme decât ai arunca o cărămidă într-un geam și până ar fi geamul țândări pe jos, că la poarta casei apărură agentul de poliție Puiu Bolocea de la Poliția comunitară, spunând:

— Hai că vă duc io, cu Loganul Poliției. Că oricum n-am somn, mașina e la doi pași și mai sunt și în timpul serviciului pă tura de noapte.

— Păi dumneavoastră faceți și taxi la Uber, domnu' agent principal? – se miră Magazinerul.

— Ride-sharing îi zice la Uber, nu taxi – făcu polițaiul, vesel. În engleză, asta ar veni că indiferent unde mergeți voi, eu merg exact unde mergeți voi. Și vă iau și pe voi cu mașina mea. Understood?

— Cum? – întreabă Contabila, năucă.

— Ia lăsați-l pe nea Puiu în pace, că dacă-i sare țandăra vă amendează! – zise zgripturoaica. Nu vă uitați că se dă el manierat, că e-un mitocan clasa-ntâi!

— Asta cam așa e! – se înfoie încântat nea Puiu. Vă futestez de n-aveți aer, dacă mă călcați pe bombeu.

— Dar nu-i prea greu să aveți două slujbe așa solicitante, dom' polițist? Că eu la asta m-am gândit – preciză nea Griguță.

— E greu – admise polițaiul. Dar ce putem face? Că noi, ăștia micii, nici nu putem lua șpagă cum ia comisarii și chestorii, și nici nu putem fura ca primarii și parlamentarii. Deci rămâne numai și decât să ne descurcăm!

După ce zise cu alean aceste vorbe înțelepte, nea Puiu deschise ușile Loganului și-i pofti înăuntru:

— Hai, urcați-vă odată, că mai e multă lume năcăjită care așteaptă un ride-sharing din ăsta cu orele, nu ca voi.

Urcară ei cam cu sfială în Loganul Poliției, numai că, înainte de a porni motorul, polițaiul o privi pe zgripturoaică drept în ochi și-i spuse dârz:

— Tanti Despina, știi că-s și broker de asigurări, la fel ca și muiflistul ăla de Mugurel Ciufică de la Poliția rutieră. Poate aud că faci la el constatarea la dauna de asigurare la camioneta aia de tocmai ai făcut-o muci, că ne supărăm pe vecie.

Iar baba se foi neliniștită pe scaun și spuse moale:

— Chestia e că se poate să fie posibil să fie un diferend pe actele de proprietate ale mașinii, nea Puiu. Că știi că sunt unii proprietari mai neam prost, care nu se împacă cu situația că le-a dispărut mașinile din fața casei.

— Aha! – făcu polițaiul. Mata vii la mine să rezolvăm cu dauna și le explic eu la proprietari situația. Și data viitoare o să fie și ei asigurați la mine, ca orice cetățean informat.

Mult nu mai zăbovi agentul Bolocea, ci porni pe loc sirenele și unde nu zbură ca vântul și ca gândul pe străzi, urmărind punctișorul roșu de pe ecranul Ipad-ului bătrânicii. Iar după o goană turbată de un sfert de oră, când distanța se micșorase la mai puțin de cinci sute de metri, dădură de o trecere de nivel cu cale ferată fără bariere. Dar, deși trecerea era fără bariere, ei tot nu puteau trece căci un mărfar era oprit chiar acolo, iar mecanicii fumau liniștiți, rezemați de vagoane.

— Cât mai durează activitatea voastră infracțională, măi suspectilor? – întreabă nea Puiu, în subgraiul românesc polițienesc, fără să coboare din mașină.

— Un cinci minute, șefu', că a furat unii o bucată de șină și-acum o înlocuiește.

— Cu ce o înlocuiește? – întreabă bănuitor polițaiul.

— Asta ne-ntrebăm și noi. Că materialele de reparații s-au terminat din februarie și-acu suntem în septembrie.

Dar nu trecu mai mult timp decât ar trece din secunda în care ai intra cu o cruce în mână într-o moschee și până când ai ieși bătut cu ea peste gură înapoi afară că mecanicii se urcară în locomotivă și trenul dispăru scârțâind în noapte.

— Na, belea! – zise deodată zgrițuroiaca, fluturând Ipad-ul în toate părțile. Cât am frecat noi menta aici, am pierdut semnalul de la hoț, sări-i-ar uleiul de la motor pe rochia de nuntă a lu' fi-sa, în vecii vecilor!

— Nu-i problemă – zise polițaiul. Dacă a intrat pe șantier, cam știu eu unde se duce. Lăsați pe mine, că n-am ajuns eu degeaba polițai comunitar fără să fac o zi de școală de Poliție.

Chiar atunci, farurile Loganului luminară în depărtare un grup de patru persoane, care se afla adunat în jurul unei motorete.

Iar Contabila și Magazinerul văzură că una din persoane era o femeie cu fața albă ca varul și cu părul foarte sârmos dar, nervoși, tăcură.

21. O baracă prea îndepărtată

Fără a ști nimic despre cum se chinuiau Contabila și Magazinerul să ajungă înaintea ei la baraca Directorului, Albă ca Varul, însoțită de zugravii Mormăilă și Horcăilă, ieșise la suprafață în partea de nord a șantierului chiar în locul în care ieșea și fumul toxic de la surcelele Magazinerului. Zugravii mergeau înaintea ei, căci fiind bine înveliți în pojghița de lac monocomponent solidificat erau imuni la efectele curentului electric. După obiceiul lor, incompetenții muncitori ai Companiei de electricitate lăsaseră o mulțime de capcane atunci când cablaseră șantierul, așa că Mormăilă și Horcăilă tresăreau aproape la fiecare pas, detectând înalta tensiune. În scurtă vreme, cei doi zugravi reușiră s-o scoată pe Ingineră din zona periculoasă și se opriră în loc să se orienteze. Albă ca Varul extrase din poșetă Oglinda fermecată, pe care o șterse repejor cu niște diluant de vopsea pe fața argintată, ca s-o trezească din repaus.

Oglinda începu pe loc să se vâlurească în stilul ei cunoscut, scârțâind din toate cioburile pe unde intrase diluantul și atacase aracetul.

— Dar știi că n-aveți liniște nici noaptea, măi oameni buni. Hai, fată, bagă întrebarea, să mai prind și eu un cinci ore de somn până dimineață!

Albă ca Varul șterse fața oglinzii cu o lavetă, apoi se gândi puțin și spuse:

— Oglindă, oglinjoară opacă, cum ajungem noi pe șantier la baracă?

Iar oglinda îi răspunse pe loc tot în versuri, în stilul ei inconfundabil:

— Isteață domnișoară, baraca-i la o distanță bunișoară! Plus că-i așa de vestită, încât de patru zugravi e jefuită. Dar soarta pe loc un prieten ți-aduce și-acela pe roți într-acolo te duce.

— Văd c-ai mai lucrat la rime, că sună mult mai bine versurile de la profețiile tale – observă Albă ca

Varul.

— Mersi – ciripi Oglinda fermecată și oricât era ea de oglindă rece și sociopată, tot roși de plăcere.

Și nu trecu mai mult timp decât ar trece din momentul în care i-ai arăta 100 de euro unei ghicitoare și cel în care ea ți i-ar face dispăruți, că oglinda fermecată adormi la loc. Dar spusele ei îi aduseseră deja pe Mormăilă și Horcăilă într-o puternică stare de agitație, așa că ei începură imediat unul din dialogurile lor presocratice supraîncărcate cu logică formală:

— Ce-o fi vrut să spună oglinjoara cu cei patru zugravi care jefuiesc baraca? – se întrebă Mormăilă.

— Bine zici! – aprobă Horcăilă. Că ultima dată când am verificat eu erau cinci.

— Dar, dacă ea zice că sunt patru, atunci...

— Unde e al cincilea?

— Că niciodată nu s-a întâmplat să scazi din cinci patru și...

— Să nu obții unu. Exact unu!

— Deși e ciudat să obții unul despre care știi precis că se există...

— Și totuși nu e acolo. Deci, cam nu se există.

— Că dacă s-ar exista...

— Atunci ar fi!

— Ia mai tăceți dracului, că iar m-ați amețit cu ping-pong-urile voastre de dialoguri analfabetice – puse capăt discuției Inginera. E clar că unul dintre zugravi s-a pierdut de ceilalți. Atâta că, pe moment, nu știm care anume.

Nu termină ea bine de spus vorbele acestea, că un hureț groaznic se auzi venind de undeva din apropiere. Și tustrei îl văzură apărând din întuneric pe zugravul Moșmondilă, călărind vitejește motoreta tunată a Magazinerului.

Și unde nu începu Moșmondilă să derapeze controlat prin praful de mortar de pe șantier în stilul dirt bike, moșmondindu-se în fel și chip ori de câte ori trecea peste câte vreo baltă și era nevoit să schimbe derapatul cu acvaplanarea. Și poate c-ar fi derapat el fericit mult și bine, dacă Albă ca Varul nu

s-ar fi enervat îngrozitor și dacă nu i-ar fi aruncat în cap cu un buiandrug din lemn, pierdut de niște zidari neglijenți pe acolo. Căzând de pe motoreta Magazinerului, Moșmondilă mai apucă să îngaime un refren (aproape uitat în zilele noastre) dintr-un cântec popular tip duet, foarte apreciat în vremea comunismului:

— Cine bate seaara, la fereastra mea?

Cinee bate seara, la fereastra mea?

Eu sunt, dragă Mărioară, nu mă reclama!

Fără a se tulbura prea tare, Albă ca Varul se repezi la el înșfăcându-l strâns de brăcinarii pantalonilor unsuroși. Iar după aceea îl aruncă în aer de trei ori, strigând, exact la fel ca tatăl lui Ion Creangă, atunci când se întorcea el plin de promoroacă din pădurea de la Dumesnicu: 'Tââta mare!

Doar că, aducând o ușoară îmbunătățire stilului aruncat al lui Ștefan Apetrii, tatăl lui Nică, Inginera îl aruncă pe Moșmondilă de trei ori dar îl prinse înapoi doar de două.

— Dar știu că tare mai vă place să vă emasulați, donșoara Ingineră – mai apucă să spună bietul Moșmondilă, folosind aiurea în conversație un termen despre care el credea că ar fi inversul efeminării. După care se ridică de pe jos și începu să-și scuture hainele de praf.

Dar până să apuce Albă ca Varul să mai zică ceva, Mormăilă și cu Horcăilă se năpustiră asupra lui, răcnind pe rând și luându-și unul altuia vorbele din gură:

— Deci Oglinda fermecată avea dreptate...

— Iar tu erai ăla care lipsea din ghicitoarea ei...

— Ca o coadă de topor ce ești!

— Te pomenești că nu mai poți vedea pădurea din cauza copacilor...

— Sau, poate că acum nu mai e codrul frate cu românul...

— Ci e frate cu austro-ungarul?

— Dar tot plin de uscături ca și cu românul!

— Dar terminați odată, dialoghiștilor, că-mi țiue urechile de la mormăiturile și horcăielile voastre – strigă Albă ca Varul. Și întorcându-se spre Moșmondilă, îl întreabă, în argoul pe care-l învățase de curând de la ceilalți doi zugravi:

— De unde ai... „speriat” motocicleta asta, ticăitule?

— De la nea Griguță, fantoma șantierului – răspunse Moșmondilă, ezitant ca întotdeauna. O parcase în față la o farmacie, unde intrase el cu Contabila.

— La o farmacie? Ce dracului făceau ei noaptea la farmacie?

— Din ce-am înțeles io, donșoara contabila avea PMS. Dar dacă PMS este varianta feministă a lu’ PLM de pe Facebook, unde organul mascul e înlocuit cu cel femeiesc și mea cu mă-sii, asta nu mai știu.

Auzind deducțiile prostești ale lui Moșmondilă, Horcăilă nu se mai putu abține și interveni imediat:

— PMS este acronima la sindromul premenstrual, bombalăule...

— Adică, atunci când femeia este într-una din zilele acelea... – completă imediat Mormăilă.

— Cum inspirat zice în reclamele la tampoane absorbante la televizor...

— Asta când nu-s reclame la ălea cu aripioare...

— Unde zice la fel, numai că-s aripioare în loc...

— Dar dacă nu te uiți la televizor pe pauzele publicitare, asta pățești!

— Rămâi prost!

— Iar dacă te uiți, devii! – trase Mormăilă concluzia finală.

— Da’ mai lăsați-mă în pace, prostalanilor, cu analizele voastre de media – zise Moșmondilă, foarte nemulțumit. Că eu am impresia că ăia doi m-au văzut când le-am „speriat” motoreta și acum mă urmăresc.

Ca să nu mai zic că pe drum m-am mai ciocnit și cu autobuzul Mogulului.

— Cum? Te-ai ciocnit cu autobuzul Mogulului și abia acum spui? – tresări Albă ca Varul.

— Și Mogulul era și el în autobuz? – mormăi Mormăilă.

— Și dacă era, te-a recunoscut? – horcăi Horcăilă.

Dar până să apuce Moșmondilă să mai răspundă ceva, faza lungă a farurilor unei mașini apăru în depărtare și îi prinse în bătaia ei ca pe niște iepuri.

— M-au ajuns din urmă! – strigă Moșmondilă, mișcându-se ticăit, dar cât putea el de repede, doar doar o reuși să pornească motoreta. Iar după ce o porni și încălecă pe ea, o aburcă în spatele lui și pe Albă ca Varul pe șaua de Harley Davidson, strigând agitat:

— Hai că mai vă povestesc restul pe drumul înspre baracă!

Speriați că rămân singuri în fața primejdiei, Mormăilă și Horcăilă se aruncară în spatele Inginerei pe șaua uriașă, așezându-se în varianta economică, burtă peste spate, ca doi saci de ciment așezați unul peste altul. Iar după câteva moșmondele absolut necesare, având în vedere cine era pilotul, motoreta o porni la drum printre gropi, mergând în zig-zag, pentru a i se pierde urma printre grămezile de moloz din șantier, în noapte.

Ș-atât cu ei, deocamdată!

22. Cine „sperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă

Între timp, la baraca Directorului, ceilalți patru zugravi, pe numele lor Bodogănilă, Bombănilă, Morocănilă și Toloncănilă, tocmai terminaseră de împachetat plăcile de rigips pe care și le pregătise Directorul ca să le fure el, înainte să știe că va ieși intempestiv la pensie. Metaforic vorbind, zugravii se aflau în situația descrisă de înțelepciunea populară sub numele „cu sacii în căruță”. Descrierea era mai mult decât riguroasă, odată ce plăcile de rigips erau stivuite frumos în duba Volkswagen Crafter, al cărei nume sugera tendențios o căruță populară destinată oamenilor îndemânatici. Cu alte cuvinte, deși zugravii ar fi trebuit să fie complet relaxați, ei nu aveau pic de liniște. Psihologic vorbind, erau în situația unui criminal în serie dintr-un film „horror”, care tocmai a terminat de spintecat (cu chiu, cu vai) cinci persoane cu drujba și stă frânt de osteneală pe dușumeaua plină de sânge, rugându-se la Dumnezeu să nu mai fie pe undeva și o a șasea persoană, că el nu mai poate.

— Pre cât realizez eu acum, cam s-ar cuveni să spunem o rugăciune! – zise Bodogănilă. Ca să încheiem la un mod festiv și religios un eveniment diavolesc, care nu l-am putut evita! Iar ateii poate să spuie un toast despre cum se trage omul din maimuță sau orice toast care-l știe ei!

— Pe care... – zise Toloncănilă, alandala.

— Ce vrei să spui, băi animală? – întrebă Bodogănilă, prietenos.

— Habar n-am ce! Decât că așa spune donșoara ingineră, ori de câte ori zicem noi care! Deci ea bagă un „pe” în față la „care”, dacă mă înțelegeți ce zic!

— ’Te-n cur pe mă-ta pe care te-a făcut, na! – trânti imediat Morocănilă o glumă de autobază, groasă ca tencuiala decorativă siliconică Baumit.

Și pentru că-i era frică ca nu cumva să se piardă gluma, mai adăugă lămuritor:

— Na poftim, că i-am băgat și-un „pe” în față, la pe care să fie și Toloncănilă mulțumit.

Și unde nu începură ceilalți trei zugravi să râdă de se zguduia baraca, de unde orice om poate deduce că gluma a fost apreciată pozitiv. Oricum, de aprecieri negative se cam săturaseră de mult cu toții.

Cum râdeau ei așa fără grijă, odată auziră un huruit năprasnic afară și ceva se izbi cu putere de peretele barăcii, mai-mai s-o răstoarne.

— Să-mi bag eu picioarele dacă asta n-a fost motoreta lui nea Griguță, fantoma Șantierului-fornăi Bodogănilă speriat, înșfăcând o bucată de țevă de PVC pentru orice eventualitate.

— Că altceva să huruie mai tare decât lanțul de Mobră tractat de un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi nu se există pe lumea asta.

Auzind numele lui nea Griguță, ceilalți patru zugravi săriră în picioare, înarmați care cu ce apucase la repezeală în mână. Când-colo, o voce binecunoscută răsună vesel la intrare, chiar lângă ușa metalică tăiată cu flacără oxiacetilenică de sudorul Codruț:

— Băi, prostalanilor! Da' câtă minte puteți să aveți de-ați distrus ușa de la intrare cu sudura?

— E Moșmondilă, bombalăilor! – strigă Bombănilă, ușurat.

— E Moșmondilă, bombalăilor! – repetară și ceilalți, în dezordine.

— Pi un'i umbli, uăi nebunuli? – întrebă Bombănilă, care în momentele de mare tensiune sufletească revenea pentru foarte scurt timp la accentul strămoșilor săi din Dorohoi.

— Pe ici, pe colo, prin părțile esențiale – răspunse, plin de ifose, Moșmondilă.

Și s-ar mai fi izmenit el mult și bine, dacă n-ar fi dat năvală în baracă Mormăilă și cu Horcăilă, cântând în cheie parodică un refren foarte popular al celebrei cântărețe Sofia Vicoveanca:

— Să facem hora mare,

Să fure fiecare,
Stânga unu, dreapta doi,
Cum se fură pe la noi,
Hopa-hop, ș-așa!

Dar cum toți aveau fețele strâmbate de cum li se uscaseră lacul polimeric pe obraji, nu se puteau recunoaște între ei decât după voce, așa că baraca răsună de răcnete de bucurie. După ce-i mai lăsă câteva minute să se potolească, Albă ca Varul intră și ea năvalnic în baracă și strigă cât putu ea de tare:

— Băi, patibularilor!

Și văzând că toți încremeniseră, fiecare în locul unde-l prinsese teribila insultă, continuă:

— Nu vă uitați ca proștii, că nu stau eu acum să vă explic ce înseamnă patibular. Aveți telefoane cu internet, dați și voi un google, intrați pe dextonline și aflați!

Și cum zugravii își scoaseră imediat telefoanele din buzunare, Inginera preciză iute:

— Nu acum, tolomacilor! Acum trebuie să ducem la îndeplinire ceea ce ne-a lăsat Directorul cu limbă de pensie, care-i mai tare ca limba de moarte.

— Adică ce? – îndrăzni Mormăilă.

— Speriem rigipsul! – răcni Albă ca Varul.

— Speriem rigipsul! – strigară într-un glas cei șapte zugravi. Speriem rigipsul! Speriem rigipsul!

Cum plăcile de rigips erau deja „speriate” și bine stivuite în duba Volkswagen, strigătul de luptă avea cam aceeași utilitate ca „Trăiască pacea între popoare!”, „Jos labele de pe Crimeea!” sau „Occupy Wall Street!”. Numai că Inginera făcuse un master în Comunicare la Universitatea Erasmus din Rotterdam (cu o bursă Soros) și știa foarte bine că dacă o mulțime e compusă din mai mult de doi oameni trebuie să-i dai neapărat niște lozinci de strigat, că altfel o ia razna.

Ar fi strigat ei zugravii mult și bine, că tare mult le mai plăcea activismul civic, dacă-n deschizătura ușii barăcii n-ar fi apărut deodată agentul de poliție comunitară Puiu Bolocea, însoțit de Contabila Sabrina și Magazinerul Titircă.

— Ce v-am spus eu că știu unde-i depistăm pe infractori, domnu' Griguță? Că șantieristul trage la furat materiale cum trage șarpele la lapte dulce! – se umflă în pene polițaiul, după obiceiul lui.

— Uite că nu m-am gândit la asta – murmură Magazinierul. Că pe vremea mea mai era un minim de respect pentru proprietatea particulară și nu se fura decât de la stat.

Contabila nu spuse nimic, ci numai se apropie tiptil de sertarul de la biroul Directorului, trăgând ușurel de el să vadă dacă-i încuiat. De cum plecă ea din cadrul ușii, în locul ei se repezi din spate baba Despina care numai ce aruncă o privire prin încăpere și începu să strige:

— Arestează-i pe nenorociții de sataniști, nea Puiul Uită-te la ei cum au supt vlagă poporului și-acuma poporul șade cu ochii dați peste cap de-atâta supt!

Numai că nici Albă ca Varul nu era născută la șapte luni din mamă minoră care-a uitat să ia pilula de-a doua zi. Inginera păși cu semeție în fața zugravilor, își ridică cu o mișcare provocatoare sutienul întărit cu plasă de Buzău și zise în bătaie de joc:

— Și care-ar fi, mai exact, încadrarea juridică, domnu' agent principal? Infracțiunea de supt vlagă cu premeditare? Supt de vlagă deosebit de grav? Tulburarea vlăgii publice?

Polițaiul se clătină un pic sub avalanșa de sarcasme, dar fiind nesimțit prin fișa postului, își trase imediat pe seamă și spuse bățos:

— Constituire de grup infracțional sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt din avutul particular și ultraj la adresa organului de anchetă penală, na poftim!

Auzind acuzația, Mormăilă și Horcăilă țâșniră imediat din mijlocul grupului de zugravi, vorbind însuflețit:

Horcăilă: – Nu pricep ce tot aveți voi, polițaii, că ne-o tot băgați pe asta...

Mormăilă: – Cu... „cercetăm sub aspectul infracțiunii de...”?

Horcăilă: – De ce nu cercetați infracțiunea direct?

Mormăilă: – Și o cercetați mereu „sub aspectul” ei?

Horcăilă: – De ce nu cercetați și „peste aspectul infracțiunii”?

Mormăilă: – Sau deasupra aspectului. Că poate infracțiunea există...

Horcăilă: – Dar „sub aspectul ei” nu poți cerceta nimic!

Mormăilă: – În schimb, poți cerceta „peste”...

Horcăilă: – Sau direct!

Oricât era nea Puiu Bolocea polițist comunitar cu experiență, hârșit în lungi conversații cu cele mai diverse scursuri umane ale societății postindustriale și tot se clătină sub asediul dialogului supraréalist al afurisiților de zugravi.

Cu toate acestea, mai mult ca sigur că întâmplarea ar fi urmat un curs firesc, natural românesc, în care zugravii ar fi plecat cu plăcile de rigips în pace, Magazinerul și-ar fi recuperat motoreta tunată, Contabila ar fi sustras registrul de casă, polițistul ar fi primit cuvenita șpagă și plata pentru cursa Uber, iar zgripturoaica ar fi luat cei 50 de euro promiși pentru cazul în care prindeau hoțul. Toate acestea s-ar fi întâmplat la mica înțelegere, fără nicio îndoială, dacă o voce încărcată de groază nu s-ar fi auzit strigând de ceasul morții din afara barăcii:

— Fugiți, oameni buni! S-a întors Codruț, sudorul și-i foarte nervos. Dacă vă găsește aici, vă dă foc cu baracă cu tot!

Și nu trecură mai multe secunde decât ar trece din clipa în care ai băga un card expirat în bancomat și până când bancomatul ți-ar priponi cârdul, că în baraca Directorului pătrunse paznicul Manole Capverde, poreclit pe șantier Manole Cap Chel, din motive mai mult decât evidente.

— Faină noapte v-ați mai găsit pentru furat – zise paznicul, galben la față de frică. Tocma’ noaptea

zilei în care l-a dat afară donșoara Georgiana pe Codruț sudor!’ De când s-a lăsat întunericu’ nebunul răscolește continuu Șantierul, ca s-o prindă și s-o abuzeze!

— Și crezi că suntem și noi în primejdie? – întreabă Contabila, care tocmai reușise să deschidă sertarul biroului și căuta febril registrele printre dosare.

Dar nu mai apucă paznicul să spună ce crede el, că de la o oarecare depărtare de baracă se auzi o voce găjăită, cântând cu voioșie:

— Cine-i născut în ianuarie

Să-și dea chiloții jos!

Cine-i născut în februarie

Să-și dea chiloții jos!

Cine-i născut în martie

Să-și dea chiloții jos!

— Ascultați cântecul și judecați și singură dacă sunteți în primejdie, doamnă! Eu, unul, nu mai stau să văd ce se întâmplă când ajunge la decembrie – spuse paznicul și-o rupse la fugă cât îl țineau picioarele.

Imediat cei șapte zugravi o luară pe sus pe Albă ca Varul, împotriva voinței ei, și plecară și ei valvârtej cu Volkswagen-ul Crafter.

— Matala mai stai, tanti Despina? – o întreabă cu oarecare subînțeles polițaiul pe zgripturoaică. Că eu unul trebuie să plec, că mi-am dat seama că n-am jurisdicție acilea.

— Aș sta numai de-o curiozitate, să văd cum se termină – zise baba. Dar mi-e că numai gura e de el și nici nu mai găsesc taxi după aia. Și după ce mai șovăi câteva clipe, suficiente cât să primească de la Magaziner cei 50 de euro datorati și să-și recupereze Iphone-ul, baba urcă cu nea Puiu în mașina Poliției comunitare și pe-acolo le-a fost drumul. Iar Magazinerul porni motoreta și intră călare pe ea în baracă. Contabila atâta și aștepta! De cum îl văzu venind, ea extrase din sertar registrele pe care le ochise din timp și încălecă pe șaua Harley Davidson dintr-o singură mișcare, în spatele lui nea Griguță.

În clipa următoare, motoreta țâșni la drum cu o viteză apropiată de viteza luminii stinse, dar cu un zgomot foarte asemănător tunetului, trecând la nici doi pași de sudorul Codruț.

Iar sudorul Codruț intră șovăielnic în baraca goală, își aprinse ultima țigară cu aparatul de sudură și bău ultimul strop de bere din bidonul de doi litri. Apoi își puse încetișor capul pe birou, văzu ca prin ceață că zorile sunt încă departe și, amețit, adormi.

23. Mai multe călătorii la capătul nopții

După evenimentele năucitoare de peste zi și din prima jumătate a nopții, a doua jumătate a ei a fost, în cel mai ciudat mod cu putință, complet lipsită de peripeții.

Noaptea era încă tânără atunci când sudorul Codruț se prăbușea neputincios în mrejele somnului, după ce se prăbușise cu ceva timp înainte neputincios în mrejele alcoolului, fără a reuși să atragă vreo altă persoană în mrejele sexului forțat și neconsimțit reciproc. Iar imediat ce liniștea se așternuse peste șantier, paznicul Manole Cap Chel adormise ca prin farmec, ceea ce-l ajutase foarte mult să-și păstreze neîntrerupt recordul de 320 de nopți dormite în șir în timpul serviciului. Ș-atât cu ei!

În casa ei, aflată spre partea de nord a șantierului, tolănită pe una din blănille ecologice de urs așezate lângă șemineul-aragaz, Georgiana, Managera de resurse umane, dormea și ea, ruptă de osteneală. Căci după ce plecaseră Mogulul, Directorul „băi Dorele” și Vânătorul de recompense, ea muncise mai bine de trei ore ca să așeze la loc parchetul triplu stratificat cu dublu-click pe care i-l făcuseră vraște musafirii și să refacă peretele din gips-carton pe care i-l dărmase agentul fiscal Abu Zev al Anaf.

Ș-atât cu ea!

Iar doi dintre musafirii ei erau de asemenea în lumea viselor.

Lăsați de Mogul într-o stație de autobuz din partea de vest a Șantierului, Vânătorul de recompense și Directorul avuseseră inspirația de a chema o mașină Uber. Ca o coincidență uimitoare, Uber-ul era o mașină a Poliției comunitare, condusă de agentul principal Puiu Bolocea. Care agent se ciondănisese tot drumul cu cel de-al patrulea participant la ride-sharing, o zgripturoaică pe nume tanti Despina, în legătură cu o constatare de daună

totală la o camionetă Peugeot Boxer cu cabină dublă.

Și cum din discuții reieșise că nea Puiu, pe lângă ocupațiile de polițist comunitar, șofer Uber și broker de asigurări, mai închiria și camere la un preț accesibil, Directorul și Vânătorul au poposit pentru restul nopții la el acasă.

Și pe când se scufundau ei doi într-un somn adânc în camerele lor închiriate, zgripturoaica se afunda în casa ei într-un somn fără vise, iar polițaiul se cufunda într-un somn agitat în Loganul poliției, așteptând să-și încheie tura de noapte.

Ș-atât cu ei!

Magazinerul și Contabila dormeau și ei duși, în ciudata casa subterană de sub șantier. Dintr-un exagerat simț al simetriei, vrând s-o recompenseze pe Sabrina pentru că-i arătase sânii, nea Griguță îi arătase două din conturile lui din Cipru. Iar Contabila socotise atunci că ei doi ajunseseră la un asemenea hal de intimitate încât erau practic obligați să facă sex împreună. Zis și făcut!

Așa că înainte de a adormi au făcut sex pe săturate, oprindu-se numai din când în când să citească registrele contabile luate din baraca Directorului, care erau măsluite cu asemenea dibăcie încât lectura lor era aproape la fel de mulțumitoare ca sexul.

Ș-atât cu ei!

Cât despre Albă ca Varul, aceasta adormise liniștită în pătuțul din dormitorul micuț din apartamentul ei mititel, în timp ce în baia ei minusculă cei șapte zugravi se curățaseră de stratul de lac de pe corp, spălându-se unul pe altul cu diluant. Bieții zugravii trebuiseră să se spele de două ori la rând în nici 10 ore și erau peste măsură de osteniți. Văzându-le chipurile doborâte de oboseală, zugravul Bodogănilă spuse doar atât:

— Băi prostalanilor! În mod normal, ar trebui să spunem cu toții o rugăciune înainte de culcare! Dar

pentru că sunteți toți niște atești nesimțiți, am să vă dau decât un citat din Coșbuc.

Dar din ce în ce s-alină,
toate zgomotele-n sat
Muncitorii s-au culcat
Liniștea-i acum deplină
Și-a-nnoptat.

Și nu trecu mai mult timp decât ar trece din clipa în care ai călca pe dinții unei greble până când coada uneltei te-ar pocni peste ochi că zugravii adormiră pe podea, fiecare în locul în care-l prinsese citatul.

Și-atât cu ei!

Singurul care nu putea să doarmă la ora aceea era Mogulul. În aroganța lui nemăsurată, el nu suporta ca alții să stea degeaba pe banii lui, profitând că el doarme. Prin urmare el chemase la SPA-ul lui proprietate privată mai multe vedete TV, analiști politici de primă mână și politicieni de mâna a doua pe care-i pusese să se încaiere în talk-show-uri netelevizate, pe banii lui.

Ș-atât și cu el!

24. Încleștarea țâțanelor

Soarele nu era ridicat mai sus de-o suliță pe cer, indiferent ce-o fi însemnând asta ca interval orar al zilei, când Albă ca Varul pășea plină de îndrăzneală pe poarta șantierului, însoțită de cei șapte zugravi. Un fel de miros de bătălie plutea prin aer, combinat cu mirosul de canalizare, cu mirosul de vopsea acrilică, cu mirosul de smoală, cu mirosul de parizer cu usturoi și cu multe alte mirosuri specifice șantierului.

Dar nu apucară să ajungă nici până la baraca Directorului, că-l și văzură venind pe Maistru direct spre ei, cu fața întunecată, părul vâlvoi și ochii ieșiți din orbite. Fără să se tulbure câtuși de puțin, căci știa de la Oglinda fermecată că Maistrul era unealta Mogulului, Albă ca Varul doar ce zâmbi subțire și-i zise batjocoritor:

— Dar ce-ai pățit, dom' maistru? Ți s-a stricat foenul și te-ai uscat pe cap cu cuptorul cu microunde?

Și oricât era el montat de Mogul și turbat de ciudă, Maistrul tot bufni în râs când auzi gluma de autobază a Inginerei. Căci ăsta era motivul principal pentru care o iubea tot Șantierul: când venea vorba de mitocănie la serviciu, Albă ca Varul se comporta ca un bărbat.

Trăgându-și cu greu respirația, care era mult mai rece ca gheața, ca și cum ar fi mestecat de curând o găleată plină cu Orbit Winterfresh, Maistrul spuse răspicat:

— Albă ca Varul, vrei în mistrii să ne tencuim, în sudură să ne frigem sau în betoane să ne turnăm?

— În betoane, că-i lupta mai dreaptă – zise Albă ca Varul la mișto, sumețindu-se pe lângă pompa de turnat beton sub presiune.

— Dacă cu capul tău te-ai gândit, rău ai socotit, iar dacă la Facultate te-a învățat așa, atunci prost te-a învățat! – mârâi Maistrul. Aduceți sudura!

De cum auziră vorbele acestea de sfadă, doi dulgheri mai cinefili își scoaseră pe loc smartfoanele și anunțară pe Whatsapp că lângă macara va începe în curând lupta dintre Maistru și Albă ca Varul, luptă pe care tot ei au numit-o, destul de inspirat: „încleștarea Titanilor”.

Dintr-un exces regretabil de software, anunțul dulgherilor a circulat ca SMS viral pe mai multe smartphoane la care opțiunea autocorect era greșit activată pe diacritice. Astfel, după primele patru forward-uri, „Încleștarea Titanilor” s-a transformat în „Încleștarea Țâțanelor” – ceea ce a făcut ca întreg șantierul să năvălească într-acolo, într-un suflet.

Confuzia era întărită de zvonul care umbla de ani de zile prin șantier, cum că Albă ca Varul ar purta un sutien fermecat, făcut din plasă dublă de Buzău. Și că doar plasa de Buzău, cu tăria ei cunoscută putea să-i țină (cât de cât) pieptul voluminos la locul lui. Dar cum s-ar putea încleșa cele două elemente, adică țâțanele din sutienul Albei ca Varul, nimeni nu-și putea da seama. Exact de aceea toți voiau s-o vadă și pe asta.

În vreme ce Maistrul aducea sculele de sudat și le cupla la tuburile cu oxigen și acetilenă, cei șapte zugravi, loiali până la capăt Ingineriei, încercară să facă corp comun cu Albă ca Varul, dar fata îi împinse cât-colo, căci nu suporta înghesuiala. Cu un zâmbet ironic, ea se uită la ei și le spuse în versuri populare:

— Dacă veți zări sau veți întâlni,
măicuță bătrână, cu brâul de lână,
pe câmp alergând,
Marlboro fumând,
pe toți întrebând și la toți zicând...

— Hai c-am înțeles ideea! – zise Morocănilă. Ce să-i spunem?

— Nu-i spuneți nimic, că nu e mama mea! Mama mea e profesoară, nu aleargă pe câmp cu brâul de lână năucind lumea cu balade populare – murmură Albă ca Varul, acum Galbenă ca Șofranul.

Dar nu termină bine Albă ca Varul ce avea de zis, că lupta și începu fără cruțare. Albă ca Varul se opinti odată, se ridică pe tocurile de la cizme cu un cap peste Maistru, aprinse arzătorul aparatului de sudat și-i arse bocancii Maistrului până la glezne. Maistrul se încordă, se ridică pe o grămadă de fier beton, cu două capete peste Albă ca Varul, pomi și el flacăra de la sudură și-o arse pe Albă ca Varul la cizme până la genunchi. Albă ca Varul se enervă cumplit, trase aer în piept până când simți că se îneacă de la fumul scos de țigările faianțarilor din celălalt capăt al șantierului, ridică flacăra arzătorului drept în sus și spuse, tușind:

— Dom' maistru, e rândul meu. O să te ard cu sudura de la tălpi până la brâu. Eu zic c-ai belit...

Ultimul cuvânt fu acoperit de tusea seacă a Albei ca Varul, dar nicio persoană de pe șantier nu avea vreo îndoială cam care a fi acela.

Ținând strâns mânerul arzătorului cu ambele mâini, Albă ca Varul se uită triumfătoare peste mulțimea de spectatori. Atunci văzu cum soarele intră pentru o secundă în nori, văzu cum cineva îi aruncă o cărămidă direct în cap și, năucă, tăcu.

25. O cădere cu cântec

Și nici nu o izbi bine cărămida pe Albă ca Varul în cap, că ea se și prăbuși pe spate la pământ, fără suflare, cu fruntea rece ca gheața. Pasămite cărămida era una fără goluri și nu asigura niciun fel de izolare termică, altfel nu i-ar fi răcit fruntea în halul acela. În ultima clipă dinaintea căderii, Inginera scăpă țeava aparatului de sudat din mână, iar flacăra arzătorului șterse din zbor căștile de protecție a zece fierari-betoniști, care se treziră tunși perfect, cu breton în față și pierdut la spate, fără să scoată un ban din buzunar.

Din piepturile bărbaților adunați în cerc, un vaiet asurzitor se ridică la cer și rămase acolo, ridicat. Însuși Maistrul, oricât era el de hârșit în rele, tot scăpă o lacrimă pe obraz, un vânt pe fund și o înjurătură pe gură. Cu toate aceste emoții care-l copleșeau, el alergă într-un suflet să-i dea femeii primul ajutor, răcnind cât îl țineau bojocii:

— Faceți loc, faceți loc!

— Steaua e pe primul loc! – strigară reflex muncitorii, după care continuară, la fel de reflex:

— Puie, puie, Dinamo!

Ultima strigătură nu era altceva decât o aberație lingvistică, apărută cu câțiva ani înainte în vorbirea curentă odată cu sloganul „Puie Monta”, slogan pe care muncitorii îl strigaseră de atâtea ori când nu veneau salariile la timp, încât le rămăsese definitiv în cap. Maistrul îi dădu la o parte pe cei șapte zugravi, care făcuseră iar zid în jurul trupului înțepenit al Albei ca Varul, îi puse mâna în dreptul inimii, apoi se ridică cătrănit și spuse tare, să-l poată auzi toți:

— Am trei vești proaste, oameni buni! Pe care vreți să v-o spun mai întâi?

Auzind aceste vorbe, mulțimea încremeni de spaimă. Până atunci, pe șantier regula era că sunt două vești, una proastă și una și mai proastă și tot ce

trebuia să faci era să spui pe care voiai s-o auzi prima. Văzând efectul pe care-l obținuse cu vorbele sale, Maistrul continuă, plin de îngâmfare:

— Da, am trei vești și toate-s proaste! Ce vă uitați așa? Pe care vreți să v-o spun prima dată?

— Ăăăă... pe cea mai proastă? – interveni, ticăit ca de obicei, zidarul Moșmondilă.

— Albă ca Varul are silicoane, oameni buni! Idolul nostru, mândria Șantierului are silicoane! Puneți mâna să vedeți, dacă nu mă credeți!

Firește că asta era o minciună inventată de consilierii Mogulului cu scopul de a o discredita pe Ingineră în ochii colegilor de muncă, dar mulțimea o crezu imediat și se înfioră și mai tare. Doar doi electricieni mai nerușinați se arătară neîncrezători și veniră imediat lângă Ingineră s-o pipăie ca să se convingă.

Numai că cei șapte zugravi ticlură imediat o diversiune, acționând în felul următor: Moșmondilă începu să moșmondească, Horcăilă horcăi, Mormăilă mormăi, Bombănilă bombăni, Morocănilă se posomorî, Toloncănilă începu să vorbească fără șir, iar Bodogănilă se aruncă în fața tuturor, bodogănind:

— Și-a doua veste proastă care-i, dom' maistru?

— A doua veste proastă este că dacă nu se trezește mai repede donșoara Inginer din leșin, trebuie să chemăm ambulanța de la Salvare.

— Așa, și?

— Și nu mai avem credit la telefoanele mobile pe șantier. Mogulul abia de s-a-ntors din concediu de la Monte Carlo și la câte cheltuieli a avut el acolo pe la cazinouri, n-a mai avut bani să ne mai plătească și nouă facturile.

Un murmur de iritare răsună prelung din piepturile celor de față. Căci oricât știau cu toții, din ziarele tabloide și emisiunile tâmpite de la televizor, în ce hal te poți simți de prost în Monte Carlo, dacă n-ai destui bani să-i pierzi prin cazinouri, facturile de la telefoanele mobile ale angajaților ar fi trebuit plătite.

Dar nu ajunsese încă murmurul de iritare la maximul lui, că pe poarta Șantierului intră silențios autobuzul Mogulului, deplasându-se cu o viteză la limita evitării oricărui pericol, cu excepția pericolului ca dictatorul nord-coreean Kim Jong Un să lanseze o rachetă nucleară spre coasta de vest al Statelor Unite.

Nici nu oprise bine autobuzul că ușițele acoperite cu tablă de argint și bătute în cristale Swarovski de la compartimentul de bagaje se deschiseră și din interior ieșiră târâș-grăpiș nu mai puțin de douăsprezece chelnerițe îmbrăcate în costume populare românești, care începură să împartă oamenilor tăvi cu mici, coșuri cu pâine de casă și pet-uri de bere la doi litri. Iar când din autobuz coborâ însuși Mogulul, ținând deasupra capului factura de la Compania de Telefonie Mobilă pe care se vedea de la o poștă ștampila ACHITAT, toți angajații izbucniră în urale.

— Cu scuzele de rigoare din partea acționariatului pentru mica întârziere — rosti Mogulul, pășind semeț printre angajați și privind prin ei, după obiceiul lui.

— Mâncați și beți, căci banii cu care v-am cumpărat acestea sunt trupul și sângele meu! Și după ce terminați apucați-vă imediat de treabă, căci singurul lucru pe care nu-l pot ierta este să stați degeaba pe banii mei! Și nu mai plecați urechea la vorbele mincinoase ale dușmanilor Șantierului!

Terminând această cuvântare diabolică, Mogulul îi aruncă Maistrului o privire veninoasă, își adună chelnerițele înapoi în compartimentul de bagaje și pe-aici ți-e drumul.

Pasămite, în nemernicia lui, Mogulul uneltise să scape de Maistru și de Ingineră dintr-o singură lovitură.

Și poate că i-ar fi reușit uneltirile dacă dintr-un subsol neștiut, unde schimba de capul lui o flanșă la conducta de gaz metan, n-ar fi ieșit în fugă instalatorul Suhel Abu Anwar, tatăl defeciorilor de sifoane și prințul șerpilor desfundători de

conductă. Suhel Abu Anwar era un emigrant libian și fusese poreclit de colegii români Suhel Ari Habar, din cauză că era singurul arab văzut vreodată de ei care știa cel puțin o meserie concretă.

Niciuna nici două, Suhel se proțăpi în fața Maistrului, cu mopsul într-o mână și pompa de desfumat chiuvete în cealaltă, zicând obraznic:

— Și... care ziceai că-i a treia veste broastă, dom' maistru?

— A treia veste proastă nu este, măi omule – spuse Maistrul. Am zis și eu așa, ca să fiți voi mai ușurați, după ce vi le spuneam pe primele două.

— Atunș hai ca va dau eu a treia veste broastă, mai! Mai baiați rumân! Ai bleznit conducta de gaz metan, oameni buni. Fujiți, dacă mai buteți!

Nici nu termină bine de zis acestea, că un nor gros de gaz metan, bușit cu mercaptan urât mirositor țâșni cu presiune din subsol și învălui pe loc tot șantierul. Chiar și cei mai îndrăciți fumători care erau adunați acolo stinseră pe loc țigările și-și scoaseră blacheurile de la bocanci ca să nu facă naibii vreo scânteie din alergare.

Poate că prevederea oamenilor ar fi dat roade și nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă n-ar fi sosit chiar atunci Directorul, încărcat cu două plase de sticle pline cu votcă. Căci tocmai fusese dis-de-dimineată la Casa de pensii de unde-și ridicase decizia de pensionare și voia să dea foștilor săi colegi ceva de băut, după obiceiul locului. Și cum Directorul era renumit în tot județul că fumează în orice poziție și în orice situație, el n-a vrut nicicum să piardă o asemenea ocazie rarisimă și pe loc își aprinse o țigară.

Și nu trecu mai multă vreme decât ar trece din secunda în care-i trăsnește o idee nouă prin cap președintelui Donald Trump și până în secunda în care o poate citi tot poporul pe Twitter, că tot șantierul se goli de lume, de parcă nu fusese nimeni niciodată acolo.

Cei șapte zugravi o ridicară de jos pe Albă ca Varul, așa cum era ea leșinată de la lovitura cu

cărămida în cap și o luară la goană cu ea în cârcă, s-o ferească din calea exploziei iminente. Numai că, din cauza grabei, o scăpară la nici treizeci de metri mai încolo pe ciment și rămaseră încremeniți de teamă să n-o fi leșinat-o și mai tare.

Dar nu trecu mult și răsuflară ușurați. Căci, deși era încă inertă de pe ciment, de pe buzele roșii ale Albei ca Varul se auzi un cântecel suav, care spăla delicat, ca un balsam 2 în 1, urechile zugravilor, bătătorite ani de zile de huruitul bormașinilor, scrâșnetul polizoarelor și păcănitul pick-hammerelor:

„N-a ști nime că m-am dus
Numa m-o vedea că nu-s
Sus e cerul, largă-i lumea
Bine c-a-nfrunzit pădurea
Ai hai, ai hai-di haidi hai
Pe ciment mă legănai,
Creierii mi-i zgâlțâiai,
ai hai-dihai”

Atunci Albă ca Varul auzi o bubuitură asurzitoare și se ridică de pe ciment în capul oaselor. Ea văzu cum Șantierul sărea în aer, deplasându-se înspre stânga peste terenul învecinat, ca un soi de uriașă alunecare de teren. Văzu cum din subteran apare la suprafață terenul Magazinerului, cu casa lui ridicolă în stil post-modernist cu influențe neobrâncovenești cu tot. Mai văzu cum sânii îi tresaltă nestăpânit, scăpați acum din strânsoarea sârmei de Buzău și, jenată, căzu.

26. Finis coronat opus

Nu multă vreme după extraordinarele întâmplări petrecute în noaptea zilei în care Directorul șantierului ieșise la pensie și în dimineața zilei următoare, Mogulul a fost arestat sub acuzația de aroganță premeditată în formă continuată și tentativă de a privi printr-un grup de procurori în cursul investigației penale. El a fost eliberat imediat sub control judiciar, ținând cont de circumstanțele atenuante că nu mai fusese prins furând niciodată și că dăduse dovezi indiscutabile de modestie, circulând cu autobuzul propriu, în timp ce alți infractori multimilionari se deplasau cu elicopterul.

O mare surpriză în timpul anchetei a fost denunțul martorului cu identitate protejată Sabrina, despre care numai trei persoane știau că era una și aceeași persoană cu fosta Contabilă a Mogulului. La nicio săptămână de la explozie, Contabila își refăcuse lucrarea dentară greșită de tehnicienii dentari din Istanbul și se căsătorise imediat cu Magazinerul Griguță la castelul lui de pe valea Loarei. Ca invitați din partea mirelui au venit la nuntă opt sute de familii de refugiați sirieni, care-și mutaseră cu acest prilej cele opt sute de corturi din Turcia pe pajiștea din fața castelului. Iar după nuntă, toți locuitorii francezi ai arondismentului au adunat bani și au plătit câte cinci mii de euro de familie de refugiat, cu condiția ca invitații să-și mute corturile înapoi în Turcia. Abia atunci a înțeles Albă ca Varul motivul pentru care nea Griguță avea în proprietate atâtea corturi de refugiați.

Cu banii adunați pentru repatrierea sirienilor, Contabila a deschis o rețea de cabinete stomatologice în toată Europa ca niciun european să nu mai trebuiască să-și facă lucrări dentare la Istanbul și să mai sufere ce suferise ea.

Ca o întorsătură geologică ironică a destinului: după o serie de frământări ale subsolului apărute ca

urmare a exploziei conductei de gaz metan, o nouă alunecare de teren adusese acum proprietatea Magazinerului deasupra proprietății Mogulului. Iar judecătorii erau din nou chemați să-și dea cu părerea dacă, conform legii, Magazinerul trebuia să-și mute terenul lui, situat momentan deasupra terenului Mogulului, sau din contră: Mogulul trebuia să-și scoată cumva terenul propriu din subteranul Magazinerului.

Iar dacă procesele nu s-or fi încheiat, de bună seamă că mai continuă și în ziua de azi.

Georgiana, Managera de resurse umane a fost cerută în căsătorie atât de Vânătorul de recompense, cât și de agentul fiscal Abu Zev. Dar cum Vânătorul era și cam freelancer și cam bătrân, iar lefurile la bugetarii din aparatul fiscal crescuseră din nou mult mai mult decât era cazul, alegerea s-a făcut singură. Multă vreme distracția lor preferată în cuplu a rămas ca Abu Zev să se ascundă în pereți și să răcnească de acolo diverse refrene populare rock. Și dacă au pereți și-n ziua de azi, așa se joacă și-n ziua de azi.

Pentru orice eventualitate, Vânătorul s-a dus la o clinică de chirurgie estetică specializată în mărimi de fund, unde doctorii i-au făcut implant de silicon în jurul șalelor, astfel încât curentul nu a mai putut să-l tragă niciodată.

Și-atât cu ei trei!

O întorsătură interesantă în carieră avusese sudorul Codruț, dat afară de managera de resurse umane pentru a redimensiona personalul. După ce se trezise din beție, sudorul Codruț se înscrisese la concursul „Românii au talent”. Unde făcuse furori, fiind extrem de popular pe targhetul de public 18–49 ani cu studii medii și fără bacalaureat. El s-a prezentat în concurs cu o parodie după poemul lui Mihai Eminescu, Luceafărul, care suna cam așa:

„Tu vrei Mogul să te socoti,
Cu ei să te asameni?
Dar piară Mogulii cu toți
Că ei nici nu sunt oameni

Ei numai plimbă bani prin cont,
Fictive capitaluri,
Și când dau valuri faliment
Răsar în urmă valuri.”

Analistii de media au subliniat că beneficiase nemeritat de simpatia telespectatorilor din cauză că una din bunicile lui adormise cu țigara în gură deasupra unui bidon cu benzină și-i luase foc casa. Spre iritarea telespectatorilor, bunica scăpase de moarte ca prin minune, așa că sudorul Codruț a pierdut finala la mustață în fața unei bucătărese netalemente, care a interpretat îngrozitor, la o tigaie Dry Cooker, piesa rock „We Will Rock You” a formației Queen. Însă imediat după ce începuse finala avusese bafta prostească să-i moară o verișoară din Israel într-un atentat cu bombă la Bali, așa că evident că se clasase prima.

Ș-atât cu el!

Directorul șantierului (cunoscut după ieșirea la pensie sub numele de „băi Dorele”) a scăpat întreg din explozie, fiind aruncat prin aer într-un birou conspirativ al Serviciului Român de Informații, învecinat cu Șantierul, birou care avea o activitate atât de secretă încât angajații nu se cunoșteau între ei. Fire conștiincioasă, „băi Dorele” a venit la noul serviciu încă șase luni, până când a fost descoperit de un ofițer de contrainformații și scos la pensie a doua oară. De data asta, ieșind la pensie de la SRI, el a primit o pensie nesimțită, pe care a cumulat-o cu pensia de inginer și cu salariul de consilier special al Ministrului de Interne pe probleme infracțiuni în construcții civile și militare. Și a continuat să fumeze în orice poziție yoga și în orice situație până la adânci bătrânețe.

Cât despre Maistru, el a fost atât de enervat de uneltirile în care-l atrăsese Mogulul, încât s-a înscris imediat la două facultăți: Ingineria sistemelor complexe de calcul vectorial și Ingineria ansamblelor de ștanțe și matrițe. Specializările ingineresti făceau parte dintr-o teorie generală

revoluționară, denumită „Noua Inginerie Germană”, teorie care considera că subansamblele dintr-un aparat și aparatele dintr-un sistem trebuiau lăsate să funcționeze de capul lor, fără intervenția inginerilor, pentru că în felul ăsta sistemul se echilibra singur, firesc și dumnezeiesc. Chiar și cursurile s-au desfășurat într-un sistem cu totul nou, fiind cursuri simultan la seral, la fără frecvență și la foarte mare distanță. Din nefericire, după plata a nenumărate taxe de școlarizare, Maistrul a devenit dublu Inginer, adică exact dublu ce urâse el în viața lui de până atunci.

Ș-atât și cu ei doi!

Iar la nicio lună după explozia de pe Șantier, Albă ca Varul și-a adunat gândurile, și-a făcut bagajele și i-a chemat la o bere pe cei șapte zugravi. Iar de cum aduse ospătarul berile, Inginera își împinse pieptul mai în față, după obicei și zise:

— Băi tolomacilor! Știți că dintre toți nepricepuții de muncitori de pe Șantier voi mi-ați fost cei mai dragi, nu?

Morocănilă încuviință posomorât din cap, Moșmondilă se foi neliniștit, iar Horcăilă găjâi din fundul gâtului:

— Nu spune că ți-ai găsit o slujbă-n altă parte, că mor aci-șă!

— Dar dacă ai găsit, plecăm și noi – spuse Moșmondilă.

— Că doar nu mai suntem pe vremea iobagilor – sări și Morocănilă.

— Ca să nu mai vorbim de robii mănăstirești! – interveni Toloncănilă

— Care robi oricum nici n-am fi putut să fim... – preciză Bombănilă.

— Că noi nu suntem țigani! – mormăi Mormăilă.

— Sau romi, cum le mai spune acum! – închise discuția Horcăilă.

Bodogănilă nu zise nimic, doar bodogăni puțin, ca să reiasă că a zis și el ceva.

Cât bodogăi el, Albă ca Varul scoase din poșetă Oglinda fermecată, care era acum așa de bine lipită cu chit bicomponent suedez, că nici nu-ți venea să crezi c-a fost spartă vreodată. Și după ce-o șterse cu un șervețel parfumat, o întrebă:

— Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai beton ingineră constructor din țară?

La care oglinda îi răspunse pe loc:

— Tu ești donșoară, dar numai până diseară! Căci orișcât treaba vă pare vouă de porc, diseară noi două suntem la New York!

Și aburindu-se puțin, cum făcea ea când fușerea versificația, Oglinda mai spuse:

— Scuzați compoziția neglijentă, dar sunt așa de excitată că plec în America că nu-mi mai arde de poezele!

Iar Albă ca Varul îi îmbrățișă pe rând pe toți cei șapte zugravi

— Să știți și voi și să le spuneți prietenilor mei, dacă întreabă de mine, că am câștigat la Loteria Vizelor și-am plecat în America.

— Și dacă întreabă Mogulul, lui ce să-i spun? — întreabă Bombănilă.

— Lui să-i spui curat,
că m-am măritat,
c-un fecior de crai,
gras ca un buhai.

Și că nunta mea a fost de belea,
pe-o gură de rai,
tocmai în Dubai.

Și-am avut nuntași
numai bogătași,
iar în loc de popi,
numai interlopi.
Și-au cântat artiști,
zeci de maneliști!

Și terminând de zis toate acestea, Albă ca Varul își mai împinse o ultimă dată pieptul în față, astfel încât toți zugravii să-i poată arunca o ultimă privire

și plecă cu taxiul la Aeroport. Și-a trăit ea în America mulți ani fericiți, lucru pe care vi-l doresc și vouă!

Și-am încălecat pe-un cal și-am căzut într-un canal. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus basmul așa.

Table of Contents

Cele șapte povești ale ușilor

Poveste ușii din fundul grădinii

Ușa cu ardei uscați

Ușa șoferului de TIR

Poarta cu melting pot

Ușa pictorului

Ușa traseistului politic

Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești

Alergătorul neprins și bonul fiscal

Legenda mărtisorului din Doroteia

Legenda lui Rămas Bun

Horunul lui Gorea

Legenda ariciului lui Cuza

Ghenadi și fluturele cu cap de gumă

Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale

Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele

Boierul, iapa și argatul

Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie

Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

Povestea boierului plecat la Frankfurt

Satul cu două sisteme

O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

1. Albă ca Varul și Directorul

2. Contabila și Vânătorul de recompense

3. Ingineră versus Maistru

- [4. Contabila și Prințul Șef al ANAF](#)
- [5. Cei șapte zugravi și apa caldă](#)
- [6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț](#)
- [7. Albă ca Varul și broscoiul Gay](#)
- [8. Acasă la Managera de resurse umane](#)
- [9. Magazinerul Titircă și terenul alunecat](#)
- [10. Un inspector fiscal acuză](#)
- [11. O deplasare narativă în timp](#)
- [12. Conjurația instabililor](#)
- [13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.](#)
- [14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată](#)
- [15. Cabala netoșilor](#)
- [16. Întrebări din subterană](#)
- [17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate](#)
- [18. Zgrițuroiaca și farmacistă. În curte la Hippocrat](#)
- [19. Operațiunea Autobuzul Mercedes](#)
- [20. O urmărire ca-n filmele rusești](#)
- [21. O baracă prea îndepărtată](#)
- [22. Cine „șperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă](#)
- [23. Mai multe călătorii la capătul nopții](#)
- [24. Încleștarea țâțanelor](#)
- [25. O cădere cu cântec](#)
- [26. Finis coronat opus](#)

Table of Contents

Cele șapte povești ale ușilor

Poveste ușii din fundul grădinii

Ușa cu ardei uscați

Ușa șoferului de TIR

Poarta cu melting.pot

Ușa pictorului

Ușa traseistului politic

Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești

Alergătorul neprins și bonul fiscal

Legenda mărtișorului din Doroteia

Legenda lui Rămas Bun

Horunul lui Gorea

Legenda ariciului lui Cuza

Ghenadi și fluturele cu cap de gumă

Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale

Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele

Boierul, iapa și argatul

Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie

Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

Povestea boierului plecat la Frankfurt

Satul cu două sisteme

O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

1. Albă ca Varul și Directorul

2. Contabila și Vânătorul de recompense

3. Ingineră versus Maistru

4. Contabila și Prințul Șef al ANAF

5. Cei șapte zugravi și apa caldă

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț

7. Albă ca Varul și broscoiul Gay

8. Acasă la Managera de resurse umane

9. Magazinul Titircă și terenul alunecat
10. Un inspector fiscal acuză
11. O deplasare narativă în timp
12. Conjurația instabililor
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.
14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată
15. Cabala netoților
16. Întrebări din subterană
17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate
18. Zgrițuroiaca și farmacistul.
În curte la Hippocrat
19. Operațiunea Autobuzul Mercedes
20. O urmărire ca-n filmele rusești
21. O baracă prea îndepărtată
22. Cine „șperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă
23. Mai multe călătorii la capătul nopții
24. Încleștarea țâțanelor
25. O cădere cu cântec
26. Finis coronat opus

Table of Contents

Cele șapte povești ale ușilor	5
Poveste ușii din fundul grădinii	6
Ușa cu ardei uscați	10
Ușa șoferului de TIR	14
Poarta cu melting pot	18
Ușa pictorului	22
Ușa traseistului politic	26
Ușa interlopului	30
Șapte legende multinaționale frățești	35
Alergătorul neprins și bonul fiscal	35
Legenda mărtișorului din Doroteia	38
Legenda lui Rămas Bun	41
Horunul lui Gorea	43
Legenda ariciului lui Cuza	46
Ghenadi și fluturele cu cap de gumă	48
Legenda Oului încondeiat	51
Șapte povești multiculturale esențiale	53
Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele	53
Boierul, iapa și argatul	57
Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie	61
Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava	65
Povestea boierului plecat la Frankfurt	69
Satul cu două sisteme	73
O anchetă multiculturală cu finalizare	77
Albă ca Varul și cei șapte zugravi	81
1. Albă ca Varul și Directorul	81
2. Contabila și Vânătorul de recompense	86
3. Ingineră versus Maistru	92
4. Contabila și Prințul Șef al ANAF	97
5. Cei șapte zugravi și apa caldă	100

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț	105
7. Albă ca Varul și broscoiul Gay	111
8. Acasă la Managera de resurse umane	115
9. Magazinul Titircă și terenul alunecat	121
10. Un inspector fiscal acuză	127
11. O deplasare narativă în timp	132
12. Conjurația instabililor	139
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.	145
14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată	151
15. Cabala netoților	158
16. Întrebări din subterană	164
17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate	170
18. Zgrițuroiaca și farmacistul.	176
În curte la Hippocrat	176
19. Operațiunea Autobuzul Mercedes	183
20. O urmărire ca-n filmele rusești	190
21. O baracă prea îndepărtată	195
22. Cine „sperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă	200
23. Mai multe călătorii la capătul nopții	207
24. Încleștarea țâțanelor	210
25. O cădere cu cântec	213
26. Finis coronat opus	218